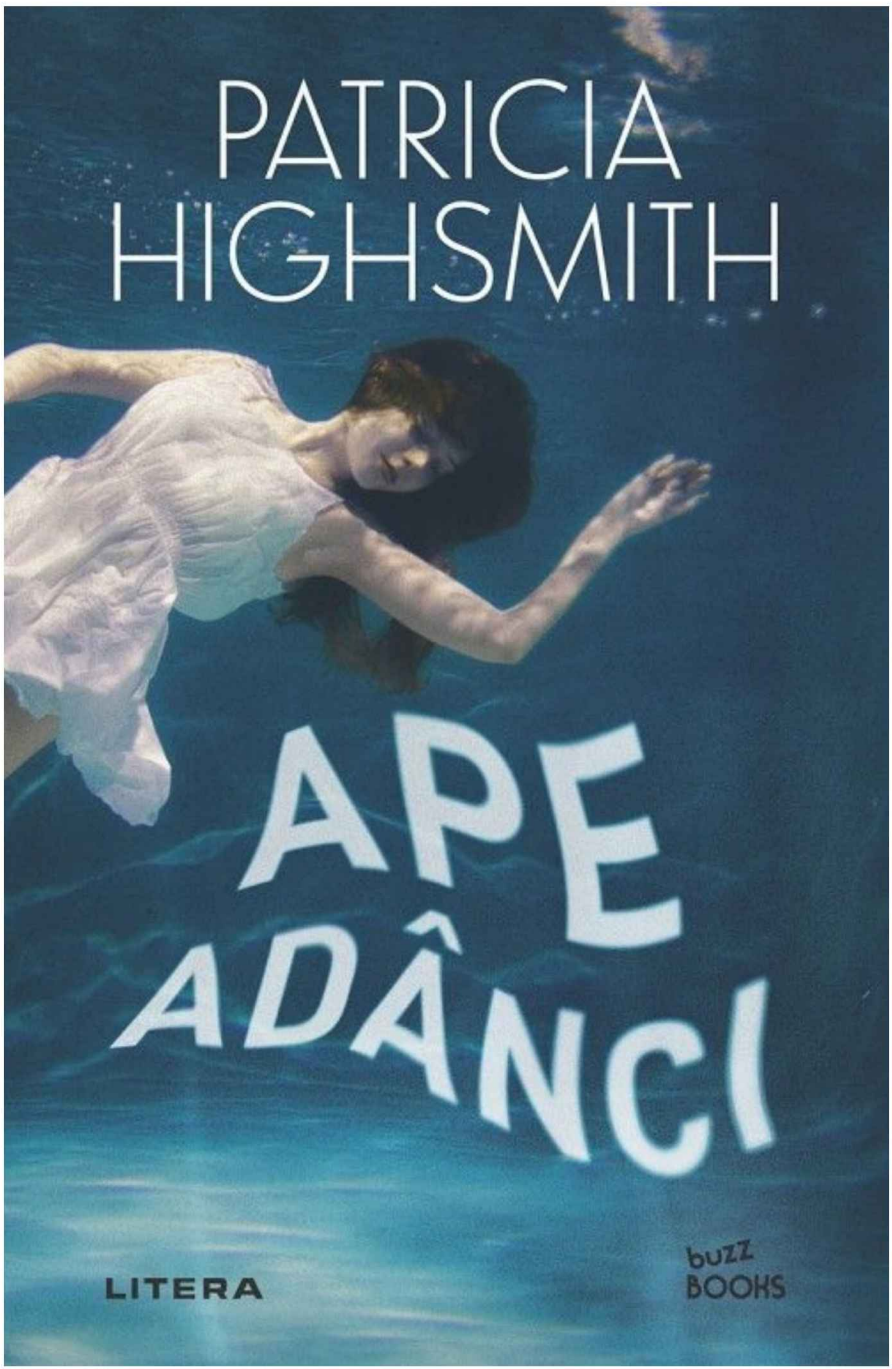
PATRICIA
HIGHSMITH
APE
ADÂNCI
LITERA
buzz
BOOKS

buzz
BOOKS

Cărțile despre care toată lumea vorbește!

O colecție cosmopolită, locul de întâlnire a celor mai noi
opere de ficțiune contemporană – romane aflate în topurile
internaționale, premiate, ecranizate sau în curs de ecranizare,
traduse în zeci de limbi – cărți provocatoare,
pe care abia aștepți să le citești

Deep Water

Patricia Highsmith

Copyright © 1993 Diogenes Verlag AG, Zürich

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată pentru prima dată în 1957

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Ape adânci

Patricia Highsmith

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru ediția în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii

Redactor: Mihaela Serea

Corector: Ionel Palade

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidraşcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HIGHSMITH, PATRICIA

Ape adânci / Patricia Highsmith;

trad. din lb. engleză: Irina-Marina Borțoi. –

Bucureşti: Litera, 2021

ISBN 978-606-33-6697-0

ISBN EPUB 978-606-33-7114-1

I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)

Pentru E.B.H. şi Tina

„Nu există nimic mai derutant decât faţa adevărată a omului, deoarece nimeni n-o crede."

Piotr Stepanovici în *Demonii* de Dostoievski[1]

Editura Litera, Carte pentru toţi, 2019, traducere din limba rusă de Nicolae Gane

1

Vic nu dansa, dar nu din motivele pe care şi le oferă cei mai mulţi bărbaţi care nu dansează. El nu dansa pur şi simplu pentru că soţiei sale îi plăcea să danseze. Justificările pe care le căuta pentru atitudinea sa erau firave şi nu-l păcăleau nici măcar un minut, cu toate că îi treceau prin minte de fiecare dată când o vedea pe Melinda cum dansează: era insuportabil de ridicolă când dansa. Făcea dansul să fie ceva jenant.

Era conştient că Melinda îi intra şi-i ieşea din câmpul vizual în pas de dans, însă foarte puţin conştient, se gândi el, şi numai faptul că îi cunoştea fiecare detaliu fizic îl făcu să-şi dea seama că era ea de fapt. Cu calm, ridică paharul de scotch cu apă şi sorbi din el.

Stătea cocoşat, cu o expresie neutră pe faţă, pe bancheta tapiţată care se curba în jurul stâlpului balustradei familiei Meller, privind fix tiparul schimbător al dansatorilor şi gândindu-se că în seara aceea când se va duce acasă va arunca o privire la jardinierele cu plante din garaj ca să vadă dacă i-a răsărit degeţelul-roşu. Creştea mai multe feluri de plante acum, reprimându-le creşterea prin privarea de jumătate din lumina şi apa de care aveau parte în mod normal, în ideea de a le intensifica aroma. În fiecare după-amiază, aşeza jardinierele la soare la ora unu, când venea acasă pentru masa de prânz, şi le ducea înapoi în garaj la trei, când se întorcea la tipografie.

Victor Van Allen avea treizeci şi şase de ani, o înălţime puţin sub medie, era predispus mai degrabă la o corpolenţă generală fermă decât la îngrăşare, şi avea nişte sprâncene groase, de un maroniu intens, care ieşeau în evidenţă deasupra ochilor de un albastru nevinovat. Părul şaten era drept, tuns scurt, şi asemenea sprâncenelor, cu fir gros şi tenace. Gura îi era de mărime potrivită, fermă şi de obicei căzută în colţul drept cu o hotărâre strâmbă sau cu umor, în funcţie de cum voiai să o iei. Gura era cea care dădea o anume ambiguitate chipului său – fiindcă puteai citi şi amărăciune pe figura lui – pentru că ochii albaştri, mari, inteligenţi şi imposibil de surprins nu îţi dădeau nici un indiciu despre ceea ce gândea sau simţea.

În ultimele clipe zgomotul crescuse cu vreun decibel, iar dansul devenise mai abandonat ca răspuns la muzica latino care începuse să se audă pulsând în difuzoare. Zgomotul îi ofensa urechile şi totuşi rămânea pe loc, cu toate că ştia că s-ar fi putut plimba pe hol până la biroul gazdei, unde ar fi căutat printre cărţile de acolo dacă ar fi avut chef. Băuse suficient cât să-şi stârnească un bâzâit slab şi ritmic în urechi, nu cu totul neplăcut. Poate că la o petrecere sau la orice adunare unde băutura e la

discreţie, ideea e să bei pe măsura zgomotului în creştere. Să alungi zgomotul din exterior cu propriul tău zgomot. Poţi să-ţi aranjezi un vacarm de glăscioare vesele chiar la tine în cap. Ar uşura o mulţime de lucruri. Să nu fii niciodată foarte treaz, nici foarte beat. *Dum non sobrius, tamen non ebrius.* Un epitaf potrivit pentru el, însă, din păcate, neadevărat, se gândi Vic. Adevărul simplu şi monoton era că de cele mai multe ori prefera să fie alert.

Involuntar, privirea i se focaliză asupra tiparului care se organiza brusc: un şir de conga. Şi involuntar o regăsi pe Melinda, aruncându-i peste umăr un zâmbet vesel de genul „prinde-mă dacă poţi" bărbatului care o urma, iar acesta – care îşi băgase practic capul în părul ei – era Joel Nash. Vic oftă şi sorbi din băutură. Pentru un bărbat care stătuse să danseze până la trei azi-noapte, şi până la cinci în noaptea precedentă, domnul Nash se descurca foarte bine.

Vic tresări, simţind o mână pe mâneca lui stângă, dar era numai bătrâna doamnă Podnansky care se apleca spre el. Aproape uitase că e acolo.

– Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns, Vic. Chiar nu te deranjează s-o iei tu?

Îl întrebase acelaşi lucru cu cinci sau zece minute în urmă.

– Sigur că nu, spuse Vic zâmbind şi se ridică odată cu ea. O să trec mâine pe la unu fără un sfert.

Chiar atunci Melinda se aplecă spre el, peste braţul domnului Nash, şi spuse aproape în faţa doamnei Podnansky, cu toate că se uita la Vic:

– Bătrânelule! De ce nu dansezi?

Iar Vic o văzu pe doamna Podnansky tresărind şi revenindu-şi cu un zâmbet înainte de a se îndepărta.

Domnul Nash îi afişă lui Vic un zâmbet vesel, uşor ameţit, în timp ce se îndepărta dansând cu Melinda. Şi cum i-ai spune acestui gen de zâmbet? se întrebă Vic. Camaraderesc. Acesta era cuvântul. Aşa intenţionase Joel Nash să fie. Vic îşi luă deliberat privirea de pe Joel, deşi urmărise un anume gând care avea de-a face cu chipul său. Nu comportamentul lui – ipocrit, pe jumătate jenat, incompetent – îl irita atât de mult, cât faţa lui. Rotunjimea aceea băieţească a obrajilor şi a frunţii, părul acela şaten-deschis care se ondula frumos, trăsăturile acelea regulate pe care femeile care-l plăceau le-ar descrie drept nu *prea* regulate. Cele mai multe femei l-ar considera chipeş, bănuia Vic. Îşi amintea cum domnul Nash ridicase privirea să-l privească de pe canapea în timp ce-i întindea paharul gol a şasea sau a opta oară seara trecută, de parcă i-ar fi fost ruşine să mai accepte un pahar, ruşine să mai stea cincisprezece minute, şi totuşi o oarecare insolenţă neruşinată predominase pe chipul lui. Până acum, se

gândi Vic, iubiţii Melindei măcar avuseseră mai mult creier sau mai puţină insolenţă. Joel Nash nu va rămâne însă pentru totdeauna în cartier. Era agent comercial pentru Compania Chimică Furness-Klein din Wesley, Massachusetts, şi venise pentru câteva săptămâni de informare cu privire la noile produse ale companiei, aşa spusese. Dacă avea să-şi facă o casă în Wesley sau Little Wesley, Vic nu avea nici un dubiu că îi va lua locul lui Ralph Gosden, indiferent cât de mult s-ar fi plictisit Melinda de el sau cât de mult noroc i-ar fi purtat în alte privinţe, fiindcă Melinda nu putea niciodată să reziste unui tip pe care-l considera chipeş. Joel ar fi mai chipeş decât Ralph, după părerea Melindei.

Vic ridică privirea şi-l văzu pe Horace Meller stând lângă el.

– Salut, Horace. Cauţi un loc?

– Nu, mersi.

Horace era un bărbat firav şi cărunt, de înălţime medie, cu un chip sensibil şi îngust şi o mustaţă neagră oarecum stufoasă. Gura de sub mustaţă purta zâmbetul politicos al unei gazde agitate. Horace era mereu agitat, cu toate că petrecerea mergea cât de bine şi-ar fi putut dori orice gazdă.

– Ce se mai întâmplă la fabrică, Vic?

– Îl pregătesc pe Xenofon, răspunse Vic. Nu puteau vorbi foarte bine în vacarmul din încăpere. De ce nu treci pe acolo într-o seară?

Vic se referea la tipografie. Era întotdeauna acolo până la şapte şi rămânea singur de la cinci, fiindcă Stephen şi Carlyle plecau acasă la ora aceea.

– Bine, o să vin, zise Horace. Băutura e în regulă?

Vic dădu din cap că da.

– Ne vedem, spuse Horace, îndepărtându-se.

Vic simţi un vid de îndată ce Horace plecă. O stânjeneală. Ceva nerostit, iar Vic ştia ce e: Horace se abţinuse cu tact să-l pomenească pe domnul Joel Nash. Nu spusese că Joel e de treabă, sau bine-venit, şi nici nu întrebase nimic despre el şi nu se obosise cu vreo banalitate. Melinda făcuse manevre ca să-i facă rost şi lui Joel de o invitaţie la petrecere. Vic o auzise la telefon cu Mary Meller alaltăieri: „... Păi, nu e chiar un oaspete, dar ne simţim responsabili pentru el pentru că nu cunoaşte prea mulţi oameni în oraş... Oh, mulţumesc, Mary! Mă gândeam eu că n-o să te deranjeze să mai ai un bărbat acolo, şi încă unul atât de arătos..." De parcă ar fi putut cineva s-o smulgă pe Melinda de lângă el, fie şi cu o rangă. Încă o săptămână, se gândi Vic. Încă şapte nopţi, mai exact. Domnul Nash pleca pe întâi, într-o duminică.

Joel Nash se materializă, se profilă instabil în sacoul lui alb cu umeri laţi, aducându-şi paharul.

– Bună seara, domnule Van Allen, spuse Joel cu o formalitate prefăcută şi se trânti pe canapea în locul unde stătuse doamna Podnansky. Cum vă simţiţi în seara asta?

– Oh, ca de obicei, spuse Vic, zâmbind.

– Am să-ţi spun două lucruri, zise Joel cu un entuziasm neaşteptat, de parcă s-ar fi gândit la ele chiar în clipa aceea. Unul este că am fost rugat – de compania mea – să mai rămân aici două săptămâni, aşa că sper că o să pot să vă răsplătesc pe *amândoi* pentru ospitalitatea generoasă de care aţi dat dovadă în ultimele săptămâni şi... Joel râse băieţeşte, ferindu-şi capul.

Melinda era un geniu când era vorba să găsească oameni precum Joel Nash, se gândi Vic. Mici uniri ale unor suflete mari.

– Şi al doilea?

– Al doilea... Păi, al doilea e că vreau să spun că eşti un adevărat camarad fiindcă eşti atât de amabil în privinţa faptului că mă văd cu soţia ta. Nu că aş fi văzut-o prea mult, înţelegi, doar la prânz de vreo două ori şi o plimbare cu maşina la ţară, dar...

– Dar ce? îl îndemnă Vic, simţindu-se deodată treaz de-a dreptul şi scârbit de starea fadă de ebrietate a lui Nash.

– Păi, mulţi bărbaţi mi-ar fi mutat faţa la spate pentru mai puţin... gândindu-se că e vorba de mai mult, desigur. Pot să înţeleg de ce ai fi puţin enervat, dar tu nu eşti. Văd asta. Presupun că vreau să spun că îţi sunt recunoscător că nu mi-ai tras un pumn în nas. Nu că ai avea de ce să-mi tragi un pumn în nas, desigur. Poţi s-o întrebi pe Melinda, în caz că ai vreo îndoială.

Persoana potrivită pe care s-o întreb, desigur. Vic îl privi lung, cu o indiferenţă calmă. Răspunsul potrivit, se gândi Vic, era nimic.

– În orice caz, voiam să spun că sunt de părere că eşti un adevărat cavaler, adăugă Nash.

Al treilea anglicism afectat al lui Joel Nash îl călcă pe nervi pe Vic într-un mod neplăcut.

– Îţi apreciez sentimentele, zise Vic, cu un surâs, dar eu nu-mi irosesc timpul trăgându-le oamenilor pumni în nas. Dacă chiar nu-mi place de cineva, atunci îl omor.

– Îl omori?

Domnul Nash îşi afişă zâmbetul vesel.

– Da. Îţi aminteşti de Malcolm McRae, nu-i aşa?

Vic ştia că ştie de Malcolm McRae fiindcă Melinda spusese că i-a povestit lui Joel totul despre „misterul lui McRae“ şi că Joel fusese foarte interesat pentru că l-a văzut pe McRae o dată sau de două ori la New York în chestiuni legate de afaceri.

– Da, spuse Joel Nash, devenind atent.

Zâmbetul lui Joel Nash se micşorase. Acum nu mai era decât un simplu element de protecţie. Melinda i-a spus fără îndoială lui Joel că Mal fusese destul de amorezat de ea. Era un element de picanterie pe care-l adăuga poveştii.

– Glumeşti, spuse Joel.

În clipa aceea, după expresia şi replica lui, Vic înţelese două lucruri: că Joel Nash a făcut deja dragoste cu soţia lui şi că propria lui atitudine de un calm implacabil în prezenţa Melindei şi a lui Joel i-a lăsat o impresie formidabilă. Vic îl speriase – nu doar acum, ci şi în anumite seri petrecute acasă. Vic nu arătase niciodată vreun semn de gelozie convenţională. Oamenii care nu se poartă într-o manieră ortodoxă, se gândi Vic, sunt prin definiţie înfricoşători.

– Nu, nu glumesc, zise Vic cu un oftat, luând o ţigară din pachet, apoi oferindu-i pachetul lui Joel.

Joel Nash scutură din cap.

– A devenit puţin cam îndrăzneţ, cum se spune, cu Melinda. Probabil ţi-a povestit. Dar nu a fost atât asta, cât faptul că întreaga lui personalitate mă călca pe nervi. Îngâmfarea lui şi faptul că veşnic leşina pe undeva, aşa că lumea trebuia să-l primească peste noapte. Şi zgârcenia lui revoltătoare.

Vic îşi fixă ţigara în portţigaret şi-l strânse între dinţi.

– Nu te cred.

– Eu cred că da. Nu că ar conta.

– *Chiar* l-ai omorât pe Malcolm McRae?

– Cine altcineva crezi că a făcut-o?

Vic aşteptă, dar nu primi nici un răspuns.

– Melinda mi-a spus că l-ai întâlnit sau că ştiai cine e. Ai vreo teorie? Mi-ar plăcea să le aud. Teoriile mă interesează. Uneori mai mult decât faptele.

– Nu am nici o teorie, spuse Joel pe un ton defensiv.

Vic remarcă o retragere, o frică, în felul în care domnul Nash stătea acum pe bancă. Vic se lăsă pe spate, ridică şi coborî sprâncenele maronii stufoase, şi suflă fumul drept în faţa lui.

Se lăsă liniştea.

Domnul Nash întorcea pe toate părţile diverse remarci în mintea sa, Vic ştia asta. Vic ştia chiar şi genul de remarcă pe care o va face.

– Având în vedere că îţi era prieten, începu Joel, exact cum se aştepta Vic, nu cred că e foarte amuzant să glumeşti pe tema morţii lui.

– Nu mi-era prieten.

– Atunci nevestei tale.

– O chestiune diferită, trebuie să recunoşti.

Domnul Nash reuşi să dea din cap aprobator. Apoi să afişeze un zâmbet strâmb.

– Tot mi se pare că e o glumă nesărată.

Se ridică.

– Scuze. Poate data viitoare îmi iese mai bine. Oh, doar o clipă!

Joel Nash se întoarse.

– Melinda nu ştie nimic despre asta, spuse Vic, sprijinindu-se în continuare cu dezinvoltură de stâlpul balustradei. Aş prefera să nu-i spui.

Joel zâmbi şi-i făcu cu mâna în timp ce se îndepărta. Mâna îi era moale. Vic îl privi cum se duce în cealaltă parte a livingului, lângă Horace şi Phil Cowan, care stăteau de vorbă împreună, dar Joel nu încercă să li se alăture. Rămase singur şi îşi luă o ţigară. Domnul Nash se va trezi de dimineaţă şi va crede în continuare că a fost o glumă, se gândi Vic, cu toate că va avea totuşi dubii, suficient cât să le adreseze câtorva oameni nişte întrebări legate de atitudinea lui Vic Van Allen faţă de Malcolm McRae. Şi diverşi oameni – Horace Meller, de pildă, şi chiar şi Melinda – îi vor spune că Vic şi Mal nu s-au înţeles niciodată prea bine. Iar soţii Cowan sau Horace, sau Mary Meller, dacă ar fi strânşi cu uşa, ar recunoaşte că au observat ceva între Mal şi Melinda, doar câteva flirturi, desigur, dar...

Malcolm McRae fusese director de publicitate, nu unul foarte important, însă avusese un aer neplăcut de superioritate şi condescendenţă. Fusese genul despre care femeile spun că e fascinant şi pe care bărbaţii îl detestă în general. Înalt şi zvelt, şi imaculat, cu o faţă lungă şi îngustă, cu nimic care să iasă în evidenţă în amintirea lui Vic, cu excepţia unui neg mare de pe obrazul drept, ca al lui Abraham Lincoln, cu toate că se presupunea că şi ochii lui erau fascinanţi, îşi aminti Vic. Şi fusese ucis, fără vreun motiv cunoscut, în apartamentul său din Manhattan, de către un atacator pe care poliţia nu reuşise încă să-l găsească. De-asta povestea lui Vic îl impresionase într-atât pe Joel.

Vic se relaxă şi mai mult cu spatele lipit de stâlpul balustradei şi îşi întinse picioarele în faţă, amintindu-şi acum cu o desfătare neobişnuită cum stătea Mal în spatele Melindei pe terenul de golf, cu braţele în jurul ei, arătându-i cum să reuşească o lovitură care i-ar fi ieşit mai bine decât lui dacă ar fi vrut asta. Şi cealaltă dată, pe la ora trei dimineaţa, când Melinda se retrăsese cu cochetărie în dormitor, cu un pahar cu lapte, şi îl rugase pe Mal să vină să stea de vorbă cu ea. Vic rămăsese încăpăţânat în living, prefăcându-se că citeşte, hotărât să stea acolo indiferent cât de târziu s-ar fi făcut, atât timp cât Mal era în camera ei. Nu începea comparaţie între intelectele lor, al lui Mal şi al Melindei, iar Mal s-ar fi

plictisit de moarte dacă ar fi avut-o vreodată o jumătate de zi doar pentru el. Dar existase întotdeauna mica ispită a sexului. Întotdeauna existase micul hai-să-fim-serioşi al Melindei, care spunea ceva de genul: „Oh, Vic? Îl iubesc, chiar îl iubesc, doar că nu aşa. Oh, aşa e de ani de zile. Nici el nu ţine la mine aşa, deci...“, cu ochii ei migdalaţi, răbdători, de culoare verde-căprui. Mal ieşise din camera Melindei după vreo douăzeci de minute. Vic era sigur că nu se întâmplase nimic între ei, niciodată. Dar îşi aminti o anume satisfacţie când auzise că Mal a fost omorât în decembrie trecut. Sau în ianuarie? Iar primul lui gând fusese că Mal a încasat-o de la vreun soţ gelos.

Preţ de câteva clipe, Vic îşi imaginase că Mal s-a întors în camera Melindei în noaptea aceea, după ce el s-a dus în dormitorul lui, de cealaltă parte a garajului, că el ştia despre asta şi că planificase crima cu meticulozitate, se dusese la New York cu vreun pretext, îl vizitase pe Mal cu o greutate pentru fereastră sub haină (ucigaşul trebuie să fi fost un prieten sau o cunoştinţă, scriseseră ziarele, fiindcă Mal îi dăduse evident drumul în casă în liniște), şi îl omorâse pe Mal în bătaie. Tăcut şi eficient, fără să lase amprente – nici ucigaşul adevărat nu lăsase –, apoi se întorsese cu maşina în Little Wesley în aceeaşi seară, dând drept alibi, în caz că i-ar fi cerut vreodată cineva aşa ceva, că se uita la un film în gara Grand Central la ora la care Mal fusese ucis, un film pe care l-ar fi văzut cu adevărat, desigur, însă altă dată.

– Victor? Mary Meller se aplecă spre el. La ce meditezi?

Vic se ridică încet, zâmbind.

– La nimic. Arăţi ca o piersicuţă în seara asta.

Se referea la culoarea rochiei sale.

– Mulţumesc. Nu vrei să mergem să ne aşezăm în vreun colţ şi să-mi povesteşti câte ceva? îl întrebă Mary. Vreau să te văd că îţi schimbi locul. Ai stat aici toată seara.

– Pe bancheta de pian? sugeră Vic, fiindcă era singurul loc la vedere unde puteau sta doi oameni unul lângă altul.

Dansul se oprise deocamdată. O lăsă pe Mary să-l ia de încheietura mâinii şi să-l tragă spre bancheta de pian. Simţea că Mary nu voia neapărat să stea de vorbă cu el, ci încerca să fie o gazdă bună şi să vorbească cu toată lumea, şi că îl lăsase la urmă fiindcă era destul de dificil la petreceri. Lui Vic nu-i păsa. *Nu am pic de mândrie*, se gândi el mândru. Deseori îi spunea asta Melindei pentru că o enerva.

– Despre ce ai stat atâta de vorbă cu doamna Podnansky? îl întrebă Mary când se aşezară.

– Maşini de tuns iarba. A ei trebuie ascuţită şi nu e mulţumită de treaba făcută de cei de la Clarke's data trecută.

– Aşa că te-ai oferit să i-o ascuţi tu, pun pariu. Nu ştiu ce s-ar face văduvele din comunitatea noastră fără tine, Victor Van Allen! Mă întreb cum de ai *timp* pentru toate faptele tale bune!

– Am o grămadă de timp, spuse Vic, zâmbind apreciativ, însă fără să vrea. Pot să-mi fac timp pentru orice. Este un sentiment minunat.

– Ai timp să citeşti toate cărţile acelea pe care le tot amânăm noi, ceilalţi! râse ea. Oh, Vic, te urăsc! Se uită în jur, la oaspeţii ei care se distrau, apoi din nou la Vic. Sper că prietenul tău, domnul Nash, se simte bine în seara asta. Se va stabili în Little Wesley sau e doar în trecere?

Domnul Nash nu se mai simţea atât de bine, observă Vic. Stătea în continuare singur, cugetând la un desen de pe covorul rulat de lângă picioarele lui.

– Nu, stă aici vreo săptămână sau aşa ceva, cred, spuse Vic pe un ton degajat. Un fel de călătorie de afaceri.

– Deci nu-l cunoşti foarte bine.

– Nu. Abia l-am cunoscut amândoi.

Vic detesta să împartă responsabilitatea cu Melinda. Melinda îl cunoscuse într-o după-amiază în barul hotelului Lord Chesterfield, unde se ducea aproape în fiecare după-amiază pe la ora cinci şi jumătate, cu scopul mai mult sau mai puţin expres de a întâlni oameni ca Joel Nash.

– Îmi permiţi să spun, Vic dragă, că sunt de părere că eşti extrem de răbdător?

Vic îi aruncă o privire şi văzu din ochii ei chinuiţi, uşor umezi, că se resimte după cât a băut.

– Oh, nu ştiu.

– Ba eşti. Eşti ca o persoană care aşteaptă cu foarte multă răbdare, iar într-o zi... o să faci ceva. Nu o să explodezi neapărat, dar o să... mă rog, o să spui ce gândeşti.

Era un final atât de liniştit, încât Vic zâmbi. Îşi frecă încet cu degetul mare muchia palmei, unde avea o mâncărime.

– Aş vrea să spun şi că, de vreme ce am băut trei pahare şi poate n-o să mai am o astfel de ocazie, cred că eşti minunat. Eşti un om *bun*, Vic, spuse Mary pe un ton care însemna că e bun în sensul biblic, un ton care trăda senzaţia uşoară de jenă că a folosit un astfel de cuvânt cu un astfel de sens, iar Vic ştia că Mary o să strice totul râzând de sine peste câteva secunde. Dacă n-aş fi măritată şi tu n-ai fi însurat, cred că te-aş cere de bărbat chiar acum!

Apoi urmă râsul care trebuia să şteargă totul cu buretele.

De ce credeau femeile, se întrebă Vic, chiar şi femeile care se măritaseră din iubire şi făcuseră un copil şi aveau o căsnicie relativ fericită, că ar prefera un bărbat care nu le cere nimic din punct de vedere

sexual? Era un fel de revenire sentimentală la virginitate, o fantezie prostească şi orgolioasă care nu avea absolut nici o valabilitate efectivă. Ele ar fi fost primele care să se simtă jignite dacă soţii lor le-ar fi neglijat în privinţa aceasta.

– Din păcate, sunt însurat, zise Vic.

– Din păcate! pufni Mary. O adori, iar eu ştiu asta! Venerezi pământul pe care calcă. Şi ea te iubeşte, Vic, să nu uiţi!

– Nu vreau să crezi, spuse Vic, aproape întrerupând-o, că sunt atât de bun pe cât spui. Am şi eu o mică latură malefică. Doar că o ţin bine ascunsă.

– Cu siguranţă! zise Mary, râzând. Se aplecă spre el, iar el îi mirosi parfumul, care îi păru o combinaţie de liliac şi scorţişoară. Mai vrei ceva de băut, Vic?

– Asta ajunge deocamdată, mulţumesc.

– Vezi? Eşti bun şi când vine vorba de băut! Ce te-a muşcat de mână?

– O ploşniţă.

– O ploşniţă! Vai de mine! Unde ai găsit aşa ceva?

– La hotelul Green Mountain.

Gura lui Mary se deschise a neîncredere, apoi scoase un chicotit.

– *Ce* făceai acolo?

– Ah, am făcut o comandă cu câteva săptămâni în avans. Am spus că dacă apar cumva nişte ploşniţe, le vreau eu, şi în sfârşit am strâns şase. M-au costat cinci dolari lăsaţi bacşiş. Acum trăiesc în garajul meu, într-o cutie de sticlă cu o bucată de saltea înăuntru în care să doarmă. Din când în când mai las câte una să mă muşte, pentru că vreau să-şi parcurgă ciclul de viaţă normal. Am două rânduri de ouă acum.

– Dar de ce? întrebă Mary, chicotind.

– Pentru că sunt de părere că un anume entomolog care a scris un articol pentru o revistă de entomologie greşeşte în privinţa unui anumit punct al ciclului lor reproducător, răspunse Vic zâmbind.

– Ce punct? întrebă Mary, fascinată.

– Oh, e un punct mărunt despre perioada de incubaţie. Nu ştiu dacă are vreo valoare pentru cineva, cu toate că, de fapt, producătorii de insecticide ar trebui să...

– Vi-ic? Melinda bolborosea cu vocea ei răguşită. Te superi?

Vic ridică privirea spre ea, cu o uluire subtil de jignitoare, apoi se ridică de pe banchetă şi arătă graţios spre pian.

– E doar al tău.

– O să cânţi? Ce bine! spuse Mary pe un ton încântat.

Un cvintet de bărbaţi se aşeză în jurul pianului. Melinda urcă pe banchetă cu o mişcare fluidă, cu o fâşie de păr lucios atârnând ca o

draperie şi ascunzându-i chipul de toţi cei care stăteau în dreapta ei, ca Vic. Ei, bine, se gândi Vic, cine îi cunoaşte faţa mai bine ca el? Şi oricum nu voia s-o vadă, fiindcă nu arăta mai bine când bea. Vic se îndepărtă uşor. Toată canapeaua era liberă acum. Spre antipatia lui, auzi introducerea Melindei cu triluri dezlănţuite la „Slaughter on Tenth Avenue", pe care o cânta abominabil. Interpretarea ei era înflorită, inexactă şi jenantă, ai fi zis, şi totuşi oamenii ascultau, iar după ce au ascultat nu au plăcut-o nici mai mult, nici mai puţin. Părea să nu fie nici un dezavantaj, dar nici un avantaj pentru ea, din punct de vedere social. Când se poticnea şi renunţa la un cântec cu un râset şi o fluturare copilărească şi frustrată din mâini, admiratorii ei actuali o admirau la fel de mult. Nu avea să se poticnească la „Slaughter" însă, fiindcă dacă ar fi făcut-o, ar fi putut trece oricând la „Three Blind Mice" şi şi-ar fi revenit. Vic se aşeză pe un colţ al canapelei. Toată lumea era în jurul pianului, cu excepţia doamnei Podnansky, a lui Evelyn Cowan şi a lui Horace. Atacul violent al Melindei asupra temei muzicale centrale evoca mârâieli de încântare din partea ascultătorilor săi de sex masculin. Vic se uită la spatele lui Joel Nash, cocoşat peste pian, şi închise ochii. Într-un fel, îşi închise şi urechile şi se gândi la ploşniţele lui.

În cele din urmă, se auziră aplauze, care se risipiră iute când Melinda începu „Dancing in the Dark", unul dintre cântecele care-i ieşeau cel mai bine. Vic deschise ochii şi-l văzu pe Joel Nash privindu-l fix, într-un fel absent, dar intens şi înfricoşat. Vic închise din nou ochii. Avea capul dat pe spate, de parcă ar fi ascultat, vrăjit, muzica. De fapt, se gândea la ce-i putea trece acum lui Joel Nash prin mintea zăpăcită de alcool. Vic îşi văzu propria siluetă cam durdulie pe canapea, mâinile împreunate liniştit pe burtă, faţa rotundă cu un zâmbet relaxat, care de-acum trebuie să-i fi devenit enigmatic lui Joel Nash. Nash probabil se gândea: Poate chiar *a făcut-o*. Poate de-asta e aşa de nonşalant în privinţa mea şi a Melindei. Poate de-asta e aşa de straniu. E un *ucigaş*.

Melinda cântă vreo jumătate de oră, până când a trebuit să repete „Dancing in the Dark". Când se ridică de la pian, lumea încă insista să mai cânte, Mary Meller şi Joel cel mai tare dintre toţi.

– Trebuie să mergem acasă. E târziu, spuse Melinda. Deseori pleca imediat după o sesiune la pian. Într-o notă triumfală. Vic?

Pocni din degete în direcţia lui.

Vic se ridică ascultător de pe canapea. Îl văzu pe Horace făcându-i semn să vină. Horace auzise, presupuse Vic. Se duse la el.

– Ce i-ai povestit prietenului tău, domnului Nash? întrebă Horace, cu ochii întunecaţi sclipind de amuzament.

– Prietenului meu?

Umerii înguşti ai lui Horace se scuturau de un râs abia reţinut.

– Nu te învinovăţesc deloc. Sper doar că n-o să împrăştie zvonul.

– A fost o glumă. N-a luat-o ca pe o glumă? întrebă Vic, prefăcându-se serios.

El şi Horace se cunoşteau foarte bine unul pe altul. Horace îi spusese de multe ori să „pună piciorul în prag în chestiunea Melindei", şi era singura persoană pe care o cunoştea Vic care îndrăznise vreodată să-i spună aşa ceva.

– Mi se pare că a luat-o destul de în serios, zise Horace.

– Ei, lasă-l. Lasă-l să împrăştie zvonul.

Horace râse şi-l plesni pe Vic pe umăr.

– Doar să nu te văd la închisoare, bătrâne!

Melinda se clătina uşor în timp ce mergeau spre maşină, iar Vic o luă delicat de cot ca să-i dea stabilitate. Era aproape la fel de înaltă ca el şi purta mereu sandale fără toc sau balerini, dar nu atât de dragul lui, se gândea Vic, cât pentru că erau mai confortabile şi fiindcă înălţimea ei în pantofi fără toc se potrivea mai bine cu înălţimea unui bărbat obişnuit. Cu toate că era puţin nesigură pe picioare, Vic simţea forţa amazoniană din corpul ei înalt şi ferm, vitalitatea animalică care îl trăgea după ea. Se îndrepta spre maşină cu zvâcnetul hotărât al unui cal care se întoarce în grajd.

– Ce i-ai spus lui Joel în seara asta? întrebă Melinda când erau în maşină.

– Nimic.

– Trebuie să-i fi spus tu ceva.

– Când?

– Păi, te-am *văzut* când vorbeai cu el, insistă ea somnoroasă. Despre ce vorbeaţi?

– Despre ploşniţe, cred. Sau cu Mary am vorbit despre ploşniţe?

– Oh! zise Melinda nerăbdătoare şi îşi cuibări capul pe umărul lui, la fel de impersonal ca şi cum ar fi fost o pernă de canapea. Trebuie să-i fi spus tu ceva, pentru că după ce a vorbit cu tine se purta altfel.

– Ce a zis?

– Nu e atât ce a zis, cât felul cum se *purta-a-a*, lungi ea silabele.

După care adormi.

Ridică apoi capul când el opri motorul în garaj şi ieşi parcă mergând prin somn. Zise „Noapte bună, dragă" şi intră în casă pe uşa de pe latura garajului, care dădea spre living.

Garajul era suficient de mare pentru cinci maşini, cu toate că ei aveau doar două. Vic pusese să fie construit astfel încât să folosească o parte din el ca atelier de lucru, unde să-şi ţină uneltele şi jardinierele, acvariile

cu melci sau orice alte lucruri se întâmpla să-l intereseze sau cu care experimenta şi care ocupau spaţiu, toate într-o ordine desăvârşită, şi să-i rămână încă destul loc cât să umble prin garaj. Dormea într-o cameră situată pe latura opusă a garajului faţă de casă, o cameră a cărei unică uşă se deschidea în garaj. Înainte să se ducă la uşa lui, se aplecă peste jardiniere. Degeţelul-roşu răsărise – vreo şase sau opt mlădiţe de un verde palid, care îşi formau deja mănunchiurile de frunze caracteristice în triadă. Două ploşniţe se târau pe bucata lor de saltea, căutând carne şi sânge, dar nu avea chef să le ofere mâna în seara asta, iar cele două îşi târâră corpurile plate, îndepărtându-se încet, căutând să se apere de fasciculul lanternei sale.

2

Joel Nash veni la un cocktail la trei zile după petrecerea soţilor Meller, dar nu rămase să ia cina cu ei, cu toate că Vic îl rugă, iar Melinda insistă. Spuse că are un angajament, dar oricine şi-ar fi dat seama că nu are. Anunţă zâmbitor că până la urmă nu mai rămâne încă două săptămâni, ci avea să plece vinerea viitoare. Zâmbi mai mult ca oricând în seara aceea, şi era într-o dispoziţie defensivă, încercând să fie amuzant în legătură cu orice. Lui Vic asta îi arăta cât de în serios îl luase domnul Nash.

După ce plecă, Melinda îl acuză din nou pe Vic că a spus ceva care l-a jignit.

– Ce-aş fi putut să spun? întrebă Vic nevinovat. Ţi-a trecut prin cap că poate tu ai spus ceva care l-a jignit? Sau ai făcut ceva, sau n-ai făcut ceva?

– Eu ştiu că nu, zise Melinda, bosumflată. Apoi îşi mai pregăti un pahar, în loc să-l roage pe Vic să i-l prepare, aşa cum făcea de obicei.

Nu avea s-o deranjeze prea tare pierderea lui Joel Nash, se gândi Vic, fiindcă era atât de nou şi fiindcă oricum n-ar fi rămas prin preajmă prea mult timp, fiind comis-voiajor. Ralph Gosden avea să fie altceva. Vic se întrebă dacă Ralph s-ar speria la fel de uşor ca Joel, şi hotărî că merită încercat. Ralph Gosden era un pictor de douăzeci şi nouă de ani, relativ priceput în arta portretului şi cu un mic venit asigurat de o mătuşă afectuoasă. Închiriase o casă în apropiere de Millettville, la vreo treizeci şi doi de kilometri distanţă, timp de un an, din care trecuseră doar şase luni. De patru luni, Ralph venea la cină cam de două ori pe săptămână – Ralph spunea că au o casă atât de frumoasă şi mâncare atât de bună, şi un gramofon atât de performant şi, una peste alta, că nimeni nu este atât de primitor în Little Wesley sau nicăieri altundeva ca soţii Van Allen –, iar Melinda se ducea în vizită la Ralph câteva după-amiezi pe săptămână, cu toate că nu recunoştea niciodată că se duce acolo în vreo după-amiază. În cele din urmă, cam după două luni, Melinda îşi prezentase portretul pictat de Ralph, aparent ca explicaţie pentru numeroasele după-amiezi şi seri când nu a fost acasă la ora unu şi nici la şapte, când Vic ajungea acasă. Portretul, o oroare înfrumuseţată şi grăbită, fusese atârnat în dormitorul Melindei. Vic îl interzisese în living.

Ipocrizia lui Ralph îl îngreţoşa pe Vic. Încerca mereu să discute despre lucruri care credea că l-ar interesa pe Vic, cu toate că Ralph însuşi nu era interesat de nimic dincolo de interesele unei femei obişnuite, iar în spatele acestei faţade de prietenie, Ralph încerca să ascundă faptul că avea o aventură cu Melinda. Problema nu era că se opunea în sine

aventurilor Melindei cu alţi bărbaţi, îşi spunea Vic de câte ori îl privea pe Ralph Gosden, ci că ea alegea asemenea personaje stupide şi lipsite de coloană vertebrală şi că lăsa totul să transpire în tot oraşul, invitându-şi iubiţii la petreceri organizate acasă la prietenii lor şi lăsându-se văzută cu ei la barul de la Lord Chesterfield, care era de fapt singurul bar din oraş. Unul dintre cele mai ferme principii ale lui Vic era că oricine – aşadar, şi o soţie – ar trebui să aibă voie să facă orice vrea, cu condiţia să nu facă rău nimănui şi să-şi îndeplinească responsabilităţile principale, care erau să întreţină casa şi să aibă grijă de odrasle, ceea ce Melinda făcea – din când în când. Mii de bărbaţi însuraţi aveau aventuri după placul inimii, deşi Vic trebuia să recunoască faptul că majoritatea bărbaţilor o făceau mai pe ascuns. Când Horace încercase să-i dea sfaturi lui Vic în privinţa Melindei, când îl întrebase de ce „accepta un asemenea comportament", Vic ripostase întrebându-l dacă se aşteaptă să se poarte ca un soţ demodat (sau o soţie demodată), respingându-şi nevasta, considerând-o necurată, cerându-i divorţul, distrugând existenţa unui copil pentru nimic altceva decât satisfacţia măruntă a orgoliului său. Vic îi mai sugerase lui Horace sau oricui mai făcea aluzii la adresa Melindei că îi considera comportamentul o aberaţie temporară, şi cu cât făcea mai puţin caz pe tema asta, cu atât mai bine.

Faptul că Melinda se purta aşa de mai bine de trei ani îi dădea lui Vic în Little Wesley reputaţia de a avea o răbdare şi o toleranţă de sfânt, ceea ce îi flata orgoliul lui Vic. Vic ştia că Horace şi Phil Cowan şi toţi ceilalţi care ştiau situaţia – adică aproape toată lumea – îl considerau neobişnuit pentru că îndura aşa ceva, dar pe Vic nu-l deranja deloc să fie considerat neobişnuit. De fapt, era mândru de asta într-o ţară în care majoritatea oamenilor îşi propuneau să fie exact ca toţi ceilalţi.

Şi Melinda fusese neobişnuită, altfel nu s-ar fi însurat niciodată cu ea. Curtea pe care i-o făcuse şi convinsul ei să-l ia de bărbat fuseseră ca îmblânzirea unui cal sălbatic, doar că procesul trebuise să fie infinit mai subtil. Ea fusese încăpăţânată şi răsfăţată, genul care e exmatriculat de la şcoală iar şi iar pentru pură neascultare. Melinda fusese dată afară de la cinci şcoli, iar când Vic a cunoscut-o la douăzeci şi doi de ani, credea că viaţa nu e altceva decât căutarea distracţiei – ceea ce încă mai credea, cu toate că la douăzeci şi doi de ani avea un oarecare iconoclasm şi o oarecare imaginaţie în răzvrătirea ei care-l atrăseseră pe Vic fiindcă semănau cu ale lui. Acum i se părea că Melinda şi-a pierdut orice strop din acea imaginaţie şi că iconoclasmul ei consta în a arunca vaze scumpe în pereţi şi a le sparge. Singura vază rămasă în casă era una de metal, iar cloisonné-ul avea câteva ştirbituri. Nu vrusese să facă un copil, apoi vrusese, apoi nu, iar în cele din urmă, după patru ani, vrusese din nou

unul şi-l făcuse. Naşterea nu fusese atât de dificilă cât este de obicei la primul copil, aflase Vic de la doctor, dar Melinda se plânsese zgomotos înainte şi după supliciu, în ciuda faptului că Vic îi oferise cele mai bune îngrijiri şi că-i acordase tot timpul săptămâni întregi, ignorându-şi cu totul munca. Vic fusese extaziat că are un copil al lui şi al Melindei, dar Melinda refuzase să-i ofere copilei altceva decât minimul de atenţie sau să-i arate că ţine la ea mai mult decât ar fi ţinut la un căţeluş vagabond pe care-l hrănea în casă. Vic bănuia că totuşi convenţionalismul de a face un copil plus faptul că era soţie era mai mult decât putea suporta răzvrătirea ei constitutivă. Copilul presupunea responsabilitate, iar Melinda se împotrivea maturizării. Îşi vărsase ranchiuna prefăcându-se că nu mai ţine la el ca înainte, „nu într-un fel romantic", cum se exprimase ea. Vic fusese foarte răbdător, dar adevărul era că şi ea începuse să-l plictisească puţin. Nu o interesa nimic din ce-l interesa pe el, şi întâmplător pe el îl interesau o mulţime de lucruri – tipografia şi legătoria de cărţi, creşterea albinelor, prepararea brânzei, tâmplăria, muzica şi pictura (muzica bună şi pictura bună), privitul stelelor, pentru care avea un telescop performant, şi grădinăritul.

Când Beatrice avea vreo doi ani, Melinda a început o aventură cu Larry Osbourne, un instructor tânăr şi nu prea isteţ de la o academie de călărit nu departe de Little Wesley. Fusese într-o dispoziţie posomorâtă şi nedumerită luni de-a rândul, cu toate că de fiecare dată când Vic încercase s-o facă să vorbească despre ce o deranja, ea nu avusese niciodată nimic de spus. După ce a început idila cu Larry, a devenit mai veselă şi mai fericită, şi mai plăcută cu Vic, mai ales când a văzut cu cât calm lua el totul. Vic se prefăcea că ia situaţia cu mai mult calm decât o lua de fapt, deşi a întrebat-o pe Melinda dacă vrea să divorţeze. Melinda nu voia să divorţeze.

Vic a investit 50 de dolari şi două ore în discuţii cu un psihiatru din New York despre situaţia în care se afla. Părerea psihiatrului era că, de vreme ce Melinda dispreţuia sfatul unui psihiatru pentru ea însăşi, avea să-i aducă nefericire lui Vic şi în cele din urmă divorţul, dacă el nu avea să fie ferm cu ea. Era împotriva principiilor lui Vic, ca adult, să fie ferm cu un alt adult. Cu toate că Melinda nu era chiar un adult, el tot avea de gând s-o trateze în continuare de parcă ar fi fost. Singura idee nouă pe care i-a sădit-o psihiatrul în minte era că Melinda, ca multe alte femei care fac un copil, s-ar putea să fi „terminat" cu el ca bărbat şi ca soţ, acum, că el îi făcuse un copil. Era destul de amuzant să se gândească la Melinda ca fiind atât de primitiv de maternă, iar Vic zâmbea ori de câte ori îşi amintea această afirmaţie a psihiatrului. Explicaţia lui Vic era că simpla îndărătnicie o motivase să-l respingă: ştia că el încă o iubeşte, aşa

că alegea să nu-i ofere nici o satisfacţie arătându-i că şi ea îl iubeşte la rândul ei. Poate că iubirea era cuvântul nepotrivit. Erau devotaţi unul altuia, dependenţi unul de altul, iar dacă unul pleca de acasă, celălalt îi ducea dorul, se gândea Vic. Nu exista un cuvânt pentru ce simţea pentru Melinda, pentru acea combinaţie de aversiune şi devotament. Restul lucrurilor pe care i le spusese psihiatrul lui Vic despre „situaţia intolerabilă" şi despre faptul că se îndrepta spre divorţ – toate acestea nu au făcut decât să-l inspire pe Vic să-i dovedească faptul că nu are dreptate. Avea să-i arate psihiatrului şi lumii întregi că situaţia nu este intolerabilă şi că nu avea să fie nici un divorţ. Şi nici nu avea să fie nefericit. Lumea era prea plină de lucruri interesante.

În timpul aventurii de cinci luni a Melindei cu Larry Osbourne, Vic s-a mutat din dormitor într-o cameră pe care o construise special pentru el, la vreo două luni după ce a început aventura, în cealaltă parte a garajului. S-a mutat în semn de protest faţă de stupiditatea idilei Melindei (cam doar pentru asta îl criticase vreodată pe Larry, pentru stupiditatea lui), dar după câteva săptămâni, după ce-şi adusese microscopul şi cărţile în cameră şi descoperise cât de uşor e să se trezească noaptea fără să-şi facă griji că o deranjează pe Melinda şi să se uite la stele sau să-şi urmărească melcii care erau mai activi noaptea decât ziua, Vic a decis că preferă camera în locul dormitorului. Când Melinda a renunţat la Larry – sau, după cum bănuia Vic, Larry a renunţat la ea –, Vic nu s-a mutat înapoi în dormitor, pentru că Melinda nu dădea vreun semn că l-ar fi vrut înapoi şi fiindcă atunci deja nu mai voia nici el să se mute oricum. Era mulţumit de aranjament, iar Melinda părea şi ea mulţumită. Nu era la fel de veselă cum fusese când îl avea pe Larry prin preajmă, dar după câteva luni şi-a găsit alt amant – Jo-Jo Harris, un tânăr cu hipertiroidism care îşi deschisese un magazin de discuri în Wesley care n-a avut viaţă lungă. Jo-Jo a rezistat din octombrie până în ianuarie. Melinda a cumpărat discuri de câteva sute de dolari de la el, dar nu suficient cât să-i ţină magazinul pe linia de plutire.

Vic ştia că unii oameni cred că Melinda stă cu el pentru bani, şi poate că asta o influenţa într-adevăr pe Melinda într-o oarecare măsură, dar Vic considera că nu e important. Vic avusese întotdeauna o atitudine indiferentă faţă de bani. Nu el îşi câştigase veniturile, ci bunicul lui. Faptul că tatăl lui Vic şi el aveau bani se datora numai unui accident la naştere, aşa că de ce n-ar trebui ca Melinda, în calitate de soţie, să aibă şi ea un drept egal la aceşti bani? Vic avea un venit de 40 000 de dolari pe an, şi-l avea de când împlinise douăzeci şi unu de ani. Vic auzise aluzii în Little Wesley că lumea o tolerează pe Melinda numai fiindcă îl place atât de mult pe el, dar Vic refuza să creadă aşa ceva. Obiectiv vorbind, vedea

că Melinda e destul de plăcută, cu condiţia să nu-i ceri să facă conversaţie. Era generoasă, amiabilă şi o prezenţă distractivă la petreceri. Nimeni nu era de acord cu aventurile ei, desigur, dar Little Wesley – vechiul oraş rezidenţial-mamă al oraşului mai nou şi mai comercial Wesley, aflat la şase kilometri şi jumătate – era deosebit de lipsit de pudoare simulată, de parcă toată lumea s-ar fi dat peste cap să evite stigmatul puritanismului din Noua Anglie, şi nici un suflet, până acum, nu o umilise pe Melinda din motive de morală.

3

Ralph Gosden veni la cină sâmbătă seară, la o săptămână după petrecerea de la soţii Meller, cu vechea lui fire veselă şi încrezătoare, şi chiar mai veselă ca de obicei, deoarece, fiind plecat la mătuşa lui în New York timp de circa zece zile, simţea probabil că primirea lui la soţii Van Allen nu era atât de banalizată pe cât fusese imediat înainte să plece. După cină, Ralph părăsi o discuţie cu Vic despre adăposturile împotriva bombelor cu hidrogen, despre care văzuse o expoziţie la New York şi despre care evident că tot nu ştia nimic, iar Melinda puse un teanc de discuri. Ralph arăta într-o formă de zile mari, părea în stare să reziste cel puţin până la patru dimineaţa, se gândea Vic, deşi dimineaţa asta s-ar putea să fie ultima pe care avea s-o petreacă la casa Van Allen. Ralph era unul dintre cei mai vinovaţi când era vorba de stat până târziu, fiindcă putea să doarmă a doua zi dimineaţă dacă avea chef, dar Vic se ridica de obicei la nivelul lui, rămânând treaz până la patru sau cinci sau chiar şapte dimineaţa, pur şi simplu pentru că Ralph ar fi preferat ca el să se retragă şi să-l lase singur cu Melinda. Şi Vic putea să doarmă până târziu dimineaţa dacă voia şi avea un avantaj în faţa lui Ralph în ce priveşte rezistenţa, atât pentru că două sau trei dimineaţa era ora obişnuită la care Vic se retrăgea, cât şi pentru că Vic nu bea niciodată destul cât să devină deosebit de somnoros.

Vic stătea în fotoliul său preferat din living răsfoind *New Wesleyan* şi uitându-se din când în când peste ziar la Ralph şi Melinda care dansau. Ralph purta un costum alb de dacron pe care îl cumpărase din New York şi era încântat ca o fată de silueta subţire şi bine făcută pe care dădea impresia că o are. Era o violenţă nouă în felul în care o prindea pe Melinda de mijloc la începutul fiecărui dans, o siguranţă de sine nesăbuită care-l ducea pe Vic cu gândul la o insectă mascul care dansa fără griji în ultimele clipe de plăcere dinaintea morţii bruşte şi îngrozitoare. Iar muzica dementă pe care o pusese Melinda era atât de potrivită. Discul era „The Teddybears“[2], una dintre recentele ei achiziţii. Din cine ştie ce motiv, versurile săltăreţe şi ritmate îi reveneau exasperant lui Vic în minte de fiecare dată când stătea sub duş:

Sub copaci unde nimeni nu vede,
Se ascund şi caută toată ziulica!
Azi e ziua când ursuleţii ies la picnic!

– Ha! Ha! Ha! spuse domnul Gosden, întinzând mâna după paharul de pe măsuţa de cocktail.

La ferma trăsnită, se gândi Vic, unde nicicând nu auzi o vorbă deşteaptă.

– Ce s-a întâmplat cu discul meu cu Cugat? întrebă Melinda. Era în genunchi în faţa rafturilor cu discuri, făcând o căutare nesistematică. Nu-l găsesc *nicăieri*.

– Nu cred că e acolo, zise Vic, pentru că Melinda scosese un disc din secţiunea lui.

Ea îl privi ameţită o clipă, făcu o grimasă şi-l puse la loc. Vic avea o mică secţiune a raftului de jos unde îşi ţinea propriile discuri, câteva Bach, nişte Segovia, câteva motete şi cânturi gregoriene şi discursurile lui Churchill, şi o descuraja pe Melinda să le pună la gramofon fiindcă rata mortalităţii era foarte ridicată în cazul discurilor pe care le mânuia ea. Nu că ei i-ar fi plăcut vreunele dintre discurile lui. Îşi amintea cum pusese odată cânturile gregoriene în timp ce ea se îmbrăca să iasă în oraş cu Ralph, cu toate că ştia că ei nu-i plac. „Nu-mi stârnesc decât cheful să *mor*!", se plânsese la el în seara aceea.

Ralph se duse în bucătărie să-şi mai prepare o băutură, iar Melinda zise:

– *Dragă*, ai de gând să citeşti ziarul toată noaptea?

Voia ca el să se ducă la culcare. Vic îi zâmbi.

– Memorez poemul de pe pagina editorială de azi. „Angajaţii servesc publicul *şi* Trebuie să-şi păstreze *locul*. Dar a fi modest în lumea *asta* Nu-i niciodată o *ruşine*. Şi adesea mă întreb..."

– Oh, încetează! zise Melinda.

– E scris de prietenul tău Reginald Dunlap. Spuneai că nu-i un poet rău, mai ţii minte?

– Nu am chef de poezie.

– Nici Reggie nu avea când a scris asta.

Drept răzbunare pentru ofensa adusă prietenului ei, sau poate doar dintr-un capriciu sălbatic, Melinda dădu volumul tare atât de brusc, încât Vic tresări. Apoi se relaxă deliberat şi întoarse languros pagina ziarului, de parcă ar fi ignorat gălăgia. Ralph începu să dea volumul mai încet, iar Melinda îl opri, apucându-l violent de încheietură. Apoi îi ridică încheietura şi i-o sărută. Începură să danseze. Ralph se lăsase pradă dispoziţiei Melindei acum, şi făcea paşi mici cu mişcări fluide din şolduri, râzând cu râsul lui de măgar care se pierdea în haosul răsunător al sunetelor. Vic nu se uita la Ralph, dar simţea privirile ocazionale ale acestuia, îi simţea amuzamentul şi beligeranţa amestecate – beligeranţa înlocuind încet, dar sigur, cu fiecare pahar pe care-l bea, ultima urmă de bune maniere pe care le-ar fi avut la începutul serii. Melinda îl încuraja, deliberat şi sistematic: Momeşte ursul cel bătrân, învaţă-l prin repetiţie,

loveşte-l, reuşea să le arate tuturor, oferindu-şi propriul exemplu, fiindcă el n-o să riposteze, el n-o să se desprindă de pe fotoliu şi n-o să reacţioneze deloc, aşa că de ce să nu-l insultăm?

Vic traversă încăperea şi scoase leneş *Cei şapte stâlpi ai înţelepciunii* de Lawrence de pe raft şi se întoarse cu ea pe fotoliu. Chiar atunci, silueta în pijamale a lui Trixie apăru în pragul uşii.

– Mami! ţipă Trixie, dar mami nici n-o auzi şi nici n-o văzu.

Vic se ridică şi se duse la ea.

– Ce e, Trix? întrebă el, aplecându-se spre ea.

– E prea tare şi nu pot să dorm! ţipă ea, indignată.

Melinda strigă ceva, apoi se duse la gramofon şi-l dădu mai încet.

– Şi acum ce mai e? o întrebă pe Trixie.

– Nu pot să dorm, zise Trixie.

– Spune-i că e o nemulţumire total nejustificată, îi spuse Vic Melindei.

– Oh, bine, bine, dă-l mai încet, zise Melinda.

Trixie se uită urât cu ochii umflaţi de somn la mama ei, apoi la Ralph. Vic o bătu uşor pe şoldurile ferme şi înguste.

– Ce-ar fi să te duci înapoi în pat ca să fii trează de-a binelea mâine la picnic? o întrebă Vic.

Anticiparea picnicului îi aduse un zâmbet pe buze. Trixie îl privi pe Ralph.

– Mi-ai adus un set de croitorie de la New York, Ralph?

– Mă tem că nu, Trixie, spuse Ralph cu o voce zaharisită. Dar pun pariu că pot să fac rost de unul chiar aici, în Little Wesley.

– Ba nu, zise Melinda. Nu ştie ea ce să facă cu un set de croitorie, nu mai mult decât...

– Decât tine, termină Vic în locul ei.

– Eşti cam obraznic în seara asta, domnule Van Allen, spuse Melinda pe un ton de gheaţă.

– Scuze.

Vic era obraznic intenţionat în seara asta, în pregătirea poveştii pe care urma să i-o spună lui Ralph. Voia ca Ralph să creadă că i-a ajuns cuţitul la os.

– Rămâi la micul dejun, Ralph? întrebă Trixie, legănându-se dintr-o parte în alta în braţele lui Vic.

Ralph forţă un hohot de râs.

– Aşa sper, zise Vic. Nu vrem ca oaspeţii noştri să ne părăsească pe burta goală, nu-i aşa, Trix?

– Nu-u. Ralph e aşa de amuzant la micul dejun.

– Ce face? întrebă Vic.

– Jonghează cu ouă.

– Jonglează, adică, explică Ralph.

– Cred că ar trebui să rămân treaz pentru asta, zise Vic. Haide, Trixie, treci înapoi în pat. Acum e liniște, așa că ar fi bine să profiți de moment. Știi tu, *carpe diem* și *carpe noctem*, desigur.

Trixie se duse cu dragă inimă cu el. Îi plăcea să o pună la culcare, să vâneze cangurul cu care dormea și să i-l vâre sub plapumă, apoi s-o sărute de noapte bună pe amândoi obrajii și pe nas. Vic știa că o răsfață, dar, pe de altă parte, Trixie primea un tratament foarte rece din partea mamei sale, iar el simțea că ar trebui să încerce să compenseze. Își îngropă nasul în gâtul ei mic și moale, apoi ridică, zâmbind, capul.

– Putem să mergem la picnic la cariera de piatră, tati?

– Nuu. E prea periculos la carieră.

– De ce?

– Dacă vine un vânt puternic, ne suflă până jos de tot.

– Pe mine nu m-ar deranja! Vine și mami la picnic?

– Nu știu, zise Vic. Așa sper.

– Vine și Ralph?

– Nu cred.

– Îți place de Ralph?

La lumina lămpii cu carusel de pe noptiera ei, vedea stropii căprui din ochii ei verzi, care semănau cu ochii mamei sale.

– Mhm. Ție?

– Mmm, zise ea, nesigură. Îmi plăcea mai mult de Jo-Jo.

Îl înțepă puțin faptul că ea încă își amintea numele lui Jo-Jo.

– Știu de ce îți plăcea de el. Ți-a dat o grămadă de cadouri de Crăciun. Ăsta nu e un motiv să-ți placă de cineva. Eu nu-ți dau o grămadă de cadouri?

– Oh, de tine îmi place cel mai mult, tati. Normal că de *tine* îmi place cel mai mult.

Era prea facilă, se gândi Vic. Devenea îngrozitor de facilă. Vic zâmbi, gândindu-se cât de mulțumită ar fi fost Trixie dacă i-ar fi spus că l-a omorât pe Malcolm McRae. Lui Trixie nu-i plăcuse niciodată de Mal fiindcă lui nu-i plăcuse de ea și, fiind un zgârcit de mâna-ntâi, nu-i adusese niciodată nici un fel de cadouri. Trixie ar fi țipat de bucurie dacă i-ar fi spus că l-a omorât pe Mal. I-ar fi crescut cota cu 200%.

– Ar fi bine să treci la culcare, zise Vic, ridicându-se de pe pat.

O sărută pe amândoi obrajii, pe vârful nasului, apoi pe creștetul capului. Acum părul lui Trixie era de culoarea părului mamei sale, dar probabil avea să se mai închidă, ca al lui. Creștea drept din creștetul fără cărare și arăta cum trebuie să arate părul unei ștrengărițe de șase ani, se gândi Vic, deși Melinda se plângea că e atât de greu de ondulat.

– Dormi? şopti el.

Genele lui Trixie îi coborâseră pe obraji. Stinse lumina şi se duse pe vârfuri până la uşă.

– Nu! ţipă Trixie, chicotind.

– Păi, ar fi cazul să te culci! Vorbesc serios acum!

Tăcere. Tăcerea îl mulţumea. Ieşi şi închise uşa.

Melinda stinsese încă o lampă, iar livingul era mult mai întunecat. Ea şi Ralph dansau lent, legănându-se de pe un picior pe altul, în colţul camerei. Era aproape ora patru.

– E în regulă băutura, Ralph? întrebă Vic.

– Poftim? Ah, da, mersi. Am băut destul.

Asta nu putea să însemne că domnul Gosden se gândea să plece, nu la patru dimineaţa. Melinda dansa cu braţele în jurul gâtului lui Ralph. Pentru că se gândea că el i-a spus ceva îngrozitor de nepoliticos lui Joel Nash, avea să fie extrem de binevoitoare cu Ralph în noaptea asta, se gândi Vic. Avea să-l încurajeze să rămână şi să rămână, şi să rămână şi la micul dejun, fără îndoială, chiar dacă Ralph s-ar fi făcut alb de oboseală, cum i se întâmpla uneori. „Rămâi, dragă, te rog. Am chef să stau trează noaptea asta", iar el avea să rămână, desigur. Toţi rămâneau. Chiar şi cei care trebuiau să meargă la birou a doua zi, iar domnul Gosden nu trebuia. Şi sigur că, cu cât stăteau până mai târziu, cu atât erau mai multe şanse ca Vic să se ducă în camera lui şi să-i lase singuri. Deseori, Vic îi lăsase pe Melinda şi Ralph singuri la şase dimineaţa, gândindu-se că dacă şi-au petrecut toată după-amiaza împreună, de ce să nu-i lase să mai petreacă două ore şi jumătate împreună până când avea să intre în casă la opt şi jumătate să ia micul dejun? Era încă un lucru meschin, poate, să-i enerveze pe musafirii Melindei rămânând treaz toată noaptea în living împreună cu ei, dar cumva nu reuşise niciodată să fie atât de serviabil cât să iasă din propria locuinţă ca să le facă pe plac, şi în plus, citea mereu câte două cărţi, aşa că timpul nu era pierdut.

În noaptea asta, Vic era conştient de un antagonism puternic şi primitiv faţă de domnul Gosden, pe care nu-l mai simţise până atunci. Se gândea la sticlele de bourbon pe care i le furnizase domnului Gosden. Se gândea la serile pe care i le-a stricat domnul Gosden. Vic se ridică, puse cartea la loc pe raft, apoi se duse în tăcere spre uşa care dădea spre garaj. În spatele lui, Melinda şi Ralph se sărutau deja cu foc. Faptul că pleca fără să spună nimic putea fi explicat prin (*a*) faptul că nu voia să-i facă să se jeneze în timp ce se sărutau; (*b*) că poate avea să se întoarcă într-o clipă; sau (*c*) că era prea enervat de comportamentul lor ca să le spună noapte bună vreunuia dintre ei. Explicaţia (*b*) era cea corectă, dar numai

Melinda s-ar fi gândit la ea, fiindcă domnul Gosden nu-l văzuse niciodată să plece şi să se întoarcă. I-o făcuse de câteva ori lui Jo-Jo.

Vic aprinse lumina fluorescentă din garaj şi merse încet prin el, aruncând câte o privire la jardinierele ordonate, la acvariile pline cu melci de uscat care lunecau prin jungla umezită a lăstarilor de ovăz şi pir gros în care trăiau, uitându-se la cutia deschisă a bormaşinii sale electrice de pe masa de lucru şi remarcând automat că toate uneltele erau acolo şi la locul lor.

Camera lui era aproape la fel de austeră şi de funcţională ca garajul – un pat simplu de un metru şi douăzeci de centimetri cu o cuvertură verde-închis deasupra, un scaun drept şi un fotoliu de piele pentru birou, un birou uriaş cu blatul neted, pe care stăteau dicţionare şi manuale de tâmplărie, sticluţe cu cerneală, stilouri şi creioane, registre contabile şi facturi plătite şi neplătite, toate aranjate ordonat. Nu avea deloc tablouri pe pereţi, doar un calendar simplu, donat de o companie locală de cherestea, deasupra biroului. Avea capacitatea de a dormi cât de mult voia fără ajutorul nimănui sau al nici unui lucru care să-l trezească, şi se uită la ceasul de mână şi stabili că se va trezi peste jumătate de oră, la cinci fără şaptesprezece minute. Se întinse pe pat şi se relaxă metodic din cap până-n vârful picioarelor.

Într-un minut era deja adormit. Visă că era la biserică şi că i-a văzut acolo pe soţii Meller. Horace Meller zâmbea şi-l felicita că l-a ucis pe Malcolm McRae în apărarea căsniciei sale. Tot oraşul Little Wesley era în biserică şi toată lumea îi zâmbea. Vic se trezi zâmbindu-şi singur, zâmbind la absurditatea situaţiei. Oricum nu se ducea niciodată la biserică. Fluierând, se pieptănă, îşi îndreptă cămaşa pe sub puloverul de caşmir de un albastru palid şi porni înapoi prin garaj.

Ralph şi Melinda erau într-un colţ al canapelei şi aparent stătuseră pe spate, sau parţial pe spate, fiindcă amândoi se îndreptară la vederea lui. Ralph, cu ochii tiviţi cu rozaliu deja, îl privi din cap până-n picioare cu o neîncredere beată şi cu ranchiună.

Vic se duse la bibliotecă şi se aplecă, scanând titlurile.

– Tot mai citeşti? întrebă Melinda.

– Mhm, spuse Vic. Gata cu muzica?

– Eu tocmai plecam, zise Ralph răguşit, ridicându-se.

Părea extenuat, dar îşi aprinse o ţigară şi aruncă agresiv chibritul în direcţia şemineului.

– Nu vreau să pleci.

Melinda se întinse să-l ia de mână, dar Ralph se răsuci şi făcu un pas în spate, clătinându-se puţin.

– E grozav de târziu, zise Ralph.

– E practic vremea pentru micul dejun, spuse Vic vesel. Doreşte cineva ouă jumări?

Nu primi nici un răspuns. Alese cartea de buzunar *Almanahul lumii*, o carte pe care o putea răsfoi oricând cu plăcere, şi se duse la fotoliul său.

– Aş fi zis că *pe tine* te ia somnul, zise Melinda, privindu-l cu la fel de multă ranchiună ca Ralph.

– Nu. Vic clipi alert din ochi. Am tras un pui de somn chiar acum în camera mea.

Ralph se ofili vizibil la auzul acestei informaţii şi-l privi fix pe Vic cu o expresie şocată, de parcă era gata să arunce prosopul, cu toate că ochii lui, micşoraţi şi roz pe faţa lui palidă, ardeau şi mai tare. Îl fixa pe Vic cu privirea de parcă l-ar fi putut ucide. Vic văzuse aceeaşi privire pe chipul lui Jo-Jo, ba chiar şi pe chipul subţire şi gol al lui Larry Osbourne, o privire inspirată de buna dispoziţie demonică a lui Vic, de faptul că el stătea în picioare, cu ochii şi mintea limpezi la cinci dimineaţa, în timp ce ei se ofileau pe canapea, se ofileau din ce în ce mai mult în ciuda eforturilor lor de a se ridica în şezut o dată la vreo cincisprezece minute. Ralph îşi luă paharul plin şi bău jumătate din el dintr-o singură înghiţitură. Acum avea să rămână până la finalul cel amar, se gândi Vic, ca o chestiune de principiu: era aproape şase dimineaţa şi ce sens mai avea să se ducă acasă să doarmă acum, de vreme ce a doua zi era oricum distrusă? Putea să leşine, dar avea să rămână. Era prea beat să-şi dea seama, bănuia Vic, că ar fi putut-o avea pe Melinda toată după-amiaza următoare dacă o dorea.

Dintr-odată, în timp ce Vic îl privea, Ralph se clătină în spate, de parcă l-ar fi împins ceva nevăzut, şi se aşeză greoi pe canapea. Faţa îi lucea de transpiraţie. Melinda îl trase spre ea, cu braţul în jurul gâtului lui, şi începu să-i răcorească tâmplele cu degetele pe care le umezea de pereţii paharului. Corpul lui Ralph era moale şi împrăştiat, cu toate că gura i se fixase într-o expresie sumbră, iar ochii încă îl sfredeleau pe Vic de parcă acum ar fi încercat să se agaţe de starea de trezie fixând pur şi simplu cu privirea un singur lucru.

Vic îi zâmbi Melindei.

– Poate ar fi bine să mă apuc de ouăle alea. Arată de parcă ar mânca ceva.

– E în regulă! zise Melinda sfidător.

Fluierând un cânt gregorian, Vic se duse în bucătărie şi puse pe foc un ibric cu apă pentru cafea. Ridică sticla de bourbon şi văzu că Ralph terminase cam patru cincimi din ea. Se întoarse în living.

– Cum îţi plac ouăle, Ralph – în afară de jonglate?

– Cum îţi plac ouăle, dragă? îl întrebă Melinda.

– 'Mi plac... 'mi plac jonglate bine, mormăi Ralph.

– O porţie de ouă jonglate, zise Vic. Şi tu, pisi?

– Nu-mi spune „pisi"!

Era un alint vechi de-al lui Vic pentru ea, pe care nu-l mai folosise de ani de zile. Ea se uita urât la el pe sub sprâncenele blonde puternice, iar Vic trebuia să recunoască faptul că nu mai era acea pisi din vremea când se însurase cu ea, sau nici măcar din prima parte a acestei seri. Rujul îi era întins, iar vârful nasului ei lung şi cârn era lucios şi roşu, de parcă ar fi ajuns acolo puţin ruj.

– Cum vrei ouăle? întrebă el.

– Nu v'eau ouă.

Vic făcu jumări patru ouă cu smântână pentru el şi Melinda, de vreme ce Ralph nu era în stare să mănânce, dar prăji o singură felie de pâine, fiindcă ştia că Melinda nu va mânca pâine prăjită acum. Nu aşteptă cafeaua, care nu se filtrase cu totul, pentru că ştia că Melinda nu va bea nici cafea la ora asta. El şi domnul Gosden aveau să bea cafeaua mai târziu. Aduse ouăle jumări, presărate cu sare şi piper, pe două farfurii calde. Melinda îşi refuză din nou porţia, dar el se aşeză lângă ea pe canapea şi o hrăni cu bucăţele mici înfipte în furculiţă. De fiecare dată când se apropia furculiţa, ea deschidea gura ascultătoare. Ochii ei, fixându-l în tot acest timp, aveau privirea unui animal sălbatic care are încredere în omul care-i aduce hrana suficient doar cât să accepte hrana de la un braţ distanţă, iar atunci numai dacă nu-i nimic la vedere care seamănă cu o capcană şi dacă fiecare mişcare a celui care aduce hrana este lentă şi blândă. Capul blond-roşcat al domnului Gosden era acum în poala ei. Sforăia într-un fel inestetic, cu gura deschisă. Melinda se împotrivi la ultima îmbucătură, după cum ştia Vic că va face.

– Haide. Ultima îmbucătură, spuse Vic.

Melinda o înghiţi.

– Presupun că domnul Gosden ar face bine să rămână, spuse Vic, fiindcă nu era altceva de spus despre domnul Gosden.

– Intenţionez să 'ămână, zise Melinda.

– Atunci, hai să-l întindem.

Melinda se ridică să-l întindă chiar ea, dar umerii lui erau prea grei pentru ea în starea în care se afla. Vic îl luă pe Ralph de sub braţe şi-l trase în aşa fel încât capul să-i ajungă aproape la braţul canapelei.

– Pantofii? întrebă Vic.

– Nu pune tu mâna pe pantofii lui!

Melinda se aplecă peste tălpile lui Ralph clătinându-se şi începu să-i dezlege şireturile.

Umerii lui Ralph se scuturară. Vic auzea un clănţănit slab de dinţi.

– Îi e frig. Mai bine aduc o pătură, zise Vic.

– Aduc *eu* pătura.

Melinda se împletici spre dormitor, dar îşi uită evident scopul, fiindcă făcu un ocol în baie.

Vic scoase celălalt pantof, apoi se duse în dormitorul Melindei să aducă pledul în carouri care zăcea întotdeauna undeva în cameră. Acum era pe podea, la piciorul patului nefăcut. Pledul fusese unul dintre cadourile lui Vic pentru Melinda de ziua ei cu vreo şapte ani în urmă. La vederea lui îşi aminti de picnicuri, de o vară fericită pe care o petrecuseră în Maine, de o seară de iarnă când din cine ştie ce motiv nu avuseseră căldură şi se întinseseră sub el pe podea, în faţa şemineului. Se opri o clipă, gândindu-se vag dacă să ia pătura verde de lână de pe patul ei în locul pledului, apoi hotărî că e lipsit de sens şi că ar putea la fel de bine să ia pledul. Camera Melindei, ca de obicei, era într-o stare de dezordine care îl dezgusta şi îl interesa în acelaşi timp, şi i-ar fi plăcut să mai rămână acolo câteva clipe, uitându-se la ea – nu intra aproape niciodată în dormitorul Melindei –, dar nu-şi îngădui nici măcar o privire completă de jur împrejur. Ieşi şi închise uşa în urma lui. Auzi apa curgând în baie când trecu pe lângă uşă. Speră că Melindei nu-i va fi greaţă.

Ralph stătea acum în şezut, cu ochii înceţoşaţi, cu corpul tremurând de parcă avea frisoane.

– Vrei o cafea fierbinte? îl întrebă Vic.

Ralph nu spuse nimic. Vic aranjă pledul în jurul umerilor săi tremurânzi, iar Ralph se întinse la loc pe canapea, slăbit, şi încercă să-şi tragă picioarele în sus. Vic îi ridică ambele tălpi şi vârî pătura sub ele.

– Eşti un tip cumsecade, mormăi Ralph.

Vic zâmbi uşor şi se aşeză la capătul canapelei. I se păru că a auzit-o pe Melinda vărsând în baie.

– Treb'ia să mă dai afară de mult, murmură Ralph. Oricine nu ştie cât de mult poa' să suporte...

Îşi mişcă picioarele de parcă ar fi vrut să se dea jos de pe canapea, iar Vic se sprijini uşor pe gleznele lui.

– Nu te mai gândi, îi spuse Vic liniştitor.

– Ar trebui să-mi fie rău – ar trebui să mor.

În ochii albaştri ai lui Ralph erau lacrimi care-i făceau să pară şi mai sticloşi. Sprâncenele lui subţiri tremurau. Părea să se afle într-o transă autoflagelantă, în care poate chiar i-ar fi plăcut să fie apucat de turul pantalonilor şi de guler şi azvârlit afară din casă.

Vic îşi drese glasul şi zâmbi.

– Oh, eu nu mă obosesc să dau oamenii afară din casă dacă mă supără. Se aplecă puţin mai aproape. Dacă mă supără în felul acela... cu Melinda –

făcu un semn sugestiv cu capul spre baie –, îi omor.

– Da, zise Ralph serios, de parcă ar fi înţeles. Aşa ar trebui. Pentru că eu chiar vreau ca tu şi Melinda să-mi rămâneţi prieteni. Îmi place de amândoi. Vorbesc serios.

– Eu chiar îi omor pe oamenii care nu-mi plac, zise Vic şi mai încet, aplecându-se spre Ralph şi zâmbind.

Ralph zâmbi şi el, prosteşte.

– Ca pe Malcolm McRae, de pildă. Eu l-am omorât.

– Ma'colm? întrebă Ralph nedumerit.

Vic ştia că ştie tot ce e de ştiut despre Mal.

– Da. Melinda ţi-a povestit despre McRae. L-am omorât cu un ciocan în apartamentul lui. Probabil ai văzut ceva în ziare iarna trecută pe tema asta. Devenea cam apropiat de Melinda.

Dacă înţelegea cu greu sau nu, Vic nu-şi dădea seama. Sprâncenele lui Ralph se apropiară încet una de alta.

– Îmi amintesc... Tu l-ai omorât?

– Da. A început să-i facă ochi dulci Melindei. În public.

Vic aruncă bricheta Melindei în aer şi o prinse de două, trei, patru ori. Înţelegea. Ralph se ridică într-un cot.

– Melinda ştie că tu l-ai omorât?

– Nu. Nu ştie nimeni, şopti el. Şi nu-i spune Melindei, te rog.

Încruntătura lui Ralph se adânci. Era puţin cam mult pentru creierul lui Ralph, se gândi Vic, dar Ralph înţelesese ameninţarea şi ostilitatea. Ralph strânse din dinţi şi-şi smuci brusc tălpile de sub braţul lui Vic. Pleca.

Vic îi dădu pantofii fără un cuvânt.

– Vrei să te conduc până acasă?

– Pot să conduc şi singur.

Ralph se clătină prin încăpere, încercând să-şi pună pantofii, iar în cele din urmă trebui să se aşeze ca să o facă. Apoi se ridică şi se împletici până la uşă.

Vic îl urmă şi-i dădu pălăria de paie cu panglică magenta.

– Noapte bună. M-am simţit foarte bine, zise Ralph, îngrămădindu-şi cuvintele laolaltă.

– Mă bucur. Nu uita. Nu-i spune nimic Melindei despre ce ţi-am zis. Noapte bună, Ralph.

Vic îl urmări cum se târăşte în decapotabila sa deschisă şi demarează în viteză, făcând fundul maşinii să derapeze de pe şosea şi îndreptându-l din nou în timp ce înainta pe bandă. Lui Vic nu-i păsa dacă intra cu maşina în Lacul Urşilor. Soarele urca deasupra pădurii din faţă, cu o strălucire portocaliu aprins.

Vic nu mai auzea nici un sunet din baie acum, ceea ce însemna că Melinda probabil stătea pe podea, aşteptând un alt val de greaţă. Făcea asta de fiecare dată când i se făcea rău şi era imposibil s-o convingi să se mişte de pe podea până când nu era sigură că atacul trecuse. În cele din urmă, se ridică de pe scaun, se duse la baie şi zise: „Eşti bine, dragă?“ şi primi în schimb un murmur rezonabil de clar că era. Se duse în bucătărie şi îşi turnă o ceaşcă de cafea. Îi plăcea la nebunie cafeaua şi nu-l ţinea treaz aproape niciodată când voia să doarmă.

Melinda ieşi din baie în halat, arătând mai bine decât cu o jumătate de oră în urmă.

– Unde e Ralph?

– A hotărât să se ducă acasă. A zis să-ţi spun noapte bună şi că s-a simţit foarte bine.

– Oh.

Părea dezamăgită.

– Am aranjat pătura în jurul lui şi s-a simţit mai bine după o vreme, adăugă Vic.

Melinda veni spre el şi-şi puse mâinile pe umerii lui.

– Cred că ai fost foarte dulce cu el în seara asta.

– Asta e bine. Mai devreme ziceai că ţi se pare că sunt obraznic.

– Nu eşti niciodată obraznic. Îl sărută pe obraz. Noap'e bună, Vic.

El o privi cum se duce în camera ei. Se întrebă ce-i va spune Ralph Melindei a doua zi. Ralph îi va spune, desigur. Era genul. Melinda probabil îi va telefona peste câteva minute, cum făcea mereu când plecau, dacă nu adormea mai întâi. Nu credea că Ralph îi va spune la telefon însă.

„The Teddy Bears' Picnic", melodie compusă de John Walter Bratton în 1907, cu versuri de Jimmy Kennedy adăugate în 1932, înregistrată de numeroşi artişti de-a lungul anilor

4

Pentru Vic fu uluitor cât de repede circulă povestea, cât de interesată era toată lumea – mai ales oamenii care nu-l cunoşteau bine – şi că nimeni nu ridică un deget sau un receptor ca să sune la poliţie. Sigur, erau oamenii care îi cunoşteau pe el şi pe Melinda foarte bine, sau destul de bine, care ştiau de ce spusese povestea aceea şi care o găseau pur şi simplu amuzantă. Chiar şi oamenii ca bătrânul domn Hansen, băcanul lor, o găseau amuzantă. Dar erau şi oameni care nu-l cunoşteau pe el sau pe Melinda, care nu ştiau nimic despre ei decât din auzite, care probabil făcuseră o faţă lungă când auziseră povestea şi care păreau să adopte atitudinea că Vic merită săltat de poliţie, fie că era adevărat, fie că nu. Vic deduse asta din câteva priviri pe care le primi când se plimba pe strada principală a oraşului.

După patru zile de când îi spusese povestea lui Ralph, oameni pe care Vic nu-i văzuse niciodată sau cel puţin nu-i remarcase niciodată îl priveau insistent când trecea pe lângă ei cu maşina – un Oldsmobile vechi şi bine întreţinut, care atrăgea oricum atenţia într-o comunitate în care majoritatea oamenilor aveau maşini mult mai noi – şi-l arătau cu degetul altora, şoptindu-le câte ceva. Rareori vedea câte un zâmbet în rândul străinilor, dar în rândul prietenilor săi nu vedea decât zâmbete.

În acele patru zile, nu-l văzu deloc pe Ralph Gosden. În duminica de după plecarea din zori, Ralph o sunase pe Melinda şi insistase să o vadă, zisese Melinda, iar ea plecase de acasă pentru a se întâlni undeva cu el. Vic şi Trixie ieşiseră împreună la picnic în ziua aceea pe malul Lacului Urşilor, iar Vic stătuse de vorbă cu barcagiul de acolo şi aranjase ca Trixie să închirieze o canoe toată vara. Când el şi Trixie se întorseseră acasă, Melinda era acolo şi s-a dezlănţuit iadul. Ralph îi spusese ce i-a zis Vic. Melinda ţipase la Vic: „E cel mai *stupid, vulgar, idiot* lucru de care am auzit vreodată!“ Vic îi luă vituperaţia cu calm. Ştia că e furioasă probabil fiindcă Ralph s-a dovedit a fi un laş. Vic simţea că le-ar fi putut transcrie conversaţia. Ralph: „*Ştiu* că nu e adevărat, dragă, dar e evident că nu vrea să mai vin pe-acolo, aşa că m-am gândit...“ Melinda: „Nu-mi pasă ce vrea! În regulă, dacă eşti prea laş să-l înfrunţi...“ Iar Melinda şi-ar fi dat seama, în timpul discuţiei, că probabil i-a spus acelaşi lucru şi lui Joel Nash.

– Ralph chiar crede că l-am omorât pe McRae? întrebă Vic.

– Sigur că nu. Crede doar că eşti un măgar. Sau ţicnit de-a binelea.

– Dar nu crede că e amuzant. Vic scutură din cap cu regret. Păcat.

– Ce e amuzant la treaba asta?

Melinda stătea în living, cu mâinile în şolduri şi picioarele depărtate, încălţate în mocasini.

– Păi... presupun că ar trebui să auzi cum am povestit eu ca să ţi se pară amuzant.

– Ah, înţeleg. Lui Joel i s-a părut amuzant?

– Aparent, nu. Se pare că l-am speriat şi a fugit din oraş.

– Asta voiai să faci, nu-i aşa?

– Păi, da, sincer vorbind.

– Şi pe Ralph. Voiai să-l sperii, nu-i aşa?

– Pe amândoi i-am găsit teribil de plicticoşi şi teribil de sub nivelul tău, aşa cred. Deci şi Ralph e speriat?

– Nu e speriat. Nu fi absurd. Doar nu crezi că ar crede cineva o asemenea poveste, nu?

Vic îşi puse mâinile la ceafă şi se lăsă pe spate pe fotoliu.

– Joel Nash trebuie să fi crezut ceva. Doar a dispărut, nu? Nu cred că a fost o mişcare prea strălucită, dar, pe de altă parte, nici n-am crezut vreodată că ar fi strălucit.

– Nu. Nimeni nu-i strălucit în afară de tine.

Vic îi zâmbi cu bunăvoinţă.

– Ce ţi-a spus Joel? întrebă el şi văzu din felul cum ea îşi schimbă poziţia, din felul cum se aruncă pe canapea, că Joel Nash nu-i spusese nimic. Ce a spus Ralph?

– Că i se pare că eşti extrem de neprietenos şi crede că...

– Extrem de neprietenos. Cât de neobişnuit. Eram extrem de plictisit, Melinda, extrem de obosit să ofer mâncare şi vin de mai multe ori pe săptămână unor oameni plicticoşi, să stau treaz toată noaptea cu ei, extrem de obosit să le ascult aiurelile şi extrem de obosit de faptul că gândeau că nu ştiu sau nu-mi pasă de ce pun la cale cu tine. Era extrem de monoton.

Melinda îl privi surprinsă preţ de o clipă lungă, încruntându-se, cu colţurile gurii căzute încăpăţânat. Apoi, dintr-odată, îşi puse faţa în palme şi lăsă lacrimile să curgă.

Vic veni la ea şi-i puse mâna pe umăr.

– Dragă, merită să plângi pentru asta? Merită să plângi după Joel Nash şi Ralph?

Ea ridică imediat capul.

– Nu plâng după ei. Plâng din cauza nedreptăţii.

– *Sic*, murmură Vic involuntar.

– Ce e sic?

El oftă, încercând din răsputeri să se gândească la ce ar putea spune ca s-o liniştească. Nu avea rost să spună: „*Eu* sunt aici şi te iubesc“. Nu l-ar

fi vrut acum, poate că nu l-ar fi vrut niciodată. Iar el nu voia să fie câinele grădinarului. Nu s-ar fi opus dacă ea şi-ar fi ales un bărbat de o oarecare ţinută şi respect de sine, un bărbat cu nişte idei în cap, ca amant, se gândi Vic. Dar se temea că Melinda nu-şi va alege niciodată acel gen de bărbat sau că acel gen de bărbat n-o va alege niciodată pe ea. Vic putea să vizualizeze un fel de aranjament civilizat, echitabil, caritabil, în care toţi trei ar fi fost fericiţi şi ar fi avut de câştigat de pe urma contactului dintre ei. Dostoievski ştia ce voia să spună Vic. Şi Goethe l-ar fi înţeles.

– Ştii, chiar ieri am citit în ziar, începu Vic pe un ton conversaţional, despre un *ménage à trois* la Milano. Sigur că nu ştiu ce gen de oameni erau, dar soţul şi amantul, care erau prieteni foarte buni, au murit împreună într-un accident de motocicletă, iar soţia i-a îngropat împreună, cu un loc rezervat în acelaşi mormânt pentru ea pentru când va muri. Deasupra mormântului a pus inscripţia: „Au trăit fericiţi împreună". Aşa că, vezi tu, se poate. Mi-aş dori doar să alegi un bărbat – sau mai mulţi bărbaţi, dacă vrei – care să aibă creier în cap. Nu crezi că se poate?

– Ba da, zise ea printre lacrimi, iar el îşi dădu seama că nici măcar nu se gândea la ce spusese el.

Asta era duminică. Patru zile mai târziu, Melinda încă era bosumflată, dar el credea că îşi va reveni în câteva zile dacă ar fi luat-o cum trebuie. Era prea energică şi îi plăcea prea mult distracţia ca să rămână bosumflată prea mult timp. Cumpără bilete la două comedii muzicale în New York, cu toate că ar fi preferat să vadă alte două piese care se jucau. Avea să fie timp şi pentru celelalte piese mai târziu, se gândi el. Avea destul timp acum, că Melinda nu era ocupată sau epuizată seara. În ziua când se duse la New York să cumpere biletele, făcu o vizită şi la secţia de ziare a Bibliotecii Publice şi reciti articolele despre McRae, fiindcă uitase multe detalii. Află că liftierul din vila lui McRae era singura persoană care văzuse ucigaşul şi-l descrisese foarte vag, ca fiind relativ îndesat şi nu foarte înalt. Descrierea i se potrivea şi lui, iar Vic îi spuse acest lucru lui Horace.

Horace zâmbi. Era chimist la un laborator de analize medicale, un bărbat precaut, obişnuit să vorbească cu bagatelizări. Credea că povestea lui Vic este fantastică şi chiar puţin periculoasă, dar el era în favoarea oricărui lucru ar fi „îndreptat-o pe Melinda".

– Eu am spus mereu că tot ce-i trebuie Melindei ca să se îndrepte e puţină fermitate din partea ta, Vic, zise Horace. O cere de ani de zile, doar un mic semn că îţi pasă de ce face. Acum vezi să nu pierzi terenul pe care l-ai câştigat. Aş vrea să vă văd fericiţi din nou.

Horace îi văzuse fericiţi vreo trei-patru ani, dar părea atât de demult, încât Vic era surprins că Horace îşi mai amintea măcar. Terenul pe care l-a câştigat. Ei bine, Melinda stătea acasă şi, vrând-nevrând, avea mai mult timp pentru Trixie şi pentru el. Dar încă nu era fericită. Vic o scosese la cocktailuri de mai multe ori la barul hotelului Lord Chesterfield, gândindu-se că de vreme ce până şi Sam, barmanul, ştia de povestea cu McRae, Melindei nu i-ar fi plăcut să se ducă acolo singură: stătuse de atâtea ori în barul de la Lord Chesterfield cu Ralph sau Larry, sau Jo-Jo. Vic încercase să-i stârnească Melindei interesul faţă de două modele pe care le adusese acasă într-o după-amiază, ambele ale lui Blair Peabody, pentru coperta de la *Economia şi viaţa ţării* de Xenofon. Blair Peabody, un pielar al cărui atelier se afla într-un şopron din Connecticut, făcuse ornamentaţia tuturor cărţilor legate în piele pe care le publicase Vic. Aceste două modele ale lui Blair se bazau pe motive arhitectonice greceşti, unul întru câtva mai decorativ şi mai puţin masculin decât celălalt, ambele frumoase după părerea lui Vic, şi crezuse că Melindei îi va plăcea să aleagă dintre cele două, dar abia reuşise s-o facă să le privească preţ de cinci secunde. Din politeţe, ceea ce avea de fapt rolul de a-l insulta cu nepăsarea ei, îşi exprimase preferinţa faţă de unul în defavoarea celuilalt. Vic fusese zdrobit şi rămăsese fără cuvinte câteva clipe. Uneori îl surprindea să afle cât de mult îl putea răni Melinda când voia să o facă. În după-amiaza aceea, Melinda fusese mai interesată de pianistul pe care-l angajase Lord Chesterfield pe vară. Într-un colţ al barului era un afiş despre el, cu o fotografie. Urma să sosească peste vreo săptămână. Melinda spusese că dacă va cânta în stilul lui Duchin, ca pianistul pe care-l avuseseră anul trecut, o să moară.

Serile din New York când au văzut comediile muzicale au fost mai reuşite. Amândouă spectacolele au fost în câte o seară de sâmbătă, iar Trixie îşi petrecuse prima seară la soţii Peterson, părinţii lui Janey, prietena ei cea mai bună, iar în a doua seară, doamna Peterson a venit împreună cu Janey să-i ţină companie lui Trixie în prima parte a serii. Pe Trixie te puteai baza că adoarme buştean cel mai devreme la ora zece, iar doamna Peterson rămânea în general până la miezul nopţii înainte să plece din casă. În ambele seri, după teatru, Vic şi Melinda merseră la un club social unde erau orchestre de dans, cu toate că Vic nu propuse să danseze fiindcă simţea că Melinda l-ar fi refuzat. Cu toată buna ei dispoziţie în serile acelea, Vic îi simţea resentimentele ascunse fiindcă o îndepărtase de Joel şi Ralph. În a doua seară, când ajunseră acasă la patru dimineaţa, Melinda era în genul de dispoziţie veselă care o inspira uneori să umble prin pârâul ce trecea prin pădurea care se afla la doar câţiva metri de casă, sau să ia maşina până la soţii Cowan şi să sară în piscina

lor, dar făcea aceste lucruri numai cu oameni ca Ralph sau Jo-Jo. Nu propuse o plimbare în pârâu când ajunseră acasă, iar Vic ştia că era din cauză că *el* era acolo, soţul ei plicticos, şi nu unul dintre tinerii exuberanţi. El vru să sugereze pârâul, dar nu o făcu. Nu se simţea atât de prostesc, nu voia să-şi taie tălpile în pietrele pe care n-ar fi fost în stare să le vadă în întuneric, şi nu credea că Melinda ar aprecia o asemenea propunere din partea lui, oricum.

Se aşezară pe patul Melindei, complet îmbrăcaţi încă, uitându-se pe nişte ziare de duminică pe care Vic le cumpărase din Manhattan, toate ziarele în afară de *Times*, care le era livrat în fiecare duminică dimineaţă. Melinda râdea de ceva ce citea în *The News*. Dormise pe umărul lui cea mai mare parte a drumului spre casă. Vic se simţea foarte treaz şi ar fi putut să nu mai doarmă deloc toată noaptea. Poate, se gândea el, starea lui de trezie se datora circumstanţelor neobişnuite ale faptului că stătea pe patul Melindei – erau ani de zile de când nu mai stătuse pe patul ei – şi, cu toate că era interesat de ce citea despre dezertorii americani din China, o altă parte a minţii sale examina şovăitor senzaţiile pe care le producea în el faptul de a sta pe patul ei. Intimitatea, raporturile nu erau printre ele, se gândi el, şi nici anticiparea lor. Se simţea puţin stânjenit. Şi totuşi era conştient de ceva care-l împungea s-o întrebe dacă o deranjează dacă rămâne în camera ei în seara asta. Doar să doarmă în patul ei cu braţele în jurul ei, sau poate nici măcar s-o atingă – Melinda ştia că nu ar face nimic care s-o enerveze. Apoi se gândi la ce spusese ea despre soţii Cowan în seara asta în drum spre New York, că soţii Cowan îşi schimbaseră atitudinea faţă de ei din cauza „prostului gust" de a spune povestea aceea despre McRae, că şi soţii Meller, nu doar soţii Cowan, erau mai reci cu ei. Lumea îi îndepărta, insista Melinda, cu toate că Vic, insistând că nu e aşa, îi atrase atenţia asupra unor incidente care dovedeau că lumea nu-i îndepărtează deloc, şi-i aminti că soţii Cowan duceau o viaţă liniştită acum pentru că Phil lucra din greu la cartea lui de economie, încercând s-o termine înainte să trebuiască să înceapă din nou să predea în septembrie. Vic se întrebă dacă să rişte s-o întrebe dacă poate să rămână în camera ei în seara asta, sau dacă ea ar fi profitat de încă o ocazie să-i arate cât de mult îi purta pică refuzându-l indignată. Sau, chiar dacă nu l-ar fi refuzat indignată, ar fi surprins-o într-atât încât ar fi stricat dispoziţia plăcută a serii? Şi oricum, *voia* neapărat să rămână? Nu voia.

Melinda căscă.

– Despre ce citeşti cu atâta interes?

– Despre dezertori. Dacă americanii se dau de partea roşiilor, li se spune „trădători". Dacă roşiii vin la noi, sunt „iubitori de libertate".

Depinde doar de tabăra din care vorbeşti.

Îi zâmbi.

Melinda nu făcu nici o remarcă. Nu se gândise că o va face. Se ridică încet de pe pat.

– Noapte bună, dragă. Somn uşor. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Te-ai simţit bine în seara asta?

– Mhm-m, da, zise Melinda, la fel de expresiv ca o fetiţă care-i răspunde bunicului după o zi la circ. Noapte bună, Vic. Să n-o trezeşti pe Trixie când treci pe lângă camera ei.

Vic zâmbi în sinea lui când ieşi. Cu trei săptămâni în urmă, ea nu s-ar fi gândit la Trixie. S-ar fi gândit să-l sune pe Ralph de îndată ce el ar fi ieşit din cameră.

5

Iunie fu o lună încântătoare, nu prea caldă, nu prea secetoasă, cu ploi de două-trei ori pe săptămână care soseau pe la şase seara, durau vreo jumătate de oră şi aduceau zmeura şi căpşunele din pădurea din spatele casei la perfecţiune, făcându-le grase şi zemoase. Vic ieşi cu Trixie şi Janey Peterson în mai multe după-amiezi de sâmbătă şi culese destule pentru a le asigura celor două familii fructe pentru cereale reci, plăcinte şi îngheţată cât să le ajungă o săptămână întreagă. Trixie hotărâse să nu plece în tabără vara asta, pentru că Janey nu mergea. Ea şi Janey se înscriseseră la Şcoala Highland, aflată la şase kilometri şi jumătate de Little Wesley, o şcoală primară semiparticulară care oferea ore de sport şi arte, şi lucru manual cinci zile pe săptămână, de la nouă la patru, pe timpul verii. Era prima vară când Trixie învăţa să înoate, şi se descurca atât de bine, încât a câştigat premiul întâi la un concurs de înot pentru grupa ei de vârstă. Vic era bucuros că Trixie nu voise să plece în tabără vara asta, fiindcă îi plăcea să o aibă în preajmă. Pentru că o avea pe Trixie acasă bănuia că trebuie să fie recunoscător faptului că soţii Peterson îşi permiteau mai puţine lucruri. Charles Peterson, inginer electrician la o fabrică de pielărie din Wesley, câştiga mai puţin decât majoritatea locuitorilor din Little Wesley. Sau, mai degrabă, îşi întreţinea familia din ce câştiga, în timp ce mulţi oameni din Little Wesley, ca el şi Phil Cowan, de pildă, aveau venituri cu care să-şi suplimenteze câştigurile. Melinda, spre regretul lui Vic, îi privea de sus pe soţii Peterson, considerându-i puţin necioplţi, şi nu vedea că nu erau mai necioplţi decât soţii MacPherson, de exemplu, şi că poate lucrul împotriva cărora avea ea obiecţii era casa lor acoperită cu şipci albe. Vic se bucura că asta nu o deranja pe Trixie.

Într-un anuar al unei edituri britanice distinse care apăru în iunie, Greenspur Press din Little Wesley, Massachusetts, era menţionată pentru „tipografie, superbă calitate a execuţiei şi excelenţă generală", un omagiu pe care Vic îl preţuia mai mult decât orice succes material care i-ar fi putut veni. Motivul lui Vic de mândrie era că în cele douăzeci şi şase de cărţi pe care le publicase, erau doar două greşeli tipografice. *Economia şi viaţa ţării* de Xenofon era a douăzeci şi şaptea sa carte, iar deocamdată nu existau greşeli pe care el sau tipograful său meticulos, Stephen Hines, să le fi putut găsi, cu toate că aveau în plus pericolul părţii stângi a paginilor, care era în greacă. Probabilitatea unor greşeli tipografice în ciuda corecturii riguroase avea să fie subiectul unui eseu pe care avea să-l scrie într-o bună zi, se gândi Vic. Era ceva demonic şi de neînvins la

greşelile tipografice, de parcă făceau parte din răul natural care era răspândit în existenţa omului, de parcă aveau o viaţă proprie şi erau hotărâte să se manifeste orice-ar fi, la fel de sigur ca buruienile din grădinile cele mai îngrijite.

Departe de a observa vreo răceală la atitudinea prietenilor lor – ceea ce Melinda încă insista că vede –, Vic găsi că relaţiile lor sociale erau mult mai lejere. Soţii Meller şi soţii Cowan nu mai făceau invitaţii timid, aşteptându-se cumva ca Melinda să-şi stabilească o întâlnire cu Ralph sau cu altcineva în ultimul minut, cum făcea deseori. Toată lumea îi trata acum ca pe un cuplu, şi ca pe un cuplu pasămite fericit şi care se înţelegea bine. În ultimii ani, Vic detestase să fie răsfăţat de gazde înţelegătoare, să fie presat să ia câte o a doua porţie şi felii mari de tort, de parcă ar fi fost un copil neglijat sau un fel de infirm. Poate căsnicia lui cu Melinda nu fusese tocmai ideală, dar erau cu siguranţă multe căsnicii mai rele în lume – căsnicii în care beţia, sărăcia, boala sau nebunia erau la ordinea zilei, cu soacre, cu infidelitate, dar infidelitate care nu era iertată. Vic o trata pe Melinda cu la fel de mult respect şi afecţiune ca la începutul căsniciei, poate chiar mai mult acum, fiindcă îşi dădea seama că ei îi era dor de Ralph. Nu voia ca ea să se simtă plictisită sau singuratică, sau să creadă că pe el nu-l deranjează dacă ea se simte aşa. O duse la încă două sau trei spectacole la New York, la două concerte la Tanglewood, iar la sfârşitul unei săptămâni merseră cu maşina până la Kennebunkport cu Trixie ca să vadă o piesă în care juca Judith Anderson, şi îşi petrecură noaptea la un hotel. Aproape în fiecare seară, Vic venea acasă cu câte un mic dar pentru Melinda – flori, o sticluţă de parfum sau o eşarfă pe care o văzuse la Bandana, singurul magazin şic pentru femei din Wesley, sau pur şi simplu o revistă care îi plăcea, precum *Holiday*, la care nu se abonau fiindcă Melinda spunea că e scump şi că aveau deja casa plină de reviste care soseau în fiecare lună, cu toate că *Holiday*, după părerea lui Vic, era mai bună decât multe dintre revistele la care îşi reînnoiau continuu abonamentele. Simţul economiei Melindei era ciudat.

Nu îşi dorise niciodată o fată în casă, de pildă, şi totuşi nu făcea niciodată prea mult să ţină casa în ordine. Dacă rafturile cu cărţi erau şterse vreodată de praf, Vic o făcea – cam o dată la patru luni. Ocazional, Melinda se apuca de dat cu aspiratorul şi renunţa după o cameră sau două. Când trebuiau să aibă oaspeţi, livingul, bucătăria şi baia erau „verificate", termenul nedefinit al Melindei. Însă te puteai baza pe ea să ţină un stoc de fripturi în congelatorul frigiderului, legume verzi şi cartofi şi o mulţime de portocale, iar unul dintre lucrurile pe care Vic le aprecia foarte mult la ea era că se putea baza pe ea să ajungă în cele din urmă acasă, să ia cina cu el, indiferent ce făcea după-amiaza. Poate

considera că îi datorează măcar atât, Vic nu ştia, dar era la fel de încăpăţânată în privinţa asta cum era uneori să-şi păstreze întâlnirile cu amanţii. Iar o dată pe săptămână, reuşea să gătească unul dintre felurile lui preferate – pui de baltă în stil provensal sau chili, sau supă de cartofi, sau fazan la cuptor, pe care trebuia să-l cumpere din Wesley. De asemenea, avea grijă să nu rămână niciodată fără tutun de pipă, care trebuia comandat de la New York şi era greu de urmărit, fiindcă Vic fuma pipă sporadic, iar uneori cutia de trabucuri era în living şi alteori în garaj sau în camera lui, în care Melinda intra foarte rar. Vic se gândea că nici prietenii lui, nici măcar Horace, nu îşi aminteau mereu lucrurile mai frumoase despre Melinda, iar el se deranja deseori să le amintească.

Sâmbătă seară, în weekendul cu sărbătoarea de 4 Iulie, Vic şi Melinda merseră la dansul anual ţinut la club, cea mai mare petrecere a verii. Toţi prietenii lor erau acolo, chiar şi soţii Peterson şi soţii Wilson, care nu făceau parte din club, dar fuseseră invitaţi de alţi membri. Vic se uită în jur după Ralph Gosden, aşteptându-se să-l vadă, dar Ralph nu era acolo. Ralph se întâlnea destul de des cu soţii Wilson, potrivit lui Evelyn Cowan, care îi dădea sfaturi lui June Wilson cu privire la grădina ei de flori. Evelyn era o grădinăreasă entuziastă. Soţii Wilson erau în Little Wesley de numai patru luni şi locuiau într-o casă modestă în partea de nord a oraşului. Evelyn Wilson îi spusese lui Vic, când se întâlniseră într-o zi la farmacie, că Don Wilson lua foarte în serios povestea pe care i-o spusese lui Ralph despre Malcolm McRae, iar Vic era sigur că Ralph punea şi el paie pe foc asumându-şi rolul de victimă a geloziei, dușmăniei şi „prostului gust“ al lui Vic, în general. Ralph ar fi spus, desigur, că Melinda nu-i e decât o dragă prietenă şi, de vreme ce soţii Wilson nu făceau parte din grupul care îi cunoştea bine pe el şi pe Melinda, Vic bănuia că au pus botul. Oamenii din Little Wesley nu fuseseră deosebit de amabili cu soţii Wilson de la sosirea lor, iar Vic credea că e vina lui Don. Era lipsit de umor şi rezervat la adunările sociale, poate fiindcă zâmbetele şi amabilitatea îi păreau neinteligente sau nepotrivite pentru un scriitor. Iar el era de fapt doar un conţopist – westernuri, poveşti cu detectivi, poveşti amoroase, la unele dintre care colabora şi soţia lui, cu toate că Vic auzise de la cineva că specialitatea ei erau cărţile pentru copii. Soţii Wilson nu aveau copii.

Don Wilson şi soţia lui stăteau lângă perete, Don deşirat şi nefericit, iar soţia lui, care era scundă şi blondă şi animată de obicei, oarecum domolită. Vic bănuia că e din cauză că nu ştiau prea multe persoane, şi le făcuse un semn din cap şi le zâmbise în semn de salut, şi era gata să se ducă să stea de vorbă cu ei, dar răspunsul neîndoielnic de rece al lui Don Wilson îl opri. Poate că Wilson era surprins să-l vadă acolo, se gândi Vic,

cu atât mai mult să-l vadă salutat de toţi prietenii săi vechi de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Vic circula în jurul marginii ringului de dans, discutând cu soţii MacPherson şi cu soţii Cowan, şi cu inevitabila doamnă Podnansky, ai cărei doi nepoţi erau aici în seara asta. Nepotul cel tânăr, Walter, tocmai îşi luase diploma în drept de la Harvard. În seara aceea, Vic îşi dădu seama că există un grăunte de adevăr în ceea ce spusese Melinda despre oamenii care-i îndepărtau – oameni pe care nu-i cunoştea deloc. Vedea oameni care-l arătau cu degetul partenerilor de dans, apoi discutând volubil despre el, deşi întotdeauna suficient de departe cât să nu-i audă. Alţi oameni complet străini se întorceau cu surâsuri jenate când trecea pe lângă ei, când altădată s-ar fi prezentat şi ar fi început o discuţie. Străinii începeau deseori câte o discuţie cu Vic despre tipografia lui. Dar pe Vic nu-l deranjau îndepărtarea şi şuşotelile. De fapt, îl făceau să se simtă mai confortabil şi mai în siguranţă, în mod straniu, decât se simţea de obicei la petreceri, poate fiindcă şuşotitul şi arătatul cu degetul, atât la el, cât şi la Melinda, garantau destul de bine că Melinda se va comporta frumos în seara asta. Melinda se simţea bine, vedea asta, cu toate că diseară probabil îi va spune că nu s-a simţit deloc bine. Era frumoasă într-o rochie nouă de tafta de culoarea chihlimbarului, care nu avea curea şi i se potrivea pe talia îngustă şi puternică şi pe şolduri de parcă ar fi fost croită la milimetru pentru ea. Până la miezul nopţii dansase cu vreo cincisprezece parteneri, inclusiv doi tinerei pe care Vic nu îi cunoştea, oricare dintre ei putând fi succesorul lui Ralph Gosden în circumstanţe obişnuite, dar Melinda era doar plăcută şi amabilă cu ei, fără să fie sfioasă sau gălăgioasă sau femeia fatală, şi fără să se prefacă dată pe spate de ei – o văzuse utilizând toate aceste tactici cu alte ocazii. Nici nu băuse prea mult. Vic era extrem de mândru de Melinda în seara aceea. Deseori fusese mândru de cum arăta, dar rareori, din câte îşi amintea, de cum se comporta.

Când Melinda se apropie de el după un dans, auzi o femeie spunând:

– E soţia lui.

– Ah, da? E tare drăguţă!

Râsul cuiva şterse o parte din conversaţie. Apoi:

– Nimeni nu ştie, vezi tu! Dar unii aşa cred... Nu, sigur că nu, aşa-i?

– Bună, îi zise Melinda lui Vic. N-ai obosit să stai în picioare?

Ochii ei mari, verzi-căprui, îl priveau languros, aşa cum se uita deseori la bărbaţi, deşi de obicei privirea îi era însoţită de un zâmbet. Acum nu zâmbea.

– N-am stat în picioare. Am stat jos cu doamna Podnansky o parte din timp.

– E petrecăreaţa ta preferată, aşa-i?

Vic râse.

– Îţi aduc ceva de băut?

– Un scotch cvadruplu.

Înainte să poată porni să-i aducă ceva, unul dintre tinerii care mai dansaseră cu ea înainte se apropie şi spuse un solemn: „Se poate?“ lui Vic.

– Se poate, spuse Vic cu un zâmbet.

Nu credea că acel „Se poate?“ emfatic era rezultatul poveştii despre McRae, deşi sigur că ar fi putut să fie.

Vic aruncă o privire spre Don Wilson şi văzu că Don îl urmăreşte din nou. Vic îşi luă a treia porţie de îngheţată cu lămâie – băutura nu prezenta nici un farmec pentru el în seara aceea – şi văzând-o pe Mary Meller cu o privire oarecum detaşată, mai luă o porţie de îngheţată şi pentru ea. Mary o acceptă cu un zâmbet cald şi prietenos.

– Evelyn şi Phil vor să ne răcorim cu o bălăceală acasă la ei după ce se termină dansul. Puteţi să veniţi şi tu şi Melinda? îl întrebă Mary.

– Nu ne-am adus costumele, zise Vic, cu toate că asta nu-i împiedicase cu alte ocazii, când săriseră dezbrăcaţi în piscina soţilor Cowan. Melinda, cel puţin. Vic era puţin timid în privinţa unor asemenea lucruri.

– Treceţi pe acasă după costume... sau nu? zise Mary veselă. E o noapte aşa de întunecată, cui îi pasă?

– O s-o întreb pe Melinda, zise Vic.

– Arată minunat în seara asta, nu-i aşa? Vic... Mary îl atinse pe braţ, iar el se aplecă puţin mai aproape. Vic, nu te simţi stânjenit în seara asta, nu? Voiam să ştii că toţi prietenii tăi adevăraţi încă îţi sunt prieteni, la fel ca întotdeauna. Nu ştiu ce ai auzit în seara asta, dar sper că nimic neplăcut.

– N-am auzit nimic! o asigură Vic, zâmbind.

– Am vorbit cu Evelyn. Ea şi Phil sunt de aceeaşi părere cu noi. Noi ştim că ai spus-o doar ca... ca o glumă, în ciuda a ce încearcă să spună oameni ca soţii Wilson.

– Ce încearcă să spună?

– Nu ea e de vină, ci el. El crede că eşti bizar. Mă rog, toţi suntem bizari, nu-i aşa? zise Mary, cu un hohot de râs vesel. Probabil caută alt subiect pentru o poveste. Eu cred că el e *foarte* bizar!

Vic o cunoştea pe Mary destul de bine cât să ştie că e mai îngrijorată decât se prefăcea a fi.

– Ce spune? întrebă Vic.

– Oh, spune... că nu reacţionezi normal. Eu pot să-mi imaginez ce tot spune Ralph Gosden. Adică ce gaz pune pe foc. Oh, Don Wilson spune

doar că ar trebui să fii urmărit şi că eşti foarte misterios. Mary şopti ultimul cuvânt, zâmbind. I-am spus că am avut cu toţii ocazia să te urmărim în ultimii nouă sau zece ani şi că eşti unul dintre cei mai cumsecade, scumpi şi nemisterioşi bărbaţi pe care i-am cunoscut vreodată!

– Doamnă Meller, îmi acordaţi acest dans? întrebă Vic. Credeţi că soţul dumneavoastră se va supăra?

– Vai, Vic! Nu-mi vine să cred!

Îi luă cupa de îngheţată şi o duse împreună cu a lui la standul cu răcoritoare aflat la un metru şi ceva, apoi se întoarse şi o luă pe Mary plutind pe ringul de dans, pe notele unui vals. Valsul fusese întotdeauna dansul lui preferat. Valsa foarte bine. O văzu pe Melinda remarcându-l şi oprindu-se brusc, surprinsă. Horace şi Evelyn îl priveau la rândul lor. Vic îşi scurtă paşii ca să nu pară absurd, fiindcă era cuprins de o exuberanţă veselă, de parcă o dorinţă îndelung reprimată ar fi ţâşnit la suprafaţă. Simţea că ar fi putut să zboare cu Mary, dacă n-ar fi fost celelalte perechi care aglomerau ringul în jurul lui.

– Vai, dar eşti un dansator excelent! zise Mary. De ce te-ai ascuns toţi anii ăştia?

Vic încercă să nu răspundă.

Cu mult după ce dansul se sfârşi, Vic simţi o încântare pişcătoare, de parcă ar fi obţinut un triumf. Când Melinda termină un dans, se duse la ea, făcu o mică plecăciune şi zise:

– Se poate, Melinda?

Ea îşi ascunse surprinderea aproape imediat închizând ochii, întorcând capul dinspre el.

– Oh, dragă, sunt obosită, spuse ea.

Pe drum spre casă, Melinda întrebă:

– Ce te-a inspirat să dansezi în seara asta?

El reuşi să nu o ia în seamă, să-i dejoace batjocura cu:

– Mă gândeam că aş putea la fel de bine să-i nedumeresc pe oameni fiind inconsecvent, nu numai bizar. Se presupune că nu dansez niciodată, ştii.

Melinda nu avea chef de piscina soţilor Cowan, cu toate că le refuză invitaţia cu multă politeţe.

– În seara asta mi s-a părut că eşti fermecătoare, îi spuse Vic acasă.

– Trebuie să fac eforturi să contracarez o parte din răul pe care l-ai făcut tu, răspunse ea. Mi-am dat silinţa în seara asta.

Vic ridică din umeri involuntar, zâmbi şi nu zise nimic. Melinda se simţise la fel de bine ca la alte dansuri de la club când s-a ameţit prea tare

sau a flirtat sau i s-a făcut rău sau a creat un alt fel de deranj care nu le-a sporit nici acela popularitatea.

Întins în patul său în noaptea aceea, Vic retrăi clipele de pe ringul de dans petrecute cu Mary Meller. Chipul schimonosit al lui Don Wilson. Oamenii care şuşoteau. Era de părere că nişte oameni care au fost acolo în seara asta chiar credeau că l-a ucis pe Malcolm McRae – oamenii care îl cunoşteau cel mai puţin. Asta încercase să-i spună Mary. Dacă Mary nu l-ar fi cunoscut atât de bine sau dacă n-ar fi crezut că-l cunoaşte atât de bine, ar fi fost una dintre cei care-l bănuiau, se gândea el. Aproape spusese acest lucru în seara aceea cu petrecerea. *Eşti ca o persoană care aşteaptă cu foarte multă răbdare, iar într-o zi... o să faci ceva.* Îşi amintea exact cuvintele ei şi că zâmbise din pricina blândeţii lor. Da, în toţi aceşti ani jucase jocul de a părea calm şi indiferent la orice făcea Melinda. Ascunsese deliberat tot ce simţea – iar în acele luni ale primei ei aventuri, simţise ceva, chiar dacă era doar şoc, dar reuşise s-o ascundă. Asta îi nedumerea pe oameni, ştia el. O vedea pe feţele lor, chiar şi pe faţa lui Horace. Nu reacţiona cu gelozia normală, iar ceva trebuia să se întâmple. Asta era concluzia la care ajungeau ceilalţi. Şi asta făcea povestea lui să fie atât de bună: ceva se întâmplase, iar el îl ucisese pe unul dintre amanţii Melindei. Asta era mai credibil decât faptul că înghiţise situaţia timp de patru ani fără să spună sau să facă nimic. Să fi explodat, în cele din urmă, era pur şi simplu omenesc. Oamenii înţelegeau asta. Nimeni de pe faţa pământului n-ar fi putut dovedi că el l-a omorât pe Malcolm McRae, se gândea el, dar nici nu puteau dovedi că n-a făcut-o.

6

Trecuseră puţin mai mult de două săptămâni de la dansul de 4 Iulie, când Vic lua micul dejun cu Trixie într-o dimineaţă şi văzu articolul din *New York Times:*

S-A GĂSIT UCIGAŞUL PUBLICITARULUI DIN NEW YORK
Crima misterioasă a lui Malcolm McRae, rezolvată după 8 luni

Cu o lingură de grepfrut pregătită în aer, Vic se lăsă absorbit de articol. Poliţia îl arestase pe un bărbat care lucra ca vânzător la un magazin de galanterie bărbătească în statul Washington, care îşi mărturisise crima, şi nu era „nici o îndoială" că el este ucigaşul, cu toate că încă se verificau faptele. Numele bărbatului era Howard Olney. Avea treizeci şi unu de ani şi era fratele lui Phyllis Olney, o animatoare, care fusese la un moment dat „în relaţii foarte apropiate" cu McRae. Olney, scria ziarul, îl învinovăţea pe McRae pentru că i-a separat pe el şi pe sora lui ca echipă de profesionişti. Erau animatori în cluburi de noapte, specializaţi în trucuri magice. Phyllis Olney îl cunoscuse pe McRae în Chicago şi îşi încălcase contractul de a pleca împreună cu el la New York cu un an şi jumătate în urmă. Olney rămăsese fără bani, sora lui nu-i trimisese deloc, deşi îi promisese că aşa va face (cine a fost vreodată în stare să stoarcă măcar un bănuţ de la Mal?), şi, potrivit spuselor lui Olney, McRae o abandonase pe sora lui, lăsând-o nevoiaşă. Aproape un an mai târziu, Olney făcuse autostopul până la New York cu scopul expres de a o răzbuna pe sora lui şi pe el omorându-l pe McRae. Psihiatrii care îl examinaseră pe Olney spuneau că prezintă tendinţe maniaco-depresive, ceea ce probabil avea să fie luat în considerare la momentul procesului.

– *Tati!* Trixie îi atrase în cele din urmă atenţia. Am zis că azi îţi termin cureaua!

Vic avu impresia că fata strigase la el de trei ori.

– Grozav! Te referi la cureaua împletită.

– *Singura* curea pe care o fac vara asta, zise Trixie pe un ton care îi vădea enervarea.

Vărsă nişte pufarine din pacheţelul din faţa ei peste fulgii de porumb, amestecă totul, apoi se întinse după sticla de ketchup. Trixie era într-o perioadă în care adora ketchupul. Trebuia să pună ketchup pe orice, de la ouă jumări la budincă de orez.

– Ei bine, abia aştept, zise Vic. Sper că ai făcut-o destul de mare.

– E uriaşă.

– Bun.

Vic se uită lung la umerii ei mici, netezi şi cafenii, traversaţi de bretelele salopetei de blugi, se gândi vag să-i spună să-şi ia un pulover în dimineaţa asta, apoi se întoarse la ziarul din mână.

„Relaţia îndepărtată a ucigaşului cu victima sa şi faptul că nu a lăsat nici un indiciu", scria ziarul, „au făcut din aceasta o crimă aproape perfectă. Abia după luni de zile de investigaţii atente ale tuturor prietenilor şi cunoştinţelor bărbatului ucis a reuşit poliţia să dea de urma lui Olney..."

Indiferent dacă reportajul avea să fie în *New Wesleyan* în seara asta sau nu, se gândi Vic, mulţi oameni din Little Wesley primeau ziarul *Times* în fiecare dimineaţă. Toată lumea care era interesată de poveste avea să ştie de ea până diseară.

– Nu mănânci bacon cu ouă? întrebă Trixie.

Trixie revendica de obicei o bucată din baconul său. Acum el nu voia bacon şi ouă. Văzu că are o baltă mare de ketchup în castron şi cerealele erau probabil de nemâncat, chiar şi pentru Trixie. Se ridică încet, se duse în bucătărie şi aprinse mecanic focul de sub o tigaie. Puse în ea două bucăţi de bacon. Se simţea uşor îngreţoşat.

– Tati? Am doar ţinţi *minu-ute*! strigă Trixie la el pe un ton ameninţător.

– Vin acum, pisi, strigă el.

– Hei! De când îmi zici *mie* pisi?

Vic nu răspunse. Avea să-i spună Melindei în dimineaţa asta, se gândi el, înainte să aibă ocazia să audă de la altcineva.

Abia aşezase feliile de bacon în faţa lui Trixie, când auzi geamătul grav al autobuzului şcolar care urca pe stradă. Trixie se precipită, strângându-şi racheta de badminton şi baticul mare şi roşu de muncitor după care era înnebunită şi pe care îl purta la gât de cele mai multe ori, ţinând o bucată de bacon între degetele de la o mână. Se întoarse la uşă, băgă felia de bacon în gură, iar Vic auzi crănţănitul dinţilor de lapte care muşcau din carne.

– Pa, tati! zise ea şi dispăru.

Vic se uită lung la canapeaua din living, amintindu-şi de o vreme când Mal îşi pierduse cunoştinţa acolo şi trebuise să rămână peste noapte – cu toate că îşi revenise destul cât să ceară să fie dus într-o cameră de oaspeţi, îşi aminti Vic. Se gândi la Ralph zăcând acolo, în acea ultimă seară, cu capul în acelaşi loc în care fusese capul lui Mal. Pe Ralph avea să-l amuze povestea, se gândi Vic. Era posibil ca Ralph să se întoarcă destul de curând.

Vic se duse în bucătărie, încălzi cafeaua o clipă, apoi turnă o ceaşcă pentru Melinda, adăugând o linguriţă rasă de zahăr. Îi duse cafeaua la uşă şi bătu.

– Hmmm?

– Eu sunt. Am nişte cafea pentru tine.

– Inn-tră, răspunse ea tărăgănat, pe jumătate adormită, pe jumătate enervată.

El intră. Ea stătea pe spate, cu braţele sub cap. Purta pijamale, dormea fără pernă, şi întotdeauna avea ceva neobişnuit de spartan, după părerea lui Vic, în rarele ocazii când intra în camera ei ca s-o trezească şi când o vedea întinsă în pat, singură. Vântul adia în cameră, învolburând perdelele când el deschidea uşa în cele mai reci dimineţi de iarnă. O pătură era aruncată pe podea, fiindcă şi la temperaturi aproape de îngheţ, Melindei îi era cald sub practic nimic. Şi acum era o pătură aruncată pe podea. Melinda stătea sub un cearşaf. Vic îi întinse ceaşca mare de cafea. Era ceaşca ei albastru cu alb, pe care scria numele ei.

Tresări la prima înghiţitură fierbinte.

– Oh-h-h-ah-h, gemu ea, căzând la loc pe pat, lăsând ceaşca să i se încline periculos în mână.

Vic se aşeză pe băncuţa tare din faţa măsuţei ei de toaletă.

– Am citit o ştire în dimineaţa asta, zise el.

– Da? Ce?

– L-au găsit pe bărbatul care l-a omorât pe Mal.

Ea se ridică într-un cot şi toată toropeala i se risipi.

– Serios? Cine era?

Vic avea ziarul sub braţ. I-l dădu Melindei.

Ea îl citi cu aviditate, cu un amuzament sclipitor care îl făcu pe Vic să nu contenească s-o privească.

– Ei, ca să vezi, spuse ea în cele din urmă.

– Cred că eşti mulţumită, zise Vic, reuşind să adopte un ton plăcut.

Ea îi aruncă o privire dură şi iute ca un glonţ.

– *Tu* nu eşti?

– Mă îndoiesc că sunt la fel de mulţumit ca tine, răspunse Vic.

Ea ţâşni din pat şi pentru o clipă rămase lângă el, în pijamalele albe, cu picioarele goale cu unghiile vopsite în roşu rubiniu, privindu-se în oglindă şi dându-şi părul de pe faţă.

– Aşa e, nu eşti. N-ai cum să fii.

Apoi fugi în baie, la fel de agil cum ar fi fugit Trixie.

Telefonul sună lângă patul Melindei, iar Vic bănui dintr-odată că era Horace. Şi Horace avea abonament la *Times*. Vic ieşi, traversă livingul până la telefonul din hol şi ridică receptorul.

– Alo?

– Alo, Vic. Ai văzut ziarul din dimineaţa asta?

Horace avea un zâmbet în voce, dar un zâmbet prietenos, nu răutăcios.

– Da, l-am văzut.

– Îl cunoşteai pe omul ăla?

– Nu, n-am auzit niciodată de el.

– Ei bine... Horace aşteptă ca Vic să vorbească. Asta o să pună capăt tuturor discuţiilor, oricum.

– N-am auzit prea multe din discuţiile astea, zise Vic destul de direct.

– Oh-h... eu am auzit, Vic. Nu au fost numai lucruri bune.

– Ei, Melinda e foarte fericită, desigur.

– Ştii ce părere am eu despre asta, Vic. Horace ezită din nou, dar acum se străduia să găsească cuvintele potrivite. Cred că ai... Păi, cred că a făcut mari progrese în ultimele luni. Sper că va rămâne aşa.

Vic ascultă duşul pornit în baie. Melinda era în baie, nu ridicase receptorul din camera ei, ştia asta, dar tot se trezi amuţit. Nu putea să-şi discute problemele personale cu Horace.

– Mulţumesc, Horace, zise el în cele din urmă.

De obicei, Vic era la tipografie pe la nouă şi un sfert sau nouă şi jumătate, dar acum stătea în living, la nouă şi zece, aşteptând ca Melinda să termine să se îmbrace, şi aşteptând ca ea să-i spună ce mai avea să-i spună în dimineaţa asta, aşteptând să afle unde se va duce. Îşi dădea seama după graba pregătirilor ei că avea un obiectiv. O auzi formând un număr pe telefon, dar vocea ei nu răzbătu prin uşa închisă, şi oricum nu şi-ar fi dorit să audă ce spunea.

Vic nu o vedea întorcându-se la Ralph, nu după ce s-a dovedit a fi un asemenea laş. Joel era la New York, dar asta nu era o distanţă imposibilă dacă Melinda era hotărâtă să-l vadă. Vic scoase o ţigară din caseta de pe măsuţa de cocktail din lemn de trandafir. Tocmai făcuse măsuţa, îi lustruise blatul foarte uşor concav, la fel de grijuliu de parcă ar fi fost o lentilă. O făcuse ca să înlocuiască vechea măsuţă de cocktail pe care o făcuse tot el, care data de pe vremea lui Larry Osbourne şi care devenise atât de pătată de arsuri de ţigară şi alcool, în ciuda straturilor de ceară protectoare pe care le aplica mereu pe suprafaţa ei, încât nu îşi dorea deloc s-o refiniseze. Se întrebă cât de curând va fi pătată măsuţa din lemn de trandafir cu cercuri de la paharele de cocktailuri şi arsuri de la ţigările neglijate. Când auzi uşa Melindei deschizându-se, se aşeză pe canapea ca să pară cufundat adânc în lectura ziarului când ea avea să intre.

– Memorezi chestia aia? îl întrebă ea.

– Citeam altceva. E o carte nouă despre alpinism montan pe care aş vrea s-o cumpăr.

– Uite un sport drăguţ şi sigur pentru tine. De ce nu te apuci de aşa ceva?

Luă o ţigară din casetă şi o aprinse. Avea pe ea o cămaşă albă, fusta de catifea reiată maro evazată şi mocasinii maro. Îşi plesni o palmă goală şi neliniştită cu portcheiul. Arăta agitată şi furtunoasă, aşa cum o văzuse arătând de multe ori la începutul unei aventuri. Era genul de dispoziţie care îi aducea mereu amenzi pentru încălcarea limitei de viteză.

– Încotro? întrebă el.

– Oh, am... tocmai am stabilit o întâlnire la prânz cu Evelyn. Aşa că n-o să fiu acasă la prânz.

Vic nu era sigur dacă minte sau nu. Răspunsul ei nu-i spusese unde se ducea acum. Se ridică şi se întinse, şi îşi trase puloverul peste pantaloni.

– Ce zici de cocktailuri în după-amiaza asta? Poţi să ajungi la Chesterfield până pe la şase?

Ea coborî sprâncenele, legănă dintr-un picior, pivotând pe un deget, ca o adolescentă.

– Nu cred, Vic. Ţie nu prea îţi place. Mersi oricum.

– Scuze, zâmbi el. Păi, eu plec.

Se duseră în garaj împreună şi se urcară în maşinile lor. Vic stătu câteva minute să-şi încălzească maşina, dar Melinda în decapotabila ei verde-deschis dispăru pe alee în câteva secunde.

7

La două sau trei zile după deznodământul cazului McRae, Vic primi un telefon la birou de la un anume domn Cassell. Domnul Cassell spuse că e un agent al Companiei Imobiliare Binkley din East Lyme şi că numele lui Vic i-a fost indicat ca referinţă în legătură cu domnul Charles De Lisle, care voia să închirieze una dintre casele lor.

– Charles De Lisle? întrebă Vic nedumerit.

Nu auzise niciodată de omul acela.

– Îmi pare rău să vă deranjez la birou, domnule Van Allen, dar nu am reuşit s-o găsim pe soţia dumneavoastră acasă. De fapt, *doamna* Victor Van Allen este aici, în evidenţele mele, dar m-am gândit că şi dumneavoastră aţi putea să garantaţi pentru domnul De Lisle la fel de bine ca dumneaei. Ne puteţi spune ce ştiţi despre el, dacă e o persoană de încredere? Ştiţi... e doar ca să avem ce să-i spunem proprietarului.

Vic recunoscu dintr-odată numele: era numele pianistului de la barul de la Lord Chesterfield.

– Nu prea... presupun că e în regulă. O să vorbesc cu soţia mea la prânz şi o s-o rog să vă sune în după-amiaza asta.

– Foarte bine, domnule Van Allen. Am aprecia dacă aţi putea. Vă mulţumesc foarte mult. La revedere.

– La revedere.

Vic închise.

Stephen îl aştepta cu nişte eşantioane noi de hârtie. Începură să le examineze împreună, ţinându-le în faţa unui bec neacoperit de două sute de waţi şi scrutându-le suprafeţele pentru a vedea consistenţa grosimii. Hârtia era pentru următoarea carte publicată la Greenspur Press, o carte de poeme scrise de un tânăr profesor de la Bard College pe nume Brian Ryder. Stephen avea ochi mai buni decât Vic pentru striaţiile delicate care apăreau sub lumina puternică, dar Vic avea încredere mai mult în propria judecată când venea vorba de calitatea generală a hârtiei şi de cum avea să prindă tuşul pe ea. Se uitară la şase tipuri de hârtie, eliminară patru după câteva minute şi în cele din urmă căzură de acord să aleagă una dintre cele două tipuri rămase.

– Să fac comanda chiar acum? întrebă Stephen.

– Ai putea. Data trecută a durat o veşnicie.

Vic se întoarse la biroul său, unde scria scrisori de respingere către trei poeţi şi un romancier care îi trimiseseră manuscrise în ultima lună. Vic scria întotdeauna scrisorile de respingere personal şi de mână, fiindcă detesta să le scrie şi nu i-ar fi dorit lui Stephen această sarcină, şi fiindcă

era de părere că o scrisoare politicoasă, scrisă de mână de către însuşi şeful editurii, era singurul mod civilizat de a comunica cu oamenii ale căror lucrări trebuia să le respingă. Cele mai multe manuscrise pe care le primea erau bune. Unele erau foarte bune şi i-ar fi plăcut să le publice, dar nu putea să publice tot ce-i plăcea, iar autorilor manuscriselor pe care le considera foarte bune le oferea sfaturi bine gândite cu privire la editurile la care le-ar fi putut trimite după aceea. Majoritatea scrisorilor sale sunau cam aşa: „... După cum probabil ştiţi, Greenspur Press este o editură mică. Avem doar două maşini tipografice manuale şi din cauza metodelor noastre lente de funcţionare ne este imposibil să tipărim mai mult de patru cărţi pe an, cel mult..." Tonul lui era modest, în concordanţă cu spiritul editurii Greenspur Press, dar Vic era extraordinar de mândru de metodele lui lente, mândru de faptul că Greenspur Press stătea de obicei cinci zile să tipărească zece pagini.

Vic era deosebit de mândru de Stephen Hines şi recunoscător Providenţei că l-a găsit. Stephen avea treizeci şi doi de ani, era un bărbat însurat şi avea un copil mic. Era un tip liniştit, potolit şi cu o răbdare nesfârşită în privinţa tuturor corecturilor şi ajustărilor pe care le presupunea tipărirea. Era la fel de meticulos ca Vic, iar Vic nu crezuse niciodată, în primii doi ani dificili, că va veni vreodată cineva la fel de migălos ca el. Dar Stephen se prezentase într-o zi, cu şase ani în urmă, şi-i ceruse o slujbă. Stephen lucrase pentru o tipografie comercială mică din Brooklyn. Voia să trăiască la ţară, zicea el. Credea că îi va plăcea să lucreze pentru Greenspur Press. Vic îi dădu la început un salariu de sindicalist, dar după două săptămâni îi oferi o mărire de douăzeci la sută. Stephen nu voise să accepte. Îi plăcea tipografia la nebunie, îi plăceau peisajele muntoase şi verzi – era din Arizona, iar ferma tatălui său fusese distrusă într-o furtună de praf, spunea el – şi la vremea aceea nu era căsătorit. Cu cinci ani în urmă, o adusese pe iubita lui, Georgianne, din New York, şi se căsătoriseră, iar Vic îndeplinise rolul de cavaler de onoare. Georgianne era fata perfectă pentru el, tăcută, modestă şi la fel de îndrăgostită de viaţa la ţară ca Stephen. Cumpăraseră casa de oaspeţi de pe o moşie întinsă dintre Little Wesley şi Wesley, o casă aşezată adânc, în pădure, pe un drum pe care Stephen trebuia să-l cureţe cu mâinile lui ca să-l facă destul de lat pentru o maşină. Vic îi ajutase să finanţeze casa, iar acum Stephen îi returnase trei sferturi din sumă. Îi era devotat lui Vic, cu toate că niciodată nu făcea un spectacol din acest devotament. Se vedea mai ales în atitudinea sa de respect faţă de Vic. Îi spusese lui Vic „domnule" până când Vic, după vreo două luni, făcu o remarcă glumeaţă pe tema asta. Acum Vic nu mai era nici „domnul Van Allen" şi nici „Vic", iar Stephen nu-i spunea în nici un fel, în faţă.

Celălalt membru al personalului editurii Greenspur Press era bătrânul Carlyle, un bărbat mărunt şi cocoşat de vreo şaizeci de ani, pe care Vic îl salvase de la decădere de pe străzile din Wesley. Carlyle cerşea, cerşea un sfert de dolar pentru un pahar de băutură. Vic îi cumpărase băutura şi începuse să stea de vorbă cu el. Vic îi oferise o slujbă de om bun la toate şi măturător de podele la tipografia lui, iar Carlyle acceptase. Acum băutura îi era limitată la de două ori pe an – de Crăciun şi de ziua lui. Nu avea familie. Vic îl plătea suficient cât să ducă o viaţă confortabilă într-o cameră pe care o închiria de la o femeie în vârstă, a cărei casă era în partea de nord a oraşului Little Wesley. Sarcinile lui Carlyle, în cei patru ani de când lucra cu Vic, fuseseră extinse la a sorta corespondenţa, a unge maşinile tipografice, a-l ajuta pe Stephen să încuie ramele cu casete de litere şi a căra şi a aduce pachetele către şi de la gara din Wesley. Devenise un şofer mai mult sau mai puţin de încredere al camionetei uşoare Dodge care stătea mereu la intrarea din spate a tipografiei. Era discutabil dacă îşi merita salariul de 60 de dolari pe săptămână, dar Greenspur Press nu-şi câştiga nici ea financiar întreţinerea, se gândea Vic, şi simţea că are o contribuţie majoră la fericirea ultimilor ani din viaţa lui Carlyle, angajându-l când nimeni altcineva nu ar fi făcut-o. Atât timp cât cele mai rele lucruri pe care le făcea Carlyle erau să iasă cu Dodge-ul de pe apeduct la capătul benzii, să se îmbete de două ori pe an şi să mestece tutun – Carlyle era un mestecător înveterat de tutun şi îşi ţinea o scuipătoare într-un colţ al sălii de tipărit pe care o golea rezonabil de des –, putea să rămână până când avea să moară de bătrâneţe.

Tipografia în sine era o clădire cu un singur etaj, vopsită în verde-închis, astfel încât era aproape camuflată printre copacii deşi şi cu coroanele atârnând care creşteau peste tot în jurul ei. Avea o formă ciudată, fiind la origini o magazie mică de genul care se foloseşte la depozitarea uneltelor. Această cameră era acum camera în care se aflau maşinile tipografice şi mesele cu casetele cu litere. Vic construise o cameră pătrată mai mică lipită de un capăt, care era biroul lui, şi altă cameră în celălalt capăt, care era o magazie pentru hârtie şi litere. Pentru a face clădirea rezistentă la umezeală, Vic acoperise exteriorul cu izolaţie pentru acoperişuri şi apoi acoperise totul cu foi de tablă pe care le vopsise ulterior. Un drum cu hârtoape şerpuia dinspre tipografie spre un drum de pământ mai lat, aflat la vreo sută optzeci de metri distanţă. Tipografia era la zece minute cu maşina de casa unde locuia Vic.

În ziua în care primise telefonul referitor la Charles De Lisle, Melinda nu ajunse acasă la ora unu. Vic luă un prânz solitar şi citi o carte la masă. Se simţea curios de tulburat, de parcă l-ar fi privit cineva din spate în timp ce umbla prin casa goală. Puse cânturile gregoriene şi le dădu atât

de tare încât să le poată auzi când ieşi să-şi ducă jardinierele înapoi în garaj înainte de ora trei. Nu era nici un bilet de la Melinda în casă. Vic se uitase şi în camera ei, deşi Melinda nu lăsase niciodată bilete acolo. De obicei, punea un bilet în mijlocul podelei din living când lăsa unul.

Era oare cu Charles De Lisle? Întrebarea îi urcase la suprafaţa minţii ca un balon de săpun, făcând o explozie mică şi neplăcută când îi veniseră cuvintele. De ce să creadă asta? Îşi amintea chipul lui Charles De Lisle, dar foarte vag, ca fiind puţin mai tuciuriu – îngust, întunecat, şi cu părul dat cu foarte multă briantină. Vic îşi amintea că se gândise că seamănă cu un escroc italian. Îl văzuse numai o dată, se gândi el, într-o după-amiază, cu vreo trei săptămâni în urmă, când băuse un cocktail cu Melinda la barul de la Lord Chesterfield. Melinda nu făcuse nici un comentariu despre felul cum cânta la pian, se gândi Vic, ceea ce era neobişnuit.

Şi-l scoase pe Charles De Lisle din minte. Un lucru de care nu voia să se facă vinovat era bănuiala înainte ca bănuielile să fie necesare. Melinda era întotdeauna nevinovată până când se dovedea a fi vinovată.

Melinda tot nu era acasă când Vic sosi la şapte fără un sfert în seara aceea. Trixie era acasă de la patru şi jumătate, iar Vic o întrebă dacă avea veşti de la mama ei.

– Nup, zise Trixie cu indiferenţă.

Stătea întinsă pe burtă pe podea, citind pagina de glume din *New Wesleyan*.

Trixie era obişnuită ca mama ei să fie plecată la tot felul de ore. Aşa fusese cea mai mare parte din viaţă.

– Ce zici de un Scrabble? o întrebă Vic.

Trixie ridică privirea spre el, reflectând la propunerea lui. Faţa ei mică şi ovală, uşor atinsă de soare, îi aminti deodată lui Vic de o ghindă, o ghindă lucioasă, nouă-nouţă, abia căzută dintr-un copac, cu un vârf ascuţit care era bărbia lui Trixie şi un căpăcel care era bretonul ei drept şi părul lins care tocmai fusese tuns, astfel încât îi ajungea până la jumătatea urechilor.

– Bine! zise Trixie în cele din urmă, apoi sări în picioare şi aduse cutia de Scrabble de pe un raft din bibliotecă.

Telefonul sună şi Vic răspunse. Era Melinda.

– Vin acasă pe la opt, Vic. Puteţi să mâncaţi dacă vreţi, dar eu vin cu cineva să bem un pahar – dacă nu te superi, adăugă ea greoi, iar el îşi dădu seama că băuse deja câteva pahare. În regulă?

– În regulă, spuse el. Ştia şi cu cine vine. În regulă, ne vedem.

– Pa-pa.

Închise.

– Mami vine acasă abia peste o oră, dulceaţă, spuse Vic. Ţi se face foame?

– Nu mi-e foame, zise Trixie.

Lui Trixie îi plăcea la nebunie să mănânce cu ei. Aştepta ore în şir – cu toate că limita lui Vic pentru ea era nouă – ca să poată lua cina odată cu ei. De obicei mâncau pe la opt şi jumătate. În seara asta nu va fi aşa, se gândi Vic. Se forţă să se concentreze asupra jocului. El şi Trixie jucau, ea făcând două mutări pentru fiecare mutare de-a lui, ca să mai uniformizeze scorul puţin. Trixie ştia deja să scrie mai bine ca mama ei, se gândi Vic, deşi nu i se păru diplomatic să-i spună asta şi lui Trixie. Vic o învăţase să citească la trei ani. Erau în toiul celui de-al doilea joc, Trixie mâncase o gogoaşă cu ciocolată şi ketchup, şi se întunecase deja foarte mult când auzi sunetul a două maşini care urcau pe alee.

Trixie îl auzi şi ea şi îşi înclină capul.

– Vin doi oameni, zise ea.

– Mama ta vine cu un musafir.

– Cine?

– Nu ştiu. A zis doar că e cineva. Rândul tău, Trix.

Auzi vocea tărăgănată şi joasă a Melindei, paşii ei pe aleea de piatră, apoi ea deschise uşa.

– Bună! strigă Melinda. Intră, Charley. Vic, aş vrea să ţi-l prezint pe Charley De Lisle. Charley, soţul meu.

Făcu câteva gesturi superficiale.

Vic se ridicase în picioare.

– Încântat de cunoştinţă!

Charley mormăi ceva şi dădu din cap. Părea stânjenit. Avea vreo treizeci şi cinci de ani, era slăbuţ şi nu prea înalt, cu ochii apropiaţi şi cu priviri cam furişe, deasupra cărora sprâncenele închise la culoare creşteau împreunate.

– Charley e pianistul de la Lord Chesterfield, zise Melinda.

– Da, ştiu. Şi, cum îţi place oraşul nostru? întrebă Vic amabil.

– Îmi place, da, zise Charley.

– Stai jos, Charley. Nu ne faci ceva de băut, Vic? Tu ce vrei?

Charley mormăi că presupune că vrea nişte whisky de secară cu apă. Vic se duse la bucătărie să prepare băuturile. Făcu băutura lui Charley şi apoi două scotch-uri cu apă pentru el şi Melinda. Lui Trixie îi turnă un suc de portocale. Când se întoarse în living, Trixie stătea în continuare în mijlocul podelei, privindu-l pe Charley De Lisle cu o curiozitate fixă şi neutră. Vic împărţi băuturile pe o tavă.

– Am primit un telefon în privinţa dumitale azi, îi spuse Vic lui Charley.

Charley ridică privirea spre el, goală și surprinsă.

– Un agent imobiliar voia să știe dacă te cunosc. Mă tem că nu prea i-am putut oferi nici o referință.

Zâmbetul lui Vic era prietenos.

– Oh, Doamne, te-au sunat *pe tine*? râse Melinda. Scuze, Vic, o să-i sun *eu* mâine, zise ea plictisită. Dar Charley a făcut rost deja de casă. Se mută mâine. E o căsuță minunată în pădure. Știi casa aceea mică, pe drumul dinspre strada cu numărul cincisprezece, la vreo trei kilometri sud de East Lyme? Cred că te-am dus odată pe drumul ăla ca să ți-o arăt. Am observat că era goală din primăvară și m-am gândit că lui Charley o să-i placă mai mult decât la hotel, fiindcă o să mai rămână aici încă șase săptămâni, așa că am găsit agenția imobiliară care se ocupă de ea – *în sfârșit* – și i-am rezervat-o. Charley o adoră.

Melinda alegea discurile pe care să le pună.

– Sună foarte bine, zise Vic.

Melinda probabil dusese pe altcineva pe drumul acela ca să i-o arate, se gândi el. Trei kilometri sud de East Lyme însemna cu trei kilometri mai aproape de Little Wesley decât crezuse că va fi. Apoi încercă să-și neutralizeze gândurile, încercă din răsputeri. Nu avea nici un motiv să se simtă ostil față de domnul De Lisle. Domnul De Lisle arăta de parcă s-ar fi temut de propria umbră.

Melinda alesese discuri cu muzică la pian și le dăduse puțin cam tare. Când începu al doilea disc, îl întrebă pe Charley dacă știe cine e pianistul. Charley știa.

Vic mai pregăti o băutură pentru el și Melinda. Charley abia sorbea din a lui. Când se întoarse în cameră, Melinda îi spunea lui Trixie:

– De ce nu te duci să te joci în camera ta, dragă? Ai împrăștiat astea peste tot aici.

Trixie construia absentă ceva pe podea cu suporturile de la Scrabble, în fața șemineului. Acum scoase un oftat și începu să pună la loc suporturile în cutie, încet, într-un ritm care avea să o țină ocupată douăzeci de minute.

– Nu e otrăvită băutura aia, să știi, îi spuse Melinda lui Charley.

– Știu, zâmbi el. Trebuie să am grijă la ulcer. Și trebuie să lucrez diseară.

– Sper că rămâi la cină însă. Abia la unsprezece trebuie să lucrezi. Poți să ajungi la Ballinger în șase minute de aici.

– Poate cu racheta, spuse Vic, zâmbind. Ar fi bine să-și ia douăzeci de minute dacă vrea să rămână în viață.

– Charley lucrează la hotelul Lincoln din Ballinger de la unsprezece până la miezul nopții, îl anunță Melinda pe Vic.

I-ar fi prins bine puţină pudră pe nas, dar arăta foarte bine, cu părul ei blond-închis lăsat liber şi fluturând pe spate, aşa cum îl lăsase vântul, cu chipul neted şi uşor pistruiat, luminos de la bronz şi de la buna dispoziţie animalică de acum. Nu băuse suficient cât să înceapă să se ofilească. Vic înţelegea de ce bărbaţii o găseau fermecătoare, chiar irezistibilă, când arăta aşa. Ea se aplecă spre Charley, punându-i o mână pe mânecă.

– Charley, rămâi la cină? Şi fără să-i aştepte răspunsul, sări în picioare. Doamne, am uitat friptura în maşină! Am cumpărat cea mai frumoasă friptură, am ales-o cu mâna mea de la Hansen's!

Fugi afară din casă.

Charley refuză însă categoric să rămână la cină.

– Trebuie să plec, zise el de îndată ce îşi termină prima băutură.

– Ei, bine, nu pleci fără să ne cânţi ceva! zise Melinda.

Charley se ridică docil, de parcă ştia că nu are rost să se certe cu Melinda, şi se aşeză la pian.

– Ceva anume? întrebă el.

Melinda sprijinea capacul pianului.

– Ce vrei tu.

Charley cântă „Old Buttermilk Sky". Vic ştia că e unul dintre favoritele Melindei, iar Charley probabil că ştia la rândul său, fiindcă îi făcu cu ochiul când atacă primele note.

– Mi-aş dori să pot cânta şi eu aşa, zise ea după ce el termină. Îl cânt şi eu, dar nu aşa.

– Arată-mi, spuse Charley, ridicându-se de pe banchetă.

Ea scutură din cap.

– Nu acum. Crezi că poţi să mă înveţi să-l cânt aşa?

– Dacă măcar cânţi, sigur, zise Charley fără menajamente. Eu o iau din loc.

Vic se ridică.

– Foarte încântat de cunoştinţă, zise el.

– Mulţumesc. Şi eu.

Charley îşi luă haina de ploaie.

Melinda ieşi cu el până la maşină. Rămase acolo vreo cinci minute. Când intră în casă, nici unul dintre ei nu zise nimic o vreme.

Apoi Melinda întrebă:

– Ceva noutăţi azi?

– Nu, spuse Vic. Nu l-ar fi auzit oricum dacă i-ar fi povestit vreo noutate. Cred că e timpul să mâncăm, nu crezi?

Melinda fu mult mai amabilă ca de obicei tot restul serii. Dar a doua zi, iar nu era acasă la ora unu, şi nici seara, până aproape de opt. Charley De Lisle îi dădea lecţii de pian după-amiezile, spuse ea.

8

Vic ştia ce se petrece şi încercă s-o facă pe Melinda să recunoască şi să înceteze înainte să afle tot oraşul. Îi spuse pur şi simplu, într-un fel liniştit, că e de părere că se întâlneşte prea des cu Charley De Lisle.

– Îţi închipui lucruri, zise ea. Prima persoană cu care am fost în stare să vorbesc de săptămâni întregi fără să fiu tratată ca un paria şi ţie nu-ţi convine. Nu vrei să mă distrez deloc în viaţa asta, atâta tot!

Putea să-i spună asemenea lucruri de parcă ar fi vorbit serios. Putea chiar să-l împiedice şi să-l facă să se întrebe dacă chiar crede ce spune. În efortul de a fi corect cu ea, încerca să vadă lucrurile aşa cum le povestea ea, încerca să-şi imagineze că e imposibil ca ea să poată fi atrasă de un animator de club de noapte unsuros şi cu o înfăţişare bolnăvicioasă. Dar nu putea să vadă astfel lucrurile. Ea tăgăduise la fel şi în cazul lui Jo-Jo, iar Jo-Jo fusese la fel de respingător din punctul de vedere al lui Vic, şi totuşi s-a întâmplat. Jo-Jo era atât de amuzant, un râset pe minut. Era atât de drăguţ cu Trixie. Acum Charley De Lisle era un pianist atât de minunat. Îi arăta cum să-şi îmbunătăţească tehnica. Acum venea acasă de două ori pe săptămână, după-amiaza, după ora trei, când Vic pleca de acasă, şi îi dădea Melindei lecţii până la cinci, când trebuia să plece la lucru la Lord Chesterfield. Trixie era în general acasă după-amiezile, aşadar, care era problema să vină şi el în vizită? Dar uneori Melinda nu era acasă la prânz şi uneori nu cântau la pian după-amiază, fiindcă o scrumieră pe care Vic o văzuse pe claviatură la ora două era acolo şi când ajungea el acasă, la şapte. Uneori mergeau acasă la Charley De Lisle, unde nu exista pian.

– Şi ce te aştepţi să cred despre toate astea? o întrebă Vic.

– Nimic! Nu ştiu ce te agiţi atât!

Inutil să-i arate că nu s-a mai văzut şi nu a mai vorbit cu nimeni în afară de Charley De Lisle de două săptămâni. Inutil şi jenant să-i spună că până şi Trixie era conştientă de ce se întâmplă, iar acum practic o considera ca de la sine înţeles. În a doua săptămână cu domnul De Lisle, Vic sosise acasă într-o seară când Melinda nu fusese acolo, iar Trixie spusese, foarte degajat:

– Bănuiesc că e acasă la Charley. Nu era acasă când am ajuns eu.

Replica ei îl răni, chiar mai rău decât îl rănise felul în care Trixie îl privise pe Charley în prima seară. Vic îşi aminti că intrase în living cu două pahare proaspăt pregătite şi o văzuse pe Trixie cocoţată pe braţul fotoliului, fixându-l pe Charley cu ochii mari şi o curiozitate temătoare, şi totuşi complet neajutorată, de parcă ar fi ştiut atunci că se uită la

bărbatul care avea să-i ia locul lui Ralph, că avea să-l vadă foarte des de-acum înainte, indiferent dacă îi plăcea sau nu de el, indiferent dacă el era amabil cu ea sau nu. Amintirea cu Trixie privindu-l pe Charley de pe fotoliu îl bântuia pe Vic. Simţea că aceea a fost prima clipă în care bănuiala lui devenise o certitudine absolută. Simţea că Trixie, în inocenţa ei, ştia intuitiv ceea ce el numai bănuia la momentul respectiv.

Vic spuse pe un ton lejer, în glumă:

– Păcat că sunt însurat cu tine, nu? Poate că aş avea o şansă dacă aş fi un necunoscut şi te-aş întâlni ca din senin. Aş avea bani, n-aş arăta prea rău, şi aş avea o mulţime de lucruri interesante despre care să vorbesc...

– Cum ar fi? Melcii şi ploşniţele?

Se îmbrăca să iasă cu Charley în după-amiaza aceea, prinzându-şi în jurul mijlocului o centură pe care i-o dăduse Vic, legându-şi la gât o eşarfă mov cu galben pe care Vic o alesese cu grijă şi i-o cumpărase.

– Credeai că melcii sunt interesanţi şi că multe alte lucruri sunt interesante, până să ţi se atrofieze creierul.

– Mersi. Îmi place creierul meu şi tu poţi să rămâi cu al tău.

Era duminică. Vic voise să meargă cu maşina până la Lacul Urşilor cu Melinda şi Trixie şi să vâslească o vreme – el şi Melinda într-o barcă cu vâsle, iar Trixie în canoea ei. Sfârşiturile de săptămână erau singurele dăţi când Trixie putea merge la lac, iar ea adora aceste plimbări. Şi Melindei îi plăcuseră, până acum vreo două-trei săptămâni. Dar ieşea cu Charley şi doar aveau să se plimbe cu maşina pe la ţară, zisese Melinda, dar nu o lua pe Trixie cu ea.

– S-ar putea să nu fiu aici când te întorci, zise Vic.

– Oh? Unde te duci?

– Mă gândeam s-o iau pe Trixie şi să mergem în vizită la Blair Peabody.

– Oh, zise ea, iar el simţi că nici măcar nu l-a auzit. Păi, la revedere, Vic, spuse ea când trecu pe lângă el pe hol. Distracţie plăcută cu Blair.

Vic rămase în living, ascultând cum motorul maşinii ei dispare pe alee. N-ar fi trebuit să spună lucrul acela despre creierul ei atrofiat, se gândi el. Nu avea rost s-o insulte. Îi părea rău că a făcut-o. Mai bine s-o ia uşor şi degajat, de parcă nu-i purta pică pentru nimic, de parcă nu avea pentru ce să-i poarte pică, iar ea probabil avea să se plictisească de Charley în vreo săptămână. Dacă arăta că nu-i place de Charley, asta avea s-o facă să se ţină cu siguranţă după el, numai de-al naibii. Trebuia să-şi schimbe complet tacticile, să fie un tip cumsecade şi tot tacâmul. Din punctul de vedere al Melindei, Vic ştia că De Lisle nu e nici arătos şi nici distractiv, decât la pian. Dar trebuia să recunoască şi că nu i-a folosit la nimic să fie un tip cumsecade cu Jo-Jo şi cu Ralph Gosden. Iar gândul că Melinda avea să-l târască pe Charley după ea la petrecerile de la soţii

Cowan şi soţii Meller – încă nu o făcuse, dar avea să urmeze, ştia asta –, ruşinea de a aproba social o haimana precum Charley De Lisle părea mai mult decât putea suporta. Şi toată lumea ar fi ştiut că Melinda l-a cules pe primul bărbat pe care l-a putut găsi după ce a explodat povestea cu McRae. Toată lumea avea să ştie acum că el era scârbit şi neajutorat să combată acest lucru, oricât de indiferent se prefăcea a fi, de vreme ce era evident că făcuse un efort să-i ţină la distanţă pe amanţii Melindei spunând povestea aceea despre McRae.

Încercă să-şi revină în fire. Care era alternativa la a-l trata pe domnul De Lisle cu politeţe şi amabilitate? Să se înjosească arătând că domnul De Lisle era demn de iritarea lui. Să se înjosească încercând să găsească satisfacţie în oprirea idilei. Acelea nu erau metodele lui şi nu fuseseră niciodată. Nu, atitudinea corectă era să fie politicos şi civilizat, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Poate că avea să piardă aşa, poate că ceilalţi aveau să-l batjocorească şi să râdă de el, dar cu siguranţă ar fi pierdut în celălalt mod, ar fi pierdut respectul Melindei şi propriul său respect de sine, fie că ar fi pus punct idilei, fie că nu.

Nu merse în vizită la Blair Peabody. Janey Peterson o sună pe Trixie şi o rugă să vină în vizită, iar Trixie părea la fel de fericită să se joace în casă dacă avea să vină Janey, aşa că Vic hotărî să-şi petreacă după-amiaza citind despre Tiberius.

Tatăl lui Janey o aduse cu maşina, iar Vic discută cu el pe peluza din faţă preţ de câteva minute. Era un bărbat bine făcut, cu părul blond, cu un aer plăcut de onestitate şi modestie. Avea o pungă cu gogoşi proaspete de casă cu el. Janey şi Trixie luară două şi o zbughiră, iar Vic şi Peterson rămaseră acolo molfăind şi discutând despre tufele de hortensii de pe peluza din faţă, care erau acum complet înflorite. Peterson zise că ale lui sunt plante noi şi tinere, de bună seamă prea tinere ca să înflorească anul acesta, fiindcă nu înfloriseră.

– Ia două de la noi, spuse Vic. Avem mai multe decât ne trebuie.

Peterson protestă, dar Vic se duse în garaj, luă furca şi doi saci de pânză şi scoase din pământ două tufe. Erau patru tufe de hortensii, împrăştiate fără vreun model anume pe peluză, şi se întâmpla ca Vic să deteste hortensiile. Cel puţin în după-amiaza aceea aşa era. Pompoanele lor de flori mari şi pastelate arătau ţipătoare şi insipide. Îi prezentă lui Peterson cele două tufe, cu rădăcinile înfăşurate în saci, împreună cu salutările adresate doamnei Peterson.

– O să fie absolut încântată, zise Peterson. O să ne înfrumuseţeze cu siguranţă peluza. Salut-o şi pe soţia ta. E aici?

– Nu. E în oraş, în vizită la cineva, răspunse Vic.

Peterson încuviinţă.

Vic nu era sigur, dar i se păru că Peterson arăta puțin jenat când îl întrebase despre Melinda. Vic îi făcu cu mâna în timp ce mașina se îndepărta, apoi se întoarse spre casă. Peluza arăta de parcă ar fi fost lovită de două bombe mici. O lăsă așa.

Melinda veni acasă la șapte fără un sfert. Vic îi auzi mașina, iar după câteva clipe se duse din camera lui, prin garaj, în living, pasămite ca să ia câteva pagini din ziarul *Times*. Se aștepta oarecum să-l găsească pe De Lisle cu ea, dar Melinda era singură.

– Cu siguranță ți-ai imaginat că m-am cufundat în adâncurile imoralității în după-amiaza asta, zise ea, dar am fost la cursele de cai. Am câștigat opt dolari. Ce părere ai?

– Nu mi-am imaginat nimic, spuse Vic cu un zâmbet și porni radioul.

Era un comentator de știri pe care voia să-l asculte la șapte.

Janey Peterson rămase cu ei la cină, apoi Vic o conduse acasă cu mașina. Știa că Melinda avea să-l sune pe Charley cât el era afară. Charley își instalase telefonul aproape imediat, fiindcă Melinda își folosise toată influența pe care o avea – sau mai degrabă pe care o avea numele de Van Allen – ca să convingă compania să-i instaleze telefonul fără întârzierea obișnuită de două sau trei săptămâni. Vic își dorea ca ea să nu fi spus acel lucru despre „cufundatul în adâncurile imoralității". Își dorea să nu fie atât de necizelată. Nu fusese întotdeauna așa. Era vina anturajului, desigur. De ce mai spusese ceva dacă nu făcuse nimic cu De Lisle sau nu avusese intenția asta? Când o femeie atât de atrăgătoare ca Melinda li se oferă pe un platou, de ce ar rezista un bărbat ca De Lisle? Nu mai vedeai prea des principiile de a rezista. Erau pentru oameni ca Henric al III-lea al Franței, după ce i-a murit soția, prințesa de Condé. Era devotament în felul în care Henric a stat în bibliotecă tot restul vieții, cu amintirile lui despre prințesă, închipuind modele cu cranii și oase încrucișate pe care Nicolas Ève să le pună pe coperțile cărților și pe paginile de gardă pentru el. Pe Henric psihiatrii moderni probabil l-ar numi psihotic.

Charley De Lisle veni de două ori acasă la ei la cină în săptămâna următoare, iar într-o seară toți trei se duseră la un concert în aer liber la Tanglewood, cu toate că Charley trebuise să plece înainte să se termine ca să ajungă la hotelul Lincoln până la unsprezece. Una dintre serile când luă cina cu ei era o luni, când nu lucra și putea rămâne peste unsprezece, iar Vic le spuse binevoitor noapte bună în jurul orei zece, se duse în camera lui și nu se mai întoarse. Charley și Melinda stăteau la pian, dar pianul se opri, remarcă Vic, de îndată ce plecă. Vic se duse în cele din urmă la culcare și adormi, deși sunetul mașinii lui Charley care pleca îl trezi, iar el se uită la ceasul de mână și văzu că e patru fără un sfert.

În dimineaţa următoare, Vic bătu la uşa Melindei pe la ora nouă, cu o cană de cafea pentru ea. Primise un telefon de la Stephen cu câteva minute înainte, care-i spunea că soţia lui nu se simte bine şi că nu vrea s-o lase singură. Stephen întrebase dacă Melinda ar putea să vină să-i ţină locul, fiindcă celelalte două femei pe care le-ar fi putut ruga erau plecate din oraş cu soţii lor, în vacanţă. Melinda nu răspunse, iar Vic împinse delicat uşa. Camera era goală. Cuvertura bej de pe pat arăta neobişnuit de întinsă şi netedă. Vic duse cafeaua înapoi în bucătărie şi o goli la chiuvetă.

Apoi se duse la tipografie. Îl sună pe Stephen şi-i spuse că Melinda avea o întâlnire devreme, să meargă la cumpărături cu o prietenă în Wesley, dar că ar trebui să revină până la prânz şi că o să-l sune din nou. Vic sună acasă la unsprezece şi la douăsprezece. La douăsprezece era acasă, iar el o întrebă, pe un ton perfect obişnuit, ce mai face, apoi îi spuse despre Georgianne. Georgianne era însărcinată în vreo şase sau şapte luni, se gândi Vic. Stephen chemase un medic şi nu credeau că va fi vorba de un avort spontan, dar Georgianne avea nevoie să stea cineva cu ea.

– Sigur, cu drag, zise Melinda. Spune-i lui Stephen că pot să fiu acolo în vreo jumătate de oră.

Părea foarte dornică să meargă, atât ca să-şi ispăşească păcatele din noaptea precedentă, se gândi Vic, cât şi fiindcă îi plăcea cu adevărat să facă tot felul de lucruri pentru alţii, să facă comisioane din milă. Era unul dintre lucrurile drăguţe la Melinda, poate unul dintre lucrurile curioase, că îi plăcea să aibă grijă de cei bolnavi, de oricine era bolnav, îi plăcea să ajute un străin aflat la ananghie – cineva care a făcut pană, care avea un cec imposibil de încasat sau căruia îi sângera nasul. Era singura direcţie în care îşi arăta instinctul matern, spre străinul aflat la ananghie.

Faptul că Melinda rămăsese în oraş toată noaptea nu avea să fie pomenit, se gândi Vic, dar Charley De Lisle va fi puţin altfel data viitoare când îl va vedea, fiindcă De Lisle nu avea aplombul de a fi exact la fel. Va fi puţin mai servil şi mai clandestin. Faptul că De Lisle avea să îndrăznească măcar să dea ochii cu el era cel care îl înfuria pe Vic.

Seara de la Tanglewood avusese loc două zile mai târziu, iar Vic fusese foarte calm şi amiabil în seara aceea, ba chiar plătise răcoritoarele luate la pauză, cu toate că familia Van Allen cumpărase şi biletele. Domnul De Lisle părea să se simtă foarte mulţumit de sine. O slujbă plăcută de vară în munţii Berkshires, încântător de răcoroşi, o amantă făcută pe comandă, pe care nu trebuia s-o plătească – din contră, ea plătea pentru el, îi cumpăra băutură şi mâncare – şi pentru care nu trebuia să fie responsabil, fiindcă era căsătorită. Cireaşa de pe tort, pe soţ nu-l deranja

situaţia! Lumea domnului De Lisle trebuie să fi fost una tare minunată, se gândi Vic.

În vinerea din săptămâna aceea, Vic se întâlni întâmplător cu Horace Meller la farmacie, iar Horace insistă să bea iute un pahar înainte să se ducă acasă. Horace voia să meargă la barul de la Lord Chesterfield. Vic propuse o berărie mică pe nume Mac's, aflată la două străzi, dar Horace observă că era la două străzi distanţă, iar ei erau chiar vizavi de Chesterfield, aşa că Vic fu de acord să meargă acolo, gândindu-se că va părea ciudat dacă va insista.

Domnul De Lisle era la pian când intrară în bar, dar Vic nu se uită în direcţia lui. Erau oameni la patru sau cinci mese, dar Melinda, remarcase Vic cu o privire rapidă când intrase, nu se număra printre ei. Se duseră la bar şi comandară scotch cu apă minerală.

– Ne-ai lipsit la club săptămâna trecută, zise Horace. Mary şi cu mine ne-am tot învârtit la primele două găuri toată după-amiaza. Tot credeam că o să vii şi tu.

– Citeam, zise Vic.

– Melinda ce mai face? Nici pe ea n-am mai văzut-o în ultimul timp.

– Ah, e bine. Se duce să înoate cu Trixie la club. Doar că nu şi duminicile, presupun.

O dusese o dată pe Trixie la piscina clubului, după ce Trixie se rugase foarte mult de ea.

Domnul De Lisle termină de cântat, iar câţiva oameni aplaudară. Vic ştia că De Lisle se ridică, face o plecăciune şi coboară de pe podium, ieşind pe uşă în holul din spate.

– Mă bucur că se îndreaptă, zise Horace. Ştii... sper că o să mă ierţi că am vorbit uneori cu tine în trecut... despre Melinda, vreau să spun. N-am vrut niciodată să mă amestec. Sper că ştii asta, Vic.

– Sigur că ştiu, Horace!

Horace se aplecase mai aproape de el, iar Vic îl privea în ochii căprui şi serioşi, încadraţi de sprâncenele stufoase şi de punguţele uşor zbârcite de dedesubt. Horace avea în jur de cincizeci de ani, îşi dădu seama Vic. Ar trebui să ştie mai multe decât ştia el, la treizeci şi şase. Horace se îndreptă de spate, iar Vic vedea că e jenat, că fusese un discurs pe care Horace credea că trebuie să-l ţină, iar Vic încercă să se gândească la ce ar fi mai potrivit să spună în momentul acela.

– Voiam doar să ştii – şi Mary e de aceeaşi părere – că noi ştiam că lucrurile o să se îndrepte şi suntem tare bucuroşi că aşa a fost.

Vic dădu din cap şi zâmbi.

– Mulţumesc, Horace.

Simţi o depresie bruscă şi înfricoşătoare, de parcă sufletul său, undeva, lunecase pe un deal în jos, în întuneric.

– Cel puţin presupun că se îndreaptă, zise Horace.

– Ah, da, aşa cred.

– Mi s-a părut că Melinda arată extrem de bine în seara când am venit în vizită. Şi în seara cu dansul de la club.

Seara când soţii Meller veniseră în vizită fusese la doar două seri după dans, îşi aminti Vic. Mai fusese o seară de atunci, când soţii Meller îi invitaseră să asculte nişte discuri noi pe care le cumpărase Horace, iar Melinda fusese prea obosită din pricina unei după-amiezi petrecute cu Charley De Lisle ca să se ducă. Soţii Meller încă nu îi văzuseră împreună pe Melinda şi pe Charley. Vor avea nevoie de numai două minute, dacă îi vor vedea vreodată împreună, ca să ştie ce se petrece. Melinda fusese considerabil mai politicoasă cu lumea în perioada când oraşul dezbătea povestea cu McRae. La asta se referea Horace când spunea că s-a îndreptat.

– Eşti tare gânditor în seara asta, spuse Horace. Ce va fi următoarea carte?

– A, o carte de poeme, răspunse Vic. Scrise de un tânăr pe nume Brian Ryder. Cred că ţi-am arătat odată vreo două în biroul meu.

– Da, îmi amintesc! Puţin cam metafizice pentru mine, dar...

Horace zâmbi.

Se lăsă liniştea, apoi zise:

– Am auzit că soţii Cowan o să ne regaleze cu o mare petrecere în aer liber curând. Vor să sărbătorească cartea lui Phil. Tocmai urmează să termine a doua ciornă. Evelyn spune că simte că au fost izolaţi şi au fost nevoiţi să-şi neglijeze prietenii, aşa că vrea o petrecere mare în aer liber, cu lampioane... şi cred că şi costume. Horace chicoti. Bănuiesc că vom ajunge cu toţii să ne răcorim capetele în piscină.

Domnul De Lisle oferea acum „The Song from Moulin Rouge". Lejer şi blând, şi sentimental. Melinda îl interpreta în ultimul timp, încercând să imite stilul lui Charley. L-ai cunoscut pe Charley De Lisle? vru Vic să-l întrebe pe Horace. O să-l cunoşti. Probabil înainte de petrecerea soţilor Cowan.

– Ce părere ai despre noul pianist? întrebă Horace. Aduce practic măreţia New Yorkului la bătrânul nostru han.

– Destul de bun, nu? zise Vic.

– Eu aş prefera liniştea. Cred că o duce bine Lesley anul ăsta. Am auzit că toate camerele sunt rezervate, iar azi e un public destul de mare aici.

Horace se întorsese pe jumătate şi îl privea pe De Lisle, care stătea în profil faţă de ei.

Omul ăsta a avut o întâlnire cu nevastă-mea în după-amiaza asta, voia Vic să declare cu o voce fermă. Nu vreau să mă uit la el sau să-l aud.

– Ştii cum îl cheamă? întrebă Horace.

– N-am idee, zise Vic.

– Pare italian.

Horace se întoarse la băutura lui.

Chiar arăta ca un italian de cea mai joasă speţă, cu toate că Vic nu credea că este, şi era o insultă la adresa rasei italieneşti să presupui că era. Nu semăna cu nici o rasă anume, doar un amalgam din cele mai rele elemente ale mai multor popoare latine. Arăta de parcă şi-ar fi petrecut toată viaţa ferindu-se de pumni pe care probabil îi merita.

– Ai timp de cealaltă jumătate? întrebă Horace.

Vic se trezi.

– Nu cred, Horace. I-am spus Melindei că sunt acasă pe la şase şi jumătate în seara asta.

– În regulă, mergi, zise Horace, zâmbind.

Vic insistă să plătească nota la bar. Apoi ieşiră împreună în aerul proaspăt.

9

Petrecerea soţilor Cowan era o petrecere cu costume. Lumea trebuia să vină îmbrăcată în eroul sau eroina preferată, fictivă sau reală. Melindei îi era greu să se hotărască cine ar trebui să fie. Nu era pe deplin mulţumită de Maria, regina Scoţiei sau de Greta Garbo, sau de Annie Oakley, sau de Cleopatra, şi se gândea că poate se va costuma altcineva în Scarlett O'Hara, cu toate că Vic spuse că se îndoieşte. Melinda trecu prin toate variantele, imaginându-şi costumul fiecăreia în detaliu. Simţea că ar trebui să existe un personaj mai potrivit pentru ea, dacă şi-ar fi putut măcar închipui care este acela.

– Doamna Bovary? sugeră Vic.

În cele din urmă se decise asupra Cleopatrei.

Charley De Lisle urma să cânte la pian la petrecerea soţilor Cowan. Melinda aranjase totul. Îi spuse lui Vic cu un triumf naiv că l-a convins pe Charley să accepte cincizeci de dolari şi nu o sută, cum voia, şi zise că Evelyn Cowan nu credea deloc că e un preţ mare.

Vic tresări, cuprins de repulsie.

– Bănuiam că o să vină ca invitat.

– Da, dar nu ar fi cântat. E foarte mândru de munca lui. Spune că nici un artist nu trebuie să-şi ofere munca pe degeaba. Într-o încăpere plină de străini, nu s-ar atinge de pian, spune el. Nu ar fi profesionist. Înţeleg ce spune.

Mereu înţelegea ce spune De Lisle.

Vic nu făcuse nici o observaţie referitoare la De Lisle în ultimul timp, sau referitoare la timpul pe care Melinda îl petrecea afară din casă. Situaţia nu se schimbase, cu toate că De Lisle nu mai venea la cină, iar Melinda nu a mai rămas în oraş toată noaptea a doua oară. Nici nu au mers la vreun eveniment social la care Melinda ar fi putut să-l târască şi pe Charley, aşa că poate că nici unul dintre prietenii lor nu bănuia nimic încă, se gândi Vic, cu toate că Evelyn Cowan probabil că bănuia ceva deja. Şi toată lumea avea să ştie cu siguranţă după petrecerea soţilor Cowan, motiv pentru care Vic o aştepta cu groază. Tânjea să nu se ducă, să se fofileze cumva, şi totuşi ştia că prezenţa lui ar fi avut o influenţă uşor restrictivă asupra Melindei şi că logic era mai bine să meargă. Erau multe dăţi când logica nu îi aducea nici o alinare.

Xenofon era la tipar. Stephen stătea la presă toată ziua, scoţând câte o pagină la intervale de cincisprezece secunde. Vic îl schimba de trei-patru ori pe zi în timp ce el se odihnea ocupându-se de altceva. Soţia lui Stephen, Georgianne, născuse al doilea fiu după a şaptea lună de sarcină.

Ea şi copilul erau bine, Stephen părea mai fericit ca oricând, iar fericirea lui părea să umple atelierul în luna august. Vic pregăti cealaltă presă ca să poată tipări împreună cu Stephen. Puteau face numai cinci pagini odată, de vreme ce nu aveau mai multe litere greceşti, dar numai acele douăzeci de pagini i-ar fi luat lui Stephen mai bine de o lună fără ajutorul lui Vic. Tipăreau o sută de exemplare. Vic îl putea egala pe Stephen la rezistenţă la presă, şi îi plăcea să stea în tăcere, oră după oră, iar singurele sunete să fie impacturile finale ale plăcilor pe hârtie, cu soarele de vară intrând în valuri pe ferestrele deschise şi căzând pe foile proaspăt tipărite. Totul era ordine şi progres în tipografie în luna august. La şase şi jumătate sau şapte în fiecare seară, Vic ieşea din acea lume liniştită într-un haos. De când înfiinţase tipografia, seara ieşise întotdeauna din ea pentru a intra în ceva mai puţin liniştit, dar cele două lumi nu mai contrastaseră niciodată atât de profund. Contrastul nu-i dăduse niciodată senzaţia că este sfâşiat.

Vic nu se gândi la costumul său pentru petrecerea soţilor Cowan până în ziua dinainte, iar atunci se hotărî asupra lui Tiberius. Costumul era simplu, o togă confecţionată din una dintre draperiile de culoarea ovăzului care fuseseră atârnate la ferestrele din living, papuci de casă fără călcâi, cu barete de piele care se încrucişau peste degete, două clame ieftine, dar clasice, pe care le cumpărase singur în loc să le folosească pe ale Melindei, şi atât. Se gândi, de dragul decenţei, că ar trebui să poarte un tricou şi un şort lejer pe dedesubt, în loc să aleagă numai lenjerie intimă.

Petrecerea fu într-o seară de sâmbătă dintr-un sfârşit de săptămână deosebit de cald, dar de vreme ce în munţii Berkshires nu era niciodată foarte cald seara, lampioanele aşezate în jurul marginii peluzei soţilor Cowan şi în jurul piscinei sugerau festivitate şi nu o căldură neplăcută. Vic şi Melinda sosiră devreme, la nouă fără un sfert, astfel încât Melinda să poată fi acolo ca să-l întâmpine pe Charley, care venea la nouă, şi să-l prezinte soţilor Cowan. Numai soţii Meller mai erau acolo, stând cu soţii Cowan pe terasa laterală unde erau mai multe lampioane şi un castron uriaş cu punci aşezat pe o masă joasă, înconjurat de pahare.

– Bună! îi salută Evelyn. Uau, uitaţi-vă la Cleopatra.

– *Bună* seara, zise Melinda, urcând provocator treptele terasei în rochia ei verde cu trenă, pufăind din portţigaretul sculptat cu modele şerpuitoare, pe care-l ţinea pe un deget arătător.

Îşi colorase până şi părul cu henna.

– Şi Cicero? îi zise Horace lui Vic.

– S-ar putea, recunoscu Vic, dar nu asta am avut în minte.

– Ah, Tiberius, zise Horace.

– Mulţumesc, Horace.

Îi menţionase lui Horace că în ultimul timp e interesat de Tiberius şi citeşte tot ce poate găsi despre el.

– Şi tu? Vic se uită amuzat la mijlocul lui Horace, care fusese umflat cu o pernă. Un Moş Crăciun veneţian, poate?

Horace râse.

– Nici pe departe! Te las să ghiceşti.

Dar Vic fu distras de la ghicit fiindcă Evelyn îi vâra un pahar de punci în mână.

– E ultimul pe care *trebuie* să-l bei, dacă nu-ţi place, Vic, dragă, dar trebuie să bei unul în seara asta pentru noroc! zise Evelyn.

Vic ridică paharul înspre Phil Cowan.

– Pentru *Comori îngropate*, zise Vic. Fie să le dezgroape cineva.

Comori îngropate era titlul cărţii lui Phil. Phil făcu o plecăciune şi îi mulţumi.

Sosiră şi soţii MacPherson, îmbrăcaţi în vikingi, un costum extrem de potrivit pentru silueta înaltă şi solidă a doamnei MacPherson şi chipul ei uşor rozaliu, grăsuţ şi lătăreţ. Soţii MacPherson erau trecuţi de cincizeci de ani, dar erau destul de sportivi cât să poarte fuste până la genunchi şi sandale cu barete care li se încrucişau pe pulpele grase şi, respectiv, slăbănoage, şi păreau extrem de mulţumiţi de hohotele de râs pe care le-au stârnit când au venit pe terasă.

Evelyn puse nişte muzică la gramofon, iar Phil şi Melinda începură să danseze în living. Sosiră încă două maşini. Două cupluri veniră pe alee, urmate de domnul De Lisle în sacoul lui alb de ceremonie. Se ţinea departe de grupul care înainta, uitându-se în jur după Melinda. Vic pretinse că nu-l vede. Dar Melinda, auzind agitaţia saluturilor, ieşi pe terasă, îl văzu pe Charley şi se duse în grabă la el, luându-l de mână.

– Puteai măcar să vii costumat ca Chopin! strigă Melinda, o propoziţie pe care probabil o inventase cu câteva zile în urmă. Aş vrea să vi-l prezint tuturor pe Charley De Lisle! anunţă ea pe toată lumea. Ei sunt domnul şi doamna Cowan, gazdele noastre, domnul şi doamna MacPherson – aşteptă ca De Lisle să mormăie „Încântat de cunoştinţă" –, domnul şi doamna Meller, soţii Wilson, Don şi June, doamna Podnansky şi domnul...

– Kenny, zise tânărul care era unul dintre bărbaţii cu care dansase Melinda la petrecerea de 4 Iulie de la club.

– Domnul De Lisle o să cânte pentru noi în seara asta, spuse Melinda.

Se auziră un murmur de interes şi câteva aplauze răzleţe. Charley părea stânjenit şi emoţionat. Melinda îi aduse un pahar cu punci, apoi îl duse în casă, arătându-i pianul din capătul salonului de parcă era casa ei.

Şi soţii Wilson păreau puţin cam stingheri, cum stăteau lângă castronul cu punci. Lui Wilson probabil îi era prea cald în haina de ploaie, strânsă bine cu o curea şi cu gulerul ridicat, şi purta de asemenea o pălărie cu borurile coborâte. Vreun scriitor de poveşti cu detectivi, bănui Vic. Nu-şi prea dăduse silinţa cu costumul său, dar purta destul de ruşinat o pipă, iar încruntătura lui probabil că se potrivea cu personajul pe care încerca să-l portretizeze. Soţia sa blondă şi zveltă era în picioarele goale şi îmbrăcată în ceva sordid, ca o cămaşă de noapte scurtă de un albastru palid. Fie Trilby, fie o arendaşă, se gândi Vic.

Vic se simţi stânjenit şi plictisit de la bun început şi era complet treaz după ce termină primul pahar de punci, cu toate că băuse împreună cu Melinda, la insistenţa ei, un pahar de tărie înainte să plece de acasă. Era una dintre acele ocazii în care avea să rămână treaz de-a binelea toată seara, chiar dacă mai bea câteva pahare, şi când fiecare clipă dintre ora douăsprezece şi jumătate, când De Lisle avea să se întoarcă de la Ballinger, şi cinci sau cine ştie când va alege Melinda să plece acasă, avea să se lungească şi avea să fie atroce şi fiindcă trebuia să asculte interpretarea scânteietoare a lui De Lisle la pian de la douăsprezece şi jumătate încolo.

Domnul De Lisle era deja la pian, străduindu-se, iar Melinda se apleca deasupra lui, zâmbind cu gura până la urechi ca o mamă care se laudă cu un copil-minune. Vic îi vedea de pe terasă prin ferestrele înalte şi late ale casei. Se duse spre treptele terasei, trecând pe lângă soţii Wilson, care stăteau de vorbă cu Phil la castronul cu punci.

– Ce mai faceţi? le spuse Vic ambilor soţi, străduindu-se să zâmbească. Mă bucur să vă văd.

Soţii Wilson îl salutară timid. Poate că problema lor principală era timiditatea, se gândi Vic. În orice caz, erau infinit mai agreabili social decât Charley De Lisle, care, tocmai îşi dăduse seama Vic, nici măcar nu îl privise când Melinda îl prezentase pe terasă, deşi Vic se uita la el. Ceea ce îi aminti lui Vic că atât De Lisle, *cât şi* Melinda se răzbunau pe el fiindcă nu vorbise cu De Lisle în ziua când fusese la Chesterfield cu Horace. Melinda îl certase pe Vic pentru asta a doua zi. *Am auzit că ai fost la barul de la Chesterfield şi nici n-ai vorbit cu Charley!* Vic ridică capul şi trase adânc în piept nişte aer proaspăt, în timp ce se îndepărta pe peluză. Aerul era dulce de la caprifoiul care creştea pe peretele scund de piatră de la marginea peluzei, dar când trecu pe lângă o tufă de gardenii, parfumul lor deveni mai puternic. Se întoarse şi se îndreptă înapoi spre casă. Era abia nouă şi jumătate. Încă o oră întreagă până când vor avea un răgaz fără De Lisle. Urcă treptele terasei spre uşa livingului, pregătit să găsească orice înăuntru.

Dar Melinda dansa cu domnul Kenny.

– Domnule Van Allen, zise o voce de femeie de lângă el. Era doamna MacPherson. Sunteţi un mare savant. Puteţi să-mi spuneţi ce poartă lumea pe sub togă sau dacă poartă ceva?

– Da, zâmbi Vic. Am auzit că poartă lenjerie intimă. Nu avea sens să-i spună denumirea latinească, se gândi el. L-ar fi crezut plictisitor. Adăugă apoi: Am auzit că atunci când oratorii ţineau discursuri şi voiau să arate populaţiei cicatricile lor onorabile, renunţau la lenjerie astfel încât să-şi poată ridica toga şi să le arate oamenilor partea corpului pe care voiau s-o arate.

– Oh, ce distractiv! chiţăi doamna MacPherson.

Era fiica unui ambalator bogat de carne din Chicago, îşi aminti Vic.

– Da. Presupun că în seara asta eu n-am să fiu prea distractiv. Am pe dedesubt un şort şi un tricou.

– O-ho-ho! râse ea. Horace mi-a spus că o să publicaţi cea mai frumoasă carte vara asta.

– Xenofon?

– *Iei*-daa! Asta era!

Apoi Vic se trezi cumva pe o canapea lângă ea, discutând despre Stephen Hines, pe care ea îl cunoştea vag fiindcă mergeau la aceeaşi biserică, şi despre acoperişul garajului soţilor MacPherson, pe care ea nu ştia dacă să-l repare sau să-l strice şi să-l refacă. George MacPherson – Mac – era un tip absolut incapabil, Vic ştia asta din alte discuţii asemănătoare cu Jennie MacPherson. Vic le dăduse sfaturi despre lărgirea pivniţei cu câţiva ani în urmă. Mac se pensionase, pe banii nevestei, şi reuşea să nu facă absolut nimic acasă – decât să bea, spuneau unii. Vic discută problema acoperişului în amănunt şi pe îndelete, indicând preţuri şi nume de firme de construcţii. Era mai interesant pentru Vic decât majoritatea conversaţiilor de la petreceri şi făcea timpul să treacă. Observă că Melinda se duse la Charley fix la zece şi treizeci şi două de minute, îi puse o mână pe umăr şi-i spuse – Vic era sigur – că e ora la care trebuie să plece, iar Charley dădu din cap aprobator. Termină cântecul pe care-l interpreta, se ridică şi îşi şterse fruntea plată şi lucioasă în sunetul aplauzelor mărunte, dar entuziaste.

– Charley pleacă, dar spune că revine la douăsprezece şi jumătate, şi vom relua atunci! anunţă Melinda pe toată lumea, fluturând un braţ.

Ieşi cu el pe terasă, un lucru pe care Horace îl remarcă, văzu Vic. Apoi Horace îi aruncă o privire lui Vic, îi făcu un semn degajat cu capul şi îi zâmbi, dar Vic îi citea gândurile lui Horace în ochi. Lui Vic îi trecu prin minte că probabil multe sau toate femeile, fiind mai rapide în astfel de privinţe, ghiciseră deja că De Lisle este noua cucerire a Melindei şi se

abţineau să arate că au observat de dragul politeţii. Dar sigur că nu toate femeile erau atât de politicoase. Vic nu ştia. Se trezi uitându-se în jur la toată lumea din încăpere, scrutând fiecare chip. Nu ajunse nicăieri.

Evelyn aducea lumea în salon, într-un cerc, pentru notarea costumelor. Nu avea să fie nici un jurat în afară de aplauzele pe care le primea fiecare concurent.

Martha Washington (doamna Peter Jauch) făcu prima un pas înainte, fiind prima-doamnă, cu tot cu bonetă cu volane, şorţ cu volane, casetă cu dulciuri şi un portţigaret care-i atârna din gură într-un unghi elegant. Făcu o plecăciune uşor tremurată. Apoi urmă Lady Macbeth cu un sfeşnic, alături de soţul ei, care era Hamlet, cu o înfăţişare cu adevărat nebună şi o oglindă de mână.

Vic îşi ţinea privirile departe de uşa terasei, împăcat deja cu gândul că Melinda a plecat la Ballinger cu De Lisle, dar după vreo cinci minute ea intră înapoi în casă, singură, şi îşi fixă cu răceală o ţigară în portţigaret, pregătindu-se de deliberări.

Ernest Kay, un tip slab şi timid care venea la petreceri cam o dată pe an, primi cele mai puternice aplauze de până atunci pentru costumul lui de dr. Livingstone – pantaloni de călărie cu moletiere străvechi, caschetă colonială, un monoclu din cine ştie ce motiv, şi un sacou de călărie din bumbac absurd de lung, cu umerii înguşti, care îi ajungea aproape până la genunchi. Vic, când veni rândul său, primi surprinzător de multe aplauze şi strigăte de: „Dă-o jos, Vic!“ Îşi desfăcu una dintre clamele de la umeri, scoţând la iveală şortul şi tricoul cu o răsucire completă şi o plecăciune, apoi îşi prinse la loc toga cu o mişcare teatrală ca un roman obişnuit cu asta. Melinda primi aplauze şi urlete şi rămase în pielea personajului, scuturând dispreţuitoare scrumul în părul lui Phil Cowan.

Micuţa Martha Washington primi premiul pentru femei – o pungă de celofan cu tot felul de cadouri, inclusiv o cutie mică de bomboane, ruj şi parfum, iar ea se uită bănuitoare la cutia cu bomboane şi întrebă:

– Ce marcă sunt *astea*?

Dr. Livingston câştigă, la categoria costumelor de bărbaţi, un pachet înfăşurat în foarte multă hârtie, iar din cauza emoţiilor că e privit de toată lumea, îl scăpă pe jos, ceea ce stârni şi mai multe râsete. În cele din urmă, ridică o sticlă plată metalică pentru brandy.

– Presupun că ăsta e domnul Stanley, murmură el şi toată lumea râse şi aplaudă.

În continuare cântă muzica de la gramofon, fură aduse mai multe tăvi cu băuturi, iar două servitoare scoaseră o şuncă la cuptor şi multe alte lucruri pe masa lungă de lângă ferestre. Vic ieşi pe terasă. Lumea juca un fel de joc pe terasă, târându-se în patru labe şi legaţi la ochi, ducând

pahare de plastic pline cu apă între omoplaţi. Jocul se numea „Lama“. Te luai la întrecere cu alt concurent legat la ochi, până la capătul terasei, mişcându-ţi mereu palmele şi genunchii alternativ, ca animalele patrupede, şi fără să verşi apa, deşi se vărsă multă apă. Vic nu se putea gândi la nimic de care să aibă mai puţin chef, cu toate că rămase mult timp să privească, şi stătea tot acolo când se întoarse De Lisle la douăsprezece şi jumătate.

Melinda îl întâmpină pe De Lisle în pragul salonului, îl luă de braţ şi-şi şterse iute obrazul de obrazul lui albăstrui, iar Charley zâmbi, arătând mai confortabil ca înainte. Chiar întoarse capul în direcţia lui Vic, îl văzu şi îi aruncă un surâs fugar care lui Vic părea să-i spună: „Şi ce-ai de gând să faci?“ Vic simţi înţepătura furiei. Regretă zâmbetul automat ca răspuns la zâmbetul lui De Lisle. De Lisle arăta ca un infractor. Era genul de persoană căreia chiar nu vrei să-i întorci spatele în casă de teamă să nu fure ceva. Vic avea de gând să le spună lui Evelyn sau lui Phil că poate ar fi o idee bună să pună bine orice lucru de valoare care putea fi cărat uşor, de vreme ce nu era complet nemaiauzit ca animatorii angajaţi să şutească obiecte din casă, dar îşi dădu seama că acest lucru s-ar răsfrânge asupra Melindei, care era evident că îl sponsoriza pe De Lisle în seara asta, aşa că nu putu să o facă. Era cu mâinile legate.

– Vic, haide! Evelyn îl luă de mână. Încă n-ai jucat jocul!

Vic se lăsă în patru labe, vârându-şi toga în pantalonii scurţi. Celălalt concurent era Horace – Galilei. Paharele de plastic cu apă le fură aşezate pe spinare, apoi porniră. Din salon se auzea un aranjament la patru mâini al piesei „Melancholy Baby“, un aranjament complicat, a cărui coordonare durase ceva vreme, dovadă audibilă că Melinda şi De Lisle petrecuseră o grămadă de timp împreună.

Horace scăpă paharul pe jos.

Vic câştigase. Apoi jucă împotriva lui Ernest Kay şi îl învinse. Apoi cu Hamlet pentru titlul de campion. Hamlet, Dick Hewlett, era un bărbat mai masiv şi putea acoperi terenul mai repede, dar Vic avea o coordonare mai bună. Putea să-şi mişte mâna-stângă-genunchiul-drept, genunchiul-stâng-mâna-dreaptă la fel de iute ca un câine care mergea în pas rapid. Făcu pe toată lumea să chiţăie şi să ţipe în hohote de râs. Don Wilson stătea în picioare într-un colţ al terasei, privind cu un zâmbet slab. Pe capul lui Vic fu aşezată o cunună, apoi cineva îi puse gardenii în ea. Mirosul prea dulce care emana din capul lui îl făcu să se gândească la mirosul greţos al briantinei lui Charley. În timp ce Vic îşi îndrepta toga, o zări, dincolo de o jumătate de duzină de persoane, pe Evelyn Cowan care stătea în pragul uşii, arătând cu capul spre pian şi şoptindu-i ceva soţului ei, care se aplecă mai aproape de ea. Vic văzu cum sprâncenele lui Evelyn

urcă şi coboară cu un fel de resemnare tristă, iar Phil puse mâna pe umărul soţiei sale şi îl apăsă iute. Vic se îndreptă spre uşă aproape împotriva voinţei sale. Pianul se oprise.

Melinda şi De Lisle stăteau pur şi simplu pe bancheta pianului şi discutau. Dar chipul Melindei avea acea însufleţire caldă pe care Vic nu o mai văzuse de mulţi ani îndreptată către el.

– Vic! spuse Phil. Hai să mănânci ceva!

Din nou gazda îl presa să mănânce, fiindcă era neglijat şi batjocorit de nevastă. Mai ia o felie de tort, Vic.

– Cred că vin, mulţumesc, zise Vic cu veselie şi luă o felie de şuncă pe o farfurie, un strop de salată de cartofi, o tulpină de ţelină, cu toate că nu avea deloc poftă de mâncare.

– Ţi-ai adus costumul de baie? întrebă Phil.

– Da. Şi Melinda. Sunt în camera cu hainele.

Când Vic privi din nou spre pian, Melinda şi De Lisle dispăruseră. Phil continuă să vorbească, iar el vorbi la rândul său, încercând să fie plăcut şi petrecăreţ, deşi simţea că Phil e conştient de dispariţia Melindei şi a lui De Lisle la fel de acut ca şi el.

De pe terasă, Vic auzi vocea lui Evelyn, care întreba:

– E cineva gata de o baie?

Iar câteva clipe mai târziu, aproape imediat, o voce de femeie pe care nu o recunoscu strigă din capătul holului:

– Ia te uită, uşa e încuiată! *Chiar* e încuiată?

Iar Phil, care tocmai se ducea spre hol, îşi veni în fire şi-l privi pe Vic.

– Avem o grămadă de timp. Nu-i nevoie să ne grăbim.

– Oh, nu, fu de acord Vic, frecându-şi buza de sus. Presupun că mai am timp de un pahar.

Dar nu mai voia un pahar şi, întorcându-se să-şi găsească farfuria, pe care o lăsase pe colţul mesei de bufet, văzu că băutura lui neterminată stătea lângă ea.

Phil Cowan, care se îndrepta spre terasă, zise peste umăr:

– Scuză-mă, Vic, şi apoi dispăru.

Avea să-şi consulte soţia ca să afle ce să facă în privinţa camerei cu haine, sau ce cameră o fi fost cea care era încuiată. Vic simţi fiorul fricii – sau al dezgustului, sau al panicii, ce era oare? – urcându-i pe picioarele goale în sus, sub togă. Apoi auzi o femeie pe hol spunând cu o voce plăcută şi lipsită de orice expresie, astfel încât nu-şi dădea seama dacă i se adresa Melindei sau nu: „Oh, Melinda!“, şi de parcă acesta ar fi fost semnalul retragerii, Vic ieşi pe terasă şi se duse în capătul mai întunecat. Don Wilson era în continuare acolo, vorbind cu o femeie. Femeia era Jennie MacPherson. Vic rămase să privească piscina de dincolo de peluză.

Unele dintre lampioane se stinseseră, dar încă îi distingea forma leneşă de L, un L cu unghiuri largi şi colţuri rotunjite, la lumina a două sau trei lampioane. Era o noapte fără lună. Doi oameni intrară în piscină stropind în acelaşi timp, în braţele diferite ale L-ului. Piscina era de fapt în formă de bumerang, se gândi el.

– Ce faci aici singur-singurel?

Evelyn Cowan veni dintr-odată lângă el, tamponându-şi umerii cu un prosop. Costumul ei negru de baie avea o fustiţă cu volănaşe ca un costum de balet.

– Oh, mă simt bine, zise Vic.

– Nu ai de gând să înoţi?

– Poate că da, când vine şi Melinda.

Cineva o strigă pe Evelyn din piscină chiar atunci, iar ea îi zise lui Vic: „Păi, grăbeşte-te!", apoi coborî treptele terasei.

Melinda şi De Lisle ieşiră pe terasă, în costume de baie, cu încă două-trei persoane tot în costume. Unul era Horace, iar la vederea lui Vic, Horace se desprinse de grup şi veni la el.

– Tiberius s-a pensionat deja? întrebă Horace.

Amuţit, Vic o privea pe Melinda în costumul ei verde de baie cum le făcea cu mâna la două perechi care plecau şi traversau peluza spre maşinile din faţa casei.

– Tu nu te scalzi? întrebă Horace.

– Nu, nu cred, zise Vic. Dar o să vin la piscină, adăugă el, fără nici un motiv de care să fie conştient, fiindcă nu voia să se ducă la piscină.

El şi Horace coborâră împreună în tăcere. În cele din urmă, Horace spuse:

– Se pare că petrecerea se cam răreşte.

Vic rămase în spate, departe de lumina lampioanelor. De Lisle stătea pe marginea piscinei cu câte o doză de bere în fiecare mână, privind-o pe Melinda, care înota repede în stil fluture într-un braţ al L-ului spre capătul piscinei. De Lisle înconjură marginea piscinei ca s-o întâlnească. Încă nu intrase în apă, văzu Vic după şortul lui albastru uscat. Corpul lui De Lisle arăta costeliv şi palid, şi ici şi colo îi creşteau petice de păr negru, nu doar pe pieptul scobit, ci şi sus, pe omoplatul stâng. Se lăsă pe vine şi-i dădu o bere Melindei în timp ce ea ieşea din piscină, iar ea spuse cu vocea ei zgomotoasă şi deosebită:

– Am o durere *groaznică* de cap! Asta fie o să mă omoare, fie o să mă vindece!

Îl zări pe Vic.

Vic se întoarse, plimbându-se spre o tufă de gardenii cu intenţia de a cerceta o floare, cu toate că era atât de întuneric încât abia dacă

distingea florile albe.

– Salut! strigă vocea Melindei din spatele lui. Îi aruncă şortul mototolit, iar Vic îl prinse. Tu nu intri?

De dincolo de piscină, De Lisle rânjea în direcţia lor. Lumina lampioanelor îi făcea chipul să pară cadaveric.

Melinda lovi apa zgomotos cu burta, ceea ce nu păru să o deranjeze, fiindcă făcu două mişcări lejere, apoi se întoarse pe spate.

– Oh, e divin! strigă ea exact cum ştia Vic că va face.

Iar el mai ştia şi că băuse deja atât de mult încât nu mai ştia sau nu-i mai păsa de ce spune. Era la fel de probabil să rostească ceva de genul: „Charley, te ador!", aşa cum făcuse într-o noapte, când Jo-Jo era prin preajmă, spunând: „Jo-Jo, te ador!", iar prietenii lor care o auziseră – soţii Cowan, îşi amintea Vic – o ignoraseră discret.

Se auzi o uşă de maşină trântită în depărtare, pe stradă.

Acum De Lisle cobora cu grijă scara de metal din capătul îndepărtat al piscinei. Vic îşi luă şortul până la cea mai izolată tufă de gardenii ca să se schimbe, fiindcă ceilalţi se aşteptau ca el să intre în apă, dar simţea repulsie la gândul de a intra în piscină în timp ce Melinda şi De Lisle erau acolo, chiar şi la gândul de a se apropia de piscină, fiindcă De Lisle fusese în apa din ea. Tufa de gardenii era la aproape treizeci de metri de piscină, în cel mai întunecat colţ al peluzei. Vic avu grijă ca tufa de gardenii să fie exact între el şi piscină, aşa cum ar fi fost dacă era în miezul zilei. Îşi lăsă toga, pantalonii scurţi, lenjeria şi tricoul în spatele tufei, şi ieşi desculţ în şortul de baie de culoare maro.

Horace plecase, remarcă Vic, se dusese evident înapoi în casă. Melinda tocmai urca scara când Vic ajunse la piscină.

– Rece? întrebă Vic.

– Nu, nu e rece, spuse Melinda. Am o durere de cap.

Îşi smulse casca de baie albă şi îşi scutură părul umed.

De Lisle stătea agăţat de jgheabul piscinei şi nu lăsa deloc impresia vreunui sportiv.

– Mie mi se pare cam răcoroasă, zise el.

– Ai o aspirină, Evelyn? întrebă Melinda.

– Oh, desigur! Evelyn stătea în apropiere pe iarbă. Dar nu sunt în baie, nu cred. Cred că sunt în dormitor. Vino cu mine. O să fac doar un mic ocol ca să văd de cafea.

– Se simte cafeaua aia de aici, zise Phil, ieşind de la marginea piscinei. Vrea cineva cafea?

– Nu acum, mulţumesc, spuse Vic.

Era singurul care răspunse. Vic îşi dădu seama deodată că era singur cu Charley De Lisle.

– Nu intri? îi zise Charley lui Vic, împingându-se de la marginea piscinei, înotând într-un vag stil craul spre capătul mai puţin adânc.

Apa arăta neagră şi neatrăgătoare. Nu rece, doar neatrăgătoare. Voia să se îndepărteze, să plece, să-l lase singur acolo pe De Lisle, dar simţi că ar arăta ca un fel de retragere, ca o răzgândire stupidă după ce s-a obosit să-şi pună şortul de înot.

– A, ba da, zise Vic, lunecând imediat de pe marginea piscinei în apa adâncă. Era un înotător entuziast, un înotător puternic, dar acum nu avea chef să înoate, iar răceala bruscă a apei şi părul lui ud şi ciufulit îl şocară într-un fel neplăcut şi stârniră un mic dinam al furiei înăuntrul lui.

– Frumoasă piscină, spuse De Lisle.

– Da, răspunse Vic rece, pe un ton pe care l-ar folosi un membru snob al unui club în faţa unui nemembru.

Vic, călcând apa, se uită la terasa pe care mai erau aprinse două lampioane. Nu era nimeni pe terasă, se gândi el.

De Lisle era pe spate, plutind. Un braţ alb ieşi la suprafaţă şi bătu apa stângaci şi puţin frenetic, cu toate că nivelul apei de unde se afla abia dacă-i trecea de cap, ştia Vic. Lui Vic i-ar fi plăcut să-l apuce de umeri şi să-l ţină sub apă, şi chiar în clipa în care se gândea la asta, porni înot spre el. De Lisle înota acum în stil fluture ca să ajungă la marginea piscinei, dar Vic îl prinse din urmă într-o secundă, îl apucă de grumaz şi-l trase în spate. Nu ieşi nici măcar o bulă de aer când capul lui De Lisle se scufundă. Vic îl ţinea acum de sub bărbie şi de un umăr, şi inconştient îl trase spre locul unde apa îi trecea de cap, cu toate că era uşor să-şi ţină capul la suprafaţă din cauza eforturilor agitate ale lui De Lisle de a se ridica sub palmele sale. Vic făcu o foarfecă cu picioarele şi prinse ambele coapse ale lui De Lisle între pulpele sale. Capul lui Vic se duse la fund când se răsturnă pe spate, dar mâinile îşi păstrau strânsoarea şi se trase în faţă şi ieşi din nou la suprafaţă. De Lisle era tot sub apă.

E o glumă, se gândi Vic. Dacă i-ar da drumul acum, ar fi doar o glumă, deşi poate una cam dură, dar chiar în clipa aceea eforturile lui De Lisle deveniră violente, iar Vic îşi concentră propriul efort, cu o mână pe ceafa lui De Lisle acum şi cu cealaltă mână ţinând încheietura lui De Lisle departe de el, sub apă. Mâna liberă a lui De Lisle nu avea nici un efect împotriva strânsorii lui Vic de la ceafa lui. Una dintre tălpile lui De Lisle sparse suprafaţa apei, apoi dispăru.

Deodată, Vic deveni conştient de placiditatea apei în jurul lui, de lipsa oricărui sunet în jurul lui. Era ca şi cum urechile i-ar fi amorţit. Îşi relaxă puţin strânsoarea, cu toate că încă îl mai ţinea pe De Lisle sub apă. Se uită de jur împrejur pe peluză, la casă, la terasă. Nu văzu pe nimeni, dar îşi

dădu seama deodată – aproape obiectiv, fără vreun sentiment de şoc – că nu s-a asigurat de tot că nu era nimeni pe terasă sau pe peluză înainte să-l tragă pe De Lisle sub apă. Încă mai ţinea umerii uşor plutitori sub apă, deocamdată incapabil să creadă că e mort sau chiar complet inconştient.

E o glumă, se gândi Vic din nou. Dar acum era prea târziu ca să mai fie o glumă, şi chiar în clipa în care acest lucru îi trecu prin minte ca o ştire îşi dădu seama că va trebui să spună că De Lisle o fi făcut o crampă în timp ce el se îmbrăca pe iarbă, şi că nu văzuse şi nu auzise nimic. Vic îi eliberă timid umerii. Ceafa lui De Lisle ieşi puţin la suprafaţa apei, dar faţa lui rămase sub apă.

Vic ieşi din piscină. Se duse drept la tufa de gardenii şi începu să se schimbe. Auzi voci şi râsete din bucătăria de la capătul casei. Se îmbrăcă în grabă cu toga, azvârlind-o în jurul lui cu mişcarea pe care o exersase acasă, apoi porni spre uşa din spate a bucătăriei, care dădea spre peluză.

Cu toţii erau în bucătărie, Melinda, Evelyn şi Phil, Horace şi Mary, dar numai Evelyn îl salută când intră.

– Ce zici de un sendviş şi o cafea, Vic? îl întrebă Evelyn.

– Ar merge o cafea, spuse Vic.

Phil turna o ceaşcă de cafea, iar Melinda stătea lângă el, asamblând cherchelită un sendviş cu şuncă şi murmurând ceva despre durerea de cap care tot nu-i trecuse. În timp ce Vic stătea sprijinit de chiuvetă, atmosfera semăna aproape opresiv cu atmosfera altor zeci de sfârşituri de petreceri pe care le cunoscuse – gazdele în bucătărie cu o mână de oameni care au mai rămas, mâna de oameni care erau complet în largul lor, fiindcă se cunoşteau unii pe alţii foarte bine şi fiindcă toată lumea era într-o dispoziţie relaxată şi lejeră, datorată orei târzii şi băuturii pe care o consumaseră. Şi în acelaşi timp Vic fu absolut sigur că tot ce se spunea sau se făcea acum avea să fie discutat şi rediscutat mai târziu, şi aveau să se işte certuri în privinţa asta: Evelyn încercând să reia o poveste pe care o începuse evident înainte ca el să intre, despre cum se întâlnise cu cineva, o prietenă veche, la Goat-and-Candle, al cărei băieţel avusese o operaţie ciudată pe inimă. Horace străduindu-se să asculte. Şi Phil dându-i acum o ceaşcă de cafea, spunând: „Poftim, Vic. Zahăr?“ Şi Evelyn întrerupându-l: „Şi *mie*?“, vrând să spună că şi ea voia cafea. Şi Melinda zicând, cuprinsă deja de disperarea ei din dimineaţa de după: „Doamne, ce-am făcut să merit durerea asta *înfiorătoare* de cap?“, nimănui anume, însă cu o voce atât de tunătoare, încât Evelyn se ridică şi se duse la ea.

– Dragă, tot nu ţi-a trecut? De ce nu încerci una dintre pastilele alea galbene minunate pe care le am eu? O să-ţi treacă, ştiu eu.

Melinda traversase jumătate din bucătărie când Evelyn părăsi încăperea ca să aducă pastilele galbene, iar Vic crezu că ea avea s-o

urmeze, dar se întoarse din nou complet.

– Unde e Charley?

– Încă înoată, zise Vic.

– *Înoată?* întrebă Melinda pe un ton neîncrezător.

– Mă rog, când am plecat eu încă era în apă, spuse Vic.

Melinda dădu să iasă pe peluză, apoi se opri în prag, se aplecă în afară ţinându-se de cadrul uşii şi strigă:

– Charley! Vino înăuntru!

După aceea, intră fără să aştepte răspuns.

Apoi Evelyn se întoarse foarte repede, Melinda înghiţi pastila şi se duse imediat la uşă din nou şi strigă:

– *Charley!*

Apoi ieşi să-l aducă.

Iar Vic îi văzu pe Phil şi Evelyn schimbând o privire şi un zâmbet, fiindcă Melinda era atât de preocupată de Charley în seara asta. Phil luă un sendviş şi muşcă din el.

Apoi auziră un ţipăt:

– *Vic!* urlă Melinda. *Phil!*

Fugiră afară, Phil primul, apoi Vic şi Horace. Melinda stătea neajutorată pe marginea piscinei.

– *S-a înecat!* zise Melinda.

Phil îşi scoase sacoul şi sări în apă. Vic surprinse chipul sumbru şi palid al lui Phil în clipa când se întoarse spre ei, târându-l pe Charley. Vic îl luă de un braţ, Horace de celălalt şi îl scoaseră pe Charley afară.

– Ştii..., începu Phil, răsuflând greu, ştii ceva despre respiraţia artificială?

– Puţin, spuse Vic. Îl întorcea deja pe Charley cu faţa în jos, punându-i mâna dreaptă sub obraz, întinzând celălalt braţ în sus. Melinda îi stătea în cale, încercând să simtă inima lui Charley, pipăind frenetic după pulsul de la încheietură.

– Nu-i găsesc pulsul! zise Melinda isteric. Sunaţi-l pe doctorul Franklin!

– Îl sun eu! spuse Evelyn şi fugi spre casă.

– Asta poate să nu însemne nimic, zise Phil iute. Haide.

Pipăia încheietura stângă a lui Charley.

Vic era în genunchi, cu faţa la Charley, ridicând cuşca pieptului osoasă şi cu piele subţire, dându-i drumul, ridicând de subsuori.

– Pare ce trebuie, Horace?

– Pare ce trebuie, zise Horace încordat. Îngenunche lângă Vic, privind chipul lui Charley. Trebuie să-i ţii gura deschisă, zise el, vârând mâna în gura lui Charley fără să ezite, ca un doctor, trăgând afară limba.

– Crezi că ar trebui să-l ţinem în picioare şi să scurgem apa din el? întrebă Phil.

– Nu, nu se face aşa, spuse Horace. Nu pierzi vremea cu aşa ceva.

Vic ridică mai sus coastele. Nu mai încercase niciodată să facă respiraţie artificială, dar citise foarte recent despre asta în *Almanahul lumii*, într-o seară când Charley fusese la ei acasă, îşi aminti Vic. Îşi aminti şi că în carte se recomanda respiraţia artificială dacă respiraţia s-a oprit, iar inima bate în continuare, însă inima lui Charley nu bătea.

– Crezi, întrebă Vic printre mişcări, că ar trebui să-l întoarcem şi să încercăm să-i masăm inima?

Şi deşi credea că e liniştit, i se păru că e o întrebare stupidă şi exaltată, şi exact genul de întrebare pe care te-ai fi aşteptat să o adreseze.

– Nu, răspunse Horace.

– Nu faci ce *trebuie*! ţipă Melinda, care stătea în genunchi lângă Vic.

– De ce? Ce nu e bine? întrebă Phil.

– Crezi că ar trebui să aduc o pătură? întrebă vocea stridentă a lui Mary.

– Nu faci ce *trebuie*!

Melinda începu să plângă, să geamă printre suspinele chinuite.

– Lasă-mă să te înlocuiesc când oboseşti, Vic, spuse Phil.

Tot pipăia încheietura stângă, încercând să găsească pulsul, dar de pe chipul lui înfricoşat Vic îşi dădu seama că nu simţea nici măcar o fluturare.

Evelyn veni înapoi în fugă.

– Doctorul Franklin vine de îndată. Sună la spital şi ne trimit o ambulanţă.

– Nu crezi că ar trebui să-i aducem o pătură? zise Mary din nou.

– Bine, aduc una, spuse Evelyn şi porni din nou spre casă.

– Ce credeţi că s-a întâmplat? întrebă Phil. Crampă?

Nu răspunse nimeni.

Melinda gemu, legănându-se dintr-o parte în alta, cu ochii închişi.

– Mă întreb dacă s-a lovit la cap. Făcea plonjări, Vic? întrebă Phil.

– Nu. Lipăia prin apă – Vic eliberă coastele neelastice – în partea puţin adâncă.

– Părea în regulă? întrebă Mary.

– Da, răspunse Vic.

Apoi Phil îl împinse pe Vic la o parte.

– Lasă-mă şi pe mine.

O sirenă se tângui lent şi îndurerat, urcând şi coborând, se apropie, apoi se tângui şi mai grav şi se opri. Phil continuă cu atenţie să ridice şi să

coboare coastele şi umerii. Doi interni îmbrăcaţi în alb traversară peluza în goană spre ei, cărând o butelie de oxigen.

Lumina care scălda scena era sinistră – lumina deprimantă şi albicioasă a zorilor. Nimeni nu putea să revină la viaţă într-o asemenea lumină, se gândi Vic. Era o lumină numai bună să mori. Urmărindu-i pe interni agitându-se, punând întrebări, reîncepând respiraţia artificială, Vic deveni conştient de propria oboseală. Părea că se trezeşte dintr-o transă. Îşi dădu seama pentru prima dată că, dacă De Lisle avea să fie readus la viaţă, era condamnat. Nici nu-i trecuse aşa ceva prin minte cât timp îi făcea respiraţie artificială. Pur şi simplu făcuse tot posibilul cu respiraţia artificială, era sigur de asta, făcuse aceleaşi mişcări pe care le-ar fi făcut dacă Horace ar fi fost sub mâinile lui. Făcuse mişcările care trebuie, dar nu *voise* ca De Lisle să revină la viaţă. Apoi, pentru o clipă, îi păru ireal că l-a înecat pe De Lisle, părea un lucru pe care şi l-ar fi imaginat, nu pe care l-ar fi făcut. Vic începu să privească atent chipul lui De Lisle, la fel ca toţi ceilalţi – toţi ceilalţi în afară de Melinda, care tot se tânguia şi scâncea, tot privea în gol în faţa ei, de parcă şi-ar fi ieşit din minţi.

Un intern scutură din cap, descurajat.

Vic auzi o uşă trântindu-se. Apoi dr. Franklin, un bărbat scund, sprinten şi serios, cu părul cărunt – doctorul care o adusese pe Trixie pe lume şi care fixa braţe rupte, trata indigestia acută, spărgea furuncule, le prescria tuturor regimuri alimentare şi le lua tuturor tensiunea –, venea în grabă pe peluză, cu geanta lui neagră în mână.

– Îi faceţi respiraţie artificială de când m-aţi sunat? întrebă el, pipăindu-i încheietura lui De Lisle, apoi ridicându-i o pleoapă.

– Dinainte, zise Evelyn. Cu câteva minute înainte.

Şi dr. Franklin scutură nemulţumit din cap.

– Nu credeţi că mai e vreo speranţă? întrebă Evelyn.

Melinda gemu şi mai tare.

– Nu pare, răspunse dr. Franklin pe un ton lipsit de veselie. Pregătea o injecţie.

– Ooooooooh-hooo-oo-hooooo! Melinda îşi acoperi faţa.

Dr. Franklin, aparent obişnuit cu vizite nocturne de urgenţă şi cu ce găsea cu aceste ocazii, nu îi acordă absolut nici o atenţie, cu toate că lucrurile ar fi stat altfel, se gândi Vic, dacă el ar fi fost cel care s-a înecat. Dr. Franklin ar fi avut vreme să-i spună o vorbă soţiei. Înfipse acul în braţul lui De Lisle.

– Ar trebui să ştim în câteva minute, zise dr. Franklin. Altfel...

Ţinea în mână încheietura stângă a lui De Lisle.

Phil se ridică, se duse un metru mai încolo, apoi Evelyn se duse la el. Horace şi Mary li se alăturară, de parcă ar fi fost îndemnaţi să scape de încordare punând puţină distanţă între ei şi mort. Vic se aplecă şi o luă pe Melinda de braţ cu blândeţe, dar ea se scutură şi-l respinse. Vic se duse lângă ceilalţi.

Phil era cenuşiu la faţă, de parcă era gata să leşine.

– Presupun că ne-ar prinde bine tuturor o cafea, zise el, dar nimeni nu se mişcă.

Toată lumea se uita la pâlcul de interni şi la doctor, la corpul pe jumătate acoperit cu un pled.

– Mă tem că nu mai putem face nimic, spuse dr. Franklin, ridicându-se. Îl ducem la spital.

– E *mort*! ţipă Melinda la ei şi se lăsă pe palme pe iarbă într-o poziţie curios de relaxată.

Apoi, în timp ce îl puneau pe De Lisle pe targă, sări în picioare. Voia să meargă la spital. Vic şi Phil trebuiră s-o reţină fizic. Unul dintre pumnii ei îl nimeri pe Vic în ureche. Zbaterea ei îi rupse rochia în faţă, iar Vic îi văzu unul dintre sânii goi, tremurând ca sânul unei menade furioase. Vic o ţinea acum de coate, din spatele ei. Îi dădu drumul, ruşinat dintr-odată, iar ea ţâşni înainte şi se ciocni de Phil, scoase un ţipăt de durere şi duse mâna la nas. O conduseră înspre casă.

Când ajunseră în bucătărie, Evelyn venea spre ei cu o ceaşcă de cafea.

– Sunt două fenobarbitale în ea, îi spuse ea lui Vic cu o voce joasă.

Melinda acceptă cafeaua cu un fel de lăcomie nebunească şi o bău pe toată, cu toate că trebuie să fi fost foarte fierbinte, judecând după aburi. Nasul îi sângera, iar sânul îi era în continuare dezgolit. Vic îşi scoase toga şi o puse în jurul ei, îi ţinu un colţ la nas, iar ea îi trase brusc un pumn sălbatic şi dărâmă câteva pahare şi cesti de pe suportul de vase. Apoi se prăbuşi pe un scaun cu spătar drept, trăgându-l în jos cu ea şi pe Vic, care încerca s-o ţină. Genunchiul lui Vic nimeri pe un ciob de sticlă. Apoi Melinda tăcu dintr-odată, cu capul pe spate şi ochii privind în tavan. Sângele îi curgea pe buza de sus, iar Vic îl tamponă cu toga până când Evelyn veni cu nişte şerveţele şi un cub de gheaţă pentru ceafa ei. Melinda nu dădu vreun semn că ar simţi cubul de gheaţă pe pielea fierbinte.

Vic aruncă o privire în spatele său. Horace şi Mary stăteau împreună lângă cuptor, Phil era în mijlocul bucătăriei, arătând buimac şi speriat, iar lui Vic îi trecu prin minte că Phil ar fi arătat mai vinovat ca oricine altcineva din cameră dacă ar fi bănuit cineva că De Lisle a fost ucis şi că unul dintre ei trebuie să fi fost făptaşul.

– Nu crezi că a vrut să se sinucidă, nu? îl întrebă Phil pe Vic.

Melinda ridică imediat capul.

– Sigur că n-a vrut! De ce ar fi vrut aşa ceva, cu toată *lumea* la picioare şi toate – toate darurile şi talentele pe care şi le-ar putea dori cineva!

– Ce făcea când ai plecat din piscină, Vic? întrebă Phil.

– Se bălăcea. Plutea pe spate, cred.

– N-a zis nimic că e apa rece? întrebă Evelyn.

– Nu. Cred că spusese mai devreme că e cam răcoroasă, dar...

– *Tu* ai făcut-o, zise Melinda, uitându-se la Vic. Pun pariu că l-ai lovit în cap şi l-ai ţinut sub apă.

– Oh, Melinda! zise Evelyn, venind spre ea. Melinda, eşti supărată!

– *Pun pariu că l-ai lovit şi l-ai înecat!* spuse Melinda şi mai tare, dând la o parte mâinile lui Evelyn de pe ea. O să sun la spital!

Sări în picioare.

Phil o prinse de braţ, dar avântul ei o aruncă în uşa frigiderului.

– Melinda, nu face asta! Nu acum!

– *Vic l-a omorât. Ştiu eu!* ţipă Melinda, destul de tare cât s-o audă tot cartierul, cu toate că nu era nici o casă pe o rază de patru sute de metri. El l-a *omorât*! Dă-mi drumul!

Vru să-l lovească pe Vic când se apropie de ea, nu nimeri, apoi interveni Horace, încercând s-o prindă de o încheietură pe care o flutura haotic.

– O să-i rog să i se uite la *cap*!

Apoi, deodată, cu un braţ ţinut de Phil şi celălalt de Horace, Melinda rămase nemişcată şi rigidă, cu capul vopsit cu henna ridicat, cu ochii umezi închişi.

– Mai bine încercăm s-o ducem la culcare aici, Vic, spuse Evelyn. Cum rămâne cu Trixie? O să fie bine?

– E la familia Peterson. O să fie bine, răspunse Vic.

Horace îi eliberase braţul Melindei din strânsoare. Veni spre Evelyn cu un zâmbet obosit pe buze.

– Noi o luăm din loc, Evelyn – dacă nu mai e ceva ce putem face.

– Nu cred că mai e nimic, Horace. Cred că mai merg două din astea, nu? îl întrebă ea încet, cu fenobarbitalele din palmă pregătite deasupra încă unei cești de cafea. Sunt doar de 16 miligrame.

– Absolut, spuse Horace. Se întoarse către Vic. Noapte bună, Vic. Sună-ne, bine? Să nu laşi – să nu laşi nimic să te doboare.

Îl bătu pe Vic pe braţ.

În ciuda vocii sale joase, Melinda îl auzi, ieşi din rigiditatea ca de transă şi strigă la Horace:

– Să nu-l doboare? Ar trebui doborât! Ar trebui să fie pe fundul piscinei!

– Melinda!

– Melinda, potoleşte-te! zise Phil. Poftim, bea asta!

Melinda nu mai strigă încă o dată, dar trecu aproape o oră până când o duseră la culcare în camera de oaspeţi de la etaj.

Phil sună la Spitalul St. Joseph din Wesley de îndată ce Melinda tăcu. Îi spuseră că Charles De Lisle a murit.

10

Vic merse acasă cu Melinda în jurul prânzului. Ea nu-i spuse nici un cuvânt în maşină. Abia dacă rostise vreo vorbă de când coborâse la unsprezece. Avea ochii umflaţi şi părea încă ameţită de la somnifere. Nu se dăduse cu ruj, iar gura ei părea mai subţire, fixată într-o linie dreaptă în timp ce se uita prin parbriz. Vic o lăsă acasă, îşi puse o pereche de pantaloni şi o cămaşă curată, apoi se duse cu maşina la soţii Peterson ca s-o ia pe Trixie. Bănuia că ar trebui să le spună soţilor Peterson ce s-a întâmplat. Ei ar fi considerat nefiresc să n-o facă.

Vic spuse, în timp ce stătea pe alee cu cei doi, unde nu-i puteau auzi copiii:

– A avut loc un accident azi-noapte la soţii Cowan. Un bărbat s-a înecat în piscina lor.

– *Poftim?* zise Katherine Peterson, făcând ochii mari.

– Cine? întrebă Peterson.

Vic le spuse. Ei nu-l văzuseră niciodată pe De Lisle, dar trebuiau să ştie toate detaliile, câţi ani avea, dacă mâncase ceva înainte – Vic nu ştia – şi cât timp a stat în apă până când l-a găsit cineva. Vic spuse că nu poate fi sigur, fiindcă De Lisle înota în piscină când el a ieşit, poate cu vreo şapte minute în urmă. Se pare că ar fi fost o crampă. Soţii Peterson fură de acord că părea să fi fost o crampă.

Apoi Vic o conduse pe Trixie înapoi acasă. Era îmbrăcată în hainele cele bune, de duminică, fiindcă tocmai fusese la şcoala de duminică împreună cu Janey Peterson. Îi povestea lui Vic despre un planor de plastic pe care-l propulsai cu un elastic prins de un băţ, de care aveau unii dintre băieţii de la şcoala de duminică. Trixie voia şi ea unul, iar Vic se opri la magazinul de ziare din oraş şi îi cumpără unul pe geamul din faţă, dar se gândea la altceva. Erau două lucruri care se tot repetau în mintea lui – chestiunea soţilor Wilson şi ceea ce îl întrebase Phil Cowan în acea dimineaţă. Dintre cele două, întrebarea lui Phil îl deranja mai mult. Phil îl întrebase pur şi simplu, nedumerit, în dimineaţa aceea: „Melinda e *îndrăgostită* de De Lisle?“ Iar Vic răspunsese: „Nu ştiu nimic, Phil“. Era o întrebare care i-ar fi trecut prin minte oricui. Melinda se purta cu siguranţă de parcă ar fi fost îndrăgostită de De Lisle, iar Vic nu avea nici o îndoială că lumea avea să-şi amintească şi să vorbească despre felul cum se purtase cu Charley toată seara, despre duetul pe care l-au cântat la pian şi despre aventurile Melindei din trecut. Nu vinovăţia sau frica de a fi descoperit îl deranjau, simţea Vic, ci junghiul de ruşine pe care i-l înfipsese întrebarea directă a lui Phil. Chestiunea legată de

Wilson era mai vagă. În dimineaţa aceea, Evelyn spusese în timp ce îşi beau cafeaua şi sucul de portocale: „Mă mir că soţii Wilson n-au remarcat nimic când au plecat acasă. Don a ieşit din casă cam în acelaşi timp când trebuie să se fi întâmplat. Nu-ţi mai aminteşti, Phil?“ (Dar Phil nu îşi amintea.) Evelyn spunea că soţii Wilson plecaseră practic de îndată ce ea şi Melinda intraseră în casă după aspirina pentru durerea de cap a Melindei, şi că Don se întorsese un minut mai târziu după ceva – nu-şi mai amintea ce – uitat soţia lui. Întrebarea lui Vic era: dacă Wilson ar fi trecut pe peluză şi i-ar fi văzut luptându-se în piscină, s-ar fi dus la maşină fără să spună nimic? Nu părea probabil. Doar fiindcă Wilson era un personaj atât de ciudat şi de secretos îi trecu prin minte lui Vic această posibilitate.

Melinda bea un scotch cu apă când Vic ajunse acasă cu Trixie. Nici măcar nu o salută pe Trixie, iar Trixie, cu toate că o mai văzuse pe mama ei răvăşită şi indispusă dimineaţa, îşi dădu seama că s-a întâmplat ceva mai rău decât de obicei. Dar după o privire lungă, Trixie se duse în camera ei ca să se schimbe, fără să pună nici o întrebare.

Vic se duse în bucătărie şi bătu un ou cu smântână pentru Melinda. Puse şi puţină pudră de curry în el, fiindcă uneori îi plăcea asta în dimineţile urâte. I-l aduse şi se aşeză pe canapea lângă ea.

– Ce zici de o gură de ou? întrebă el.

Nici un răspuns. Ea mai luă o înghiţitură din băutură.

– Am pus puţin curry.

Ridică puţin ou în furculiţă, gata pentru ea.

– Du-te dracului, murmură ea.

Trixie se întoarse în salopetă, cu planorul în mână.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă pe Vic.

– Charley a murit, asta s-a întâmplat! S-a înecat! ţipă Melinda, ridicându-se de pe canapea. Iar tatăl tău l-a omorât!

Trixie rămase cu gura căscată. Îl privi fix pe Vic.

– Aşa e, tati?

– Nu, Trixie, spuse Vic.

– Dar a *murit*? întrebă Trixie.

Vic se încruntă la Melinda.

– Trebuia să spui asta? o întrebă. De furie, inima îi bătea cu putere. Trebuia să spui ce-ai spus?

– Unui copil trebuie să-i spui mereu adevărul, ripostă Melinda.

– A murit, tati? întrebă Trixie din nou.

– Da, s-a înecat.

Trixie a făcut ochii mari la auzul veştii, dar nu părea să-i pară deloc rău, se gândi Vic.

– S-a lovit la cap?

– Nu ştiu, zise Vic.

– *Nu*, nu s-a lovit la cap, spuse Melinda.

Trixie se uită de la unul la altul pentru o clipă. Apoi ieşi tăcută pe uşa din faţă, să se joace.

Melinda se duse în bucătărie să-şi reumple paharul – Vic o auzi trântind uşa de jos din cămară –, apoi se întoarse, traversă încăperea şi se duse în camera ei.

După un minut, Vic se ridică şi aruncă încet oul jumări la chiuvetă, cu apă fierbinte. Era de părere că seamănă foarte mult cu Trixie. Ceva, îşi dădu el seama, îi ţine în frâu reacţiile de vinovăţie sau groază pricinuite de ceea ce a făcut. Era foarte straniu. Întins pe canapeaua soţilor Cowan, fără să-l ia somnul, aşteptase să-l cuprindă frica, aşteptase panica, vinovăţia şi regretul măcar. Se trezise gândindu-se la o zi plăcută din copilărie, când câştigase un premiu la ora de geografie pentru că făcuse cea mai bună machetă a unui sat eschimos, folosind jumătăţi de coji de ouă pentru igluuri şi vată de sticlă pe post de zăpadă. Fără să conştientizeze, se simţise absolut în siguranţă. În siguranţă că nu va fi prins. Sau poate credea că nu i-ar fi frică dacă ar fi prins? Avea reacţii atât de lente la orice. Pericol fizic. Lovituri emoţionale. Uneori reacţiile sale veneau cu câteva săptămâni mai târziu, aşa că îi era greu să le lege de cauzele lor.

Sună telefonul. Vic se duse în hol să răspundă.

– Alo? zise Vic.

– Bună, Vic. Evelyn sunt. Sper că nu te-am trezit din somn.

– Sigur că nu.

– Cum mai e Melinda?

– Păi, nu prea bine. Bea un pahar în camera ei.

– Îmi pare rău, Vic, pentru aseară.

Vic nu era sigur ce vrea să spună.

– Tuturor ne pare rău.

– Ne-a sunat dr. Franklin. Mâine o să facă procurorul o anchetă în Ballinger la două şi jumătate şi trebuie să fim cu toţii de faţă. Presupun că o să te anunţe cineva, oricum. O să fie la tribunal.

– În regulă. Mulţumesc, Evelyn. O să ţin minte.

– Vic... ai primit vreun telefon... în legătură cu asta?

– Nu.

– Noi da. Eu... Phil crede că n-ar trebui să-ţi spun nimic, Vic, dar eu cred că e mai bine să ştii. Unul sau doi oameni – mă rog, să spunem unul – a spus că e de părere că e posibil ca tu să fi avut ceva de-a face cu înecul lui Charley. Nu vreau să zic că a spus-o direct, dar a sugerat-o. Poţi

să-ţi închipui ce am spus *eu*. Dar mă gândeam că ar trebui să-ţi spun că eu chiar cred că o să tot fie nişte şuşoteli, Vic. Păcat că multă lume i-a remarcat pe Charley şi Melinda purtându-se... ştii tu, de parcă ar fi făcut o pasiune unul pentru celălalt. Dar multă lume, Vic.

– Da, ştiu, spuse Vic puţin obosit. Cine a vorbit cu tine?

– Nu cred că ar trebui să spun. Nu e corect şi chiar nu contează, ştii asta.

– Don Wilson a fost?

O uşoară ezitare.

– Da. Ştii, noi nici nu-l cunoaştem foarte bine şi el cu siguranţă nu te cunoaşte pe tine. Ar fi destul de urât din partea cuiva care te cunoaşte, dar el nu are nici un drept.

Vic sperase să fie Don Wilson. Sperase că asta era tot ce avea el de spus.

– Hai să-i dăm pace. E mereu cu capsa pusă.

– Da. Ceva nu-i în regulă. Nu pot să spun că îmi place. Nu mi-a plăcut niciodată. I-am invitat la petrecere doar ca să fim amabili, ştii.

– Da. Păi, mulţumesc că mi-ai spus, Evelyn. Mai spune cineva ceva...

– Nu. Sigur nu aşa, dar...

Vocea blândă şi sinceră se opri, iar Vic aşteptă din nou, răbdător.

– Cum spuneam, Vic, mai mulţi oameni au făcut comentarii legate de felul cum s-a purtat Melinda cu el, m-au întrebat dacă cred că se petrece ceva. Eu le-am spus că nu.

Vic strânse telefonul, ruşinat. Ştia foarte bine că Evelyn ştia ce se petrece.

– Ştii, Melinda capătă mereu genul ăsta de entuziasm faţă de unii oameni. Mai ales un pianist. Eu pot să înţeleg.

– Da, spuse Vic, minunându-se de capacitatea umană de autoamăgire.

Devenise într-atât un obicei pentru prietenii lor să ignore, să închidă ochii la comportamentul Melindei, încât acum aproape puteau să creadă că nu e nimic la care să să închidă ochii.

– Cum se simte Phil? întrebă Vic.

– Încă e puţin tulburat. E primul accident pe care l-am avut vreodată în piscină, ştii. Şi unul atât de îngrozitor. Cred că Phil se simte cumva responsabil personal. N-ai cum să-l convingi să umple piscina la loc, dar mie mi se pare puţin nerezonabil.

– Sigur, zise Vic. Păi, îţi mulţumesc foarte mult că m-ai sunat, Evelyn. Ar trebui să ne simţim cu toţii puţin mai bine după ancheta de mâine. O să liniştească totul. Ne vedem la două şi jumătate la Ballinger, presupun.

– Da. Dacă putem să facem ceva azi ca să te ajutăm, Vic... Cu Melinda, vreau să spun, nu ezita să ne suni.

– Bine, Evelyn. Mulţumesc. La revedere.

– La revedere, Vic.

Spusese acel lucru despre ancheta care avea să liniştească totul cu o încredere absolută, iraţională în propria sa siguranţă, îşi dădu seama. Prietenii săi aveau să fie acolo – Phil Cowan şi Horace Meller, şi nevestele lor. Avea încredere în încrederea lor în el. Dar pentru o clipă îl puse pe Horace sub semnul întrebării: Horace fusese neobişnuit de tăcut după ce l-au scos pe Charley din piscină, la fel şi în bucătărie. Vic încercă să-şi amintească expresia lui – intensă, şocată, iar la sfârşit arătase tras la faţă, dar Vic nu credea că văzuse vreo urmă de îndoială pe faţa lui. Nu, pe Horace se putea baza. Melinda putea să-l acuze în faţa procurorului a doua zi, dar Vic nu credea că va face asta. Era nevoie de un fel de curaj de care nu o credea în stare pe Melinda. Dincolo de toată sălbăticia ei, era de fapt o laşă şi o conformistă. Ştia că toţi prietenii lor s-ar întoarce împotriva ei dacă l-ar fi acuzat, iar Vic nu credea că va vrea asta. Era posibil să facă o criză, desigur, şi să-l acuze, dar dacă ar fi făcut-o, toată lumea ar fi ştiut că e o criză şi ar fi ştiut şi de ce. Dacă i-ar fi examinat cineva caracterul, s-ar fi sfârşit cu Melinda. Nu credea că Melinda ar vrea să se supună unei cercetări a vieţii sale private.

Luni, Vic se întoarse de la tipografie puţin înainte de ora unu, la timp pentru un prânz rapid şi pentru drumul spre Ballinger înainte de două şi jumătate. Melinda îşi petrecuse dimineaţa în oraş – probabil cu Mary sau Evelyn, se gândi Vic – fiindcă o sunase de la zece încolo ca să-i spună despre ancheta de la două şi jumătate. Ea refuză să mănânce de prânz şi nu-şi pregăti nimic de băut până cu puţin timp înainte să plece de acasă la două. Cu tot somnul, avea cearcăne sub ochi, iar faţa ei părea palidă şi puţin umflată – potrivită pentru amanta îndoliată a unui iubit mort, se gândi Vic. Nu răspundea la nimic din ce o întreba sau îi spunea, aşa că Vic renunţă.

Ancheta avu loc în tribunalul de cărămidă roşie din piaţa principală din Ballinger. În încăpere erau mai multe scaune cu spătar drept şi două birouri, iar la unul dintre ele stătea un secretar care stenografia tot ce se spunea. Numele procurorului era Walsh. Era un bărbat arătos şi serios de vreo cincizeci de ani, cu părul cărunt şi spatele drept. Toată lumea era prezentă şi punctuală, soţii Meller, soţii Cowan, el şi Melinda, şi dr. Franklin, care stătea cu braţele încrucişate. Mai întâi se povestiră şi se confirmară circumstanţele de fapt, apoi fiecare fu întrebat dacă, după părerea sa, moartea a fost provocată de circumstanţe accidentale.

– Da, răspunse Phil Cowan cu fermitate.

– Da, zise Evelyn.

– Aşa cred, zise Horace, la fel de ferm ca Phil.

– Aşa cred, repetă Mary.

– Da, zise Vic.

Apoi veni rândul Melindei, care se tot uita în podea. Ridică privirea speriată spre procuror.

– Nu ştiu.

Procurorul Walsh îi mai aruncă o privire.

– Credeţi că altceva sau altcineva în afara circumstanţelor accidentale a fost responsabil de moartea domnului De Lisle?

– Nu ştiu, zise Melinda fără nici o expresie.

– Aveţi vreun motiv să credeţi că vreo persoană este responsabilă de moartea domnului De Lisle? întrebă el.

– Ştiu că soţul meu nu-l plăcea, zise Melinda, cu capul plecat.

Procurorul Walsh se încruntă.

– Vreţi să spuneţi că soţul dumneavoastră s-a certat cu domnul De Lisle?

Melinda ezită.

Vic îl văzu pe Phil încruntându-se enervat şi foindu-se pe scaun. Dr. Franklin părea pur şi simplu dezaprobator într-un fel sever. Evelyn Cowan arăta de parcă ar fi vrut să se ridice, s-o scuture pe Melinda de umeri şi să-i spună vreo două.

– Nu, nu s-au certat, zise Melinda. Dar cred că soţul meu nu-l plăcea doar fiindcă eu îl plăceam.

– L-aţi văzut pe soţul dumneavoastră, începu procurorul Walsh cu răbdare, făcând vreun fel de gest împotriva domnului De Lisle?

Altă ezitare.

– Nu, spuse Melinda, privind în continuare cu o timiditate curioasă în podea, cu toate că vocea ei natural zgomotoasă şi clară făcuse acel „Nu“ să sune foarte convins.

Acum procurorul se întoarse spre dr. Franklin.

– Domnule doctor, după părerea dumneavoastră, decesul domnului De Lisle a fost din cauze accidentale?

– Nu am nici un motiv să cred altceva, răspunse dr. Franklin.

Dr. Franklin îl plăcea, Vic ştia asta. Se cunoscuseră foarte bine când s-a născut Trixie. Dr. Franklin nu avea timpul sau temperamentul necesar pentru a fi foarte sociabil, dar avea mereu câte un zâmbet şi câteva cuvinte pentru Vic când se întâlneau în oraş.

– Nu aţi observat nici un semn pe corp care să indice vreo luptă de vreun fel, afirmă procurorul mai degrabă decât să întrebe.

O atmosferă de dezaprobare generală la adresa Melindei se îngroşa în încăpere.

– Avea nişte urme roşii foarte estompate în jurul umerilor, zise dr. Franklin pe un ton oarecum obosit, dar acestea puteau să fi fost făcute când a fost tras afară din piscină. Sau poate în timpul respiraţiei artificiale pe care i-a făcut-o domnul Van Allen.

Procurorul Walsh încuviinţă adânc în semn de confirmare.

– Am văzut semnele. Opinia dumneavoastră pare să fie aceeaşi cu a mea. Şi din câte am putut descoperi, nu avea nici o vânătaie pe cap.

– Nu, zise dr. Franklin.

– Iar conţinutul stomacului său? Exista ceva ce ar fi putut produce crampe, vreun semn de crampe după părerea dumneavoastră?

– Nu, nu pot spune că a fost aşa ceva. Avea foarte puţină mâncare în stomac, probabil un sendviş mic cum se oferă la petreceri. Nimic care să-i provoace crampe. Dar crampele nu sunt produse întotdeauna de mâncarea din stomac.

– Alcool? întrebă procurorul.

– Nu mai mult de patru zecimi de mililitru de alcool. Per centimetru cub de sânge total, adică.

– Nimic care să-i fi provocat probleme, zise procurorul.

– Cu siguranţă nu.

– Şi totuşi părerea dumneavoastră este că decesul domnului De Lisle a avut loc din cauze accidentale?

– Da, zise dr. Franklin. Aceasta e convingerea mea. Cauza specifică a decesului a fost înecul.

– Domnul De Lisle ştia să înoate? îi întrebă procurorul pe toţi cei din cameră.

Nimeni nu răspunse o clipă. Vic ştia că nu înota bine. Apoi Horace şi Melinda începură simultan:

– Din câte am văzut în...

– Sigur ştia să înoate destul cât să ţină capul deasupra!

Melinda îşi regăsise limba şi volumul.

– Domnule Meller, zise procurorul.

– Din câte am văzut în piscină, nu era un bun înotător, zise Horace precaut. Asta poate sau nu să aibă vreo legătură cu ce s-a întâmplat, dar l-am văzut agăţându-se de marginea piscinei de parcă îi era teamă să-şi dea drumul, şi după cum a spus domnul Van Allen mai devreme – confirmat de domnul Cowan –, domnul De Lisle a spus că apa i se pare puţin cam răcoroasă.

Horace îi aruncă Melindei o privire deloc amabilă.

– Nici unul dintre dumneavoastră nu a auzit vreun ţipăt? întrebă procurorul a doua oară.

Se auzi un cor de „Nu“.

– Doamnă Van Allen? întrebă procurorul.

Melinda îşi răsucea mănuşile albe în poală, uitându-se fix la procuror:

– Nu, dar n-am fi putut să auzim nimic cu tot zgomotul pe care-l făceam în bucătărie.

– Nu era atâta zgomot, spuse Phil, încruntându-se. Opriserăm muzica. Cred că dacă ar fi fost un strigăt, am fi auzit.

Melinda se întoarse către Phil.

– Nu auzi un strigăt dacă cineva e tras brusc sub apă şi ţinut acolo!

– *Melinda!* exclamă Mary Meller, îngrozită.

Vic privi următoarele secunde cu o detaşare stranie. Melinda ridicată pe jumătate în picioare de-acum, strigându-şi opinia în faţa procurorului – iar Vic simţi o oarecare admiraţie faţă de curajul şi sinceritatea ei, pe care nu ştia că le are, în timp ce-i urmărea profilul încruntat, mâinile încleştate –, Mary Meller ridicându-se şi făcând câţiva paşi şovăitori spre Melinda înainte ca Horace să o tragă cu blândeţe înapoi pe scaunul ei. Chipul prelung şi frumos al lui Phil strâmbându-se, iar dr. Franklin cu braţele încrucişate, păstrându-şi în continuare dispreţul rece faţă de Melinda Van Allen care începuse, Vic ştia asta, cu cerinţele ei nerezonabile şi plângerile legate de tratamentul pe care i l-a oferit la momentul naşterii lui Trixie. Melinda repeta:

– *Da*, cred că soţul meu a avut ceva de-a face cu asta! Cred că el a *făcut-o*!

Expresia procurorului Walsh era un amalgam de enervare şi uluire. Pentru o clipă, rămase fără cuvinte.

– Aveţi ceva, orice, orice dovadă care să vă justifice convingerea, doamnă Van Allen?

Faţa i se înroşise.

– Dovezi circumstanţiale. Soţul meu era singur în piscină cu el, nu-i aşa? Soţul meu e un înotător mai bun decât Charley. Are şi foarte multă forţă în braţe!

Mary se ridică, iar faţa ei mică părea şi mai mică şi cumva concentrată în gura strânsă şi plânsă, şi porni să iasă din cameră.

– Trebuie să vă rog, doamnă Meller, zise procurorul, să nu plecaţi, dacă se poate. Legea spune că toate persoanele vizate trebuie să fie prezente până la finalul anchetei.

Zâmbi şi îi făcu semn cu capul să revină la locul ei.

Horace nu făcuse nici o mişcare să o oprească. Arăta de parcă ar fi fost bucuros să plece şi el.

Procurorul se întoarse spre Melinda.

– Aţi spus că soţul dumneavoastră nu-l plăcea pe domnul De Lisle fiindcă dumneavoastră îl plăceaţi. Eraţi poate cumva îndrăgostită de

domnul De Lisle?

– Nu, dar îmi era foarte drag.

– Şi credeţi că soţul dumneavoastră era gelos pe domnul De Lisle?

– Da.

Procurorul Walsh se întoarse spre Vic.

– Eraţi gelos pe domnul De Lisle?

– Nu, nu eram, răspunse Vic.

Procurorul Walsh se întoarse către soţii Cowan şi soţii Meller şi întrebă pe un ton raţional şi răbdător:

– Vreunul dintre dumneavoastră a remarcat vreodată ceva în comportamentul domnului Van Allen care să vă facă să credeţi că e gelos pe domnul De Lisle?

– Nu, ziseră Phil şi Horace, practic la unison.

– Nu, spuse Evelyn.

– Sigur că nu, din partea lui Mary.

– De câţi ani îl cunoaşteţi pe domnul Van Allen, domnule Cowan?

Phil se uită la Evelyn.

– Vreo opt ani?

– Nouă sau zece, spuse Evelyn. I-am cunoscut pe soţii Van Allen de cum s-au mutat aici.

– Înţeleg. Şi domnul Meller?

– Cred că sunt zece ani, zise Horace ferm.

– Atunci îl cunoaşteţi bine, aşa credeţi?

– Foarte bine, zise Horace.

– Amândoi aţi garanta pentru caracterul său?

– Absolut, zise Phil înainte ca Horace să poată vorbi. La fel şi oricine altcineva care îl cunoaşte.

– Eu îl consider cel mai cumsecade prieten al meu, spuse Horace.

Procurorul încuviinţă, apoi se uită la Melinda de parcă ar fi vrut să-i adreseze o întrebare sau să adreseze o întrebare referitoare la ea, dar Vic văzu că nu voia să se mai lungească şi nu voia nici să mai scurme prea mult în relaţia Melindei cu De Lisle. Privirea procurorului avea o căldură prietenească atunci când îl privi pe Vic.

– Domnule Van Allen, cred că sunteţi proprietarul Greenspur Press din Little Wesley, aşa este?

– Da, zise Vic.

– O editură foarte bună. Am auzit de ea, zise el zâmbind, de parcă ar fi fost o concluzie cunoscută că orice persoană care ştie să scrie şi să citească din regiunea aceea din Massachusetts auzise de Greenspur Press. Mai aveţi ceva de adăugat, doamnă Van Allen?

– V-am spus ce *cred*, zise Melinda, scuipând ultimul cuvânt în stilul ei caracteristic.

– De vreme ce suntem într-un tribunal, trebuie să avem dovezi, spuse procurorul cu un surâs. Dacă nimeni nu are dovezi că acest deces nu a fost din cauze accidentale, declar ancheta închisă.

Aşteptă. Nu vorbi nimeni.

– Declar ancheta închisă cu verdictul de deces din cauze accidentale. Zâmbi. Vă mulţumesc tuturor pentru prezenţă. Bună ziua.

Phil se ridică şi îşi şterse fruntea cu o batistă. Melinda se duse la uşă, ţinând un şerveţel de hârtie la nas. Pe trotuar, dr. Franklin îşi luă primul rămas-bun, spunându-le tuturor un solemn „Bună ziua", şi ezită o clipă privind-o pe Melinda, de parcă avea de gând să adauge ceva, dar zise numai: „Bună ziua, doamnă Van Allen" şi plecă spre maşină.

Melinda stătea lângă maşină, tot cu şerveţelul la nas, ca o văduvă îndurerată.

– Capul sus, Vic, spuse Phil, bătându-l pe umăr, apoi se întoarse să se ducă la maşină, parcă pentru a se abţine să spună mai mult.

Evelyn Cowan îşi lăsă o mână pe mâneca lui Vic.

– Îmi pare rău, Vic. Să ne suni curând, da? În seara asta, dacă vrei. Papa, Melinda!

Vic văzu că Mary vrea să-i spună ceva Melindei şi că Horace încerca s-o descurajeze. Apoi Horace veni la Vic, zâmbind, cu capul îngust ridicat de parcă ar fi vrut să-i insufle curaj lui Vic prin propria sa atitudine, să-i arate prin zâmbetul lui că Vic era în continuare prietenul lui, cel mai cumsecade prieten al lui.

– Sunt sigur că n-o să continue aşa, Vic, zise Horace pe un ton jos, cât să nu-l audă Melinda. Aşa că nu lăsa asta să te doboare. Noi o să-ţi stăm cu toţii alături – întotdeauna.

– Mulţumesc, Horace, zise Vic. În spatele lui Horace văzu buzele subţiri şi sensibile ale lui Mary mişcându-se în timp ce o privea pe Melinda. Apoi, când Horace o luă de braţ pe soţia sa, ea îi zâmbi lui Vic şi-i trimise o bezea în timp ce se îndepărta.

Vic ţinu deschisă uşa maşinii pentru Melinda, iar ea urcă. Apoi Vic trecu la volan. Era maşina lui, demodatul lui Oldsmobile. Vic înconjură piaţa principală – o necesitate din cauza regulilor de circulaţie –, apoi porni pe strada care ducea spre sud şi dădea în autostrada spre Little Wesley.

– N-o să-mi schimb părerea, zise Melinda, aşa că să nu crezi că am s-o fac.

Vic oftă.

– Dragă, nu poţi să plângi la nesfârşit pe cineva pe care abia dacă l-ai cunoscut.

– *Tu l-ai omorât!* zise Melinda vehement. Soţii Meller şi soţii Cowan nu te cunosc la fel de bine ca mine, nu-i aşa?

Vic nu răspunse. Ce spunea Melinda nu îl alarma câtuşi de puţin – şi nu simţise nici o alarmare, nici în timpul anchetei, nici măcar la întrebarea despre semnele roşii de pe pielea lui Charley –, însă acum era conştient de un sentiment de enervare stârnit de Melinda, de un sentiment de ruşine care era, în sine, liniştitor datorită familiarităţii sale. Toată lumea ştia de ce îl acuzase Melinda, de ce vărsase lacrimi la anchetă, de ce o apucaseră istericalele acasă la soţii Cowan în noaptea când s-a întâmplat necazul. Soţii Cowan ştiau care fusese relaţia ei cu De Lisle. De Lisle fusese doar încă un amant tăinuit, dar unul care s-a întâmplat să moară chiar la ei acasă. Soţii Cowan şi soţii Meller trebuie că ştiu şi că el a avut parte de ani şi ani de asemenea scene, ani de lacrimi pentru întâlniri distruse cu bădărani şi netrebnici, mai multe lacrimi când aceştia plecau, şi că trecuse prin toate fără să se plângă, răbdător, purtându-se mereu de parcă nu s-ar fi întâmplat absolut nimic – la fel cum s-a purtat şi la anchetă.

Preţ de câteva clipe, în timp ce Melinda îşi sufla nasul într-un şerveţel nou, Vic simţi cum ceva din el capătă o duritate împotriva ei. Ea primise ceea ce merita şi nu putea să facă nimic împotriva lui. Dacă se ducea din nou la poliţie, cine ar fi crezut-o? Cum putea să dovedească? Putea să divorţeze de el, atâta tot. Dar Vic nu credea că va face aşa ceva. Ar putea să refuze să-i plătească pensie alimentară – şi avea o mulţime de motive să refuze – şi ar fi putut câştiga şi copilul cu uşurinţă, nu că Melindei i-ar fi păsat, probabil. Nu credea că ar încânta-o perspectiva de a nu avea bani, de a se întoarce la casa mohorâtă şi plictisitoare a părinţilor ei din Queens.

Melinda coborî din maşină când opri în faţa garajului şi intră în casă. Vic îşi duse jardinierele înapoi în garaj. Era patru fără un sfert. Se uită la cer şi văzu că avea să plouă uşor în jurul orei şase.

Intră din nou în garaj şi scoase, unul câte unul, cele trei acvarii cu melci de uscat, fiecare fiind acoperit cu o bucată de plasă de cupru înrămată prin care intra apa de ploaie şi care îi împiedica pe melci să iasă. Melcilor le plăcea ploaia. Se aplecă deasupra unui acvariu, urmărindu-i pe melcii pe care îi botezase Edgar şi Hortense în timp ce aceştia se apropiau încet unul de altul, ridicau capetele, se sărutau şi apoi plecau lunecând mai departe. Probabil aveau să se împerecheze în după-amiaza aceea, în ploaia măruntă care avea să treacă prin plasă. Se împerecheau cam o dată pe săptămână şi erau cu adevărat îndrăgostiţi,

credea Vic, fiindcă Edgar nu avea ochi pentru nici un alt melc în afara lui Hortense, iar Hortense nu răspundea niciodată la încercarea altui melc de a o săruta. Trei sferturi din cei peste o mie de melci pe care-i avea erau odraslele lor. Erau destul de politicoşi unul cu celălalt în privinţa căruia dintre ei să depună ouăle – o procedură de douăzeci şi patru de ore, cel puţin – şi Vic era de părere că Hortense depunea ouă mai des decât Edgar, motiv pentru care îi dăduse numele feminin. Asta era iubire adevărată, se gândi Vic, chiar dacă erau doar gasteropode. Îşi aducea aminte de propoziţia din una dintre cărţile lui Henri Fabre despre melcii care traversau ziduri de grădină ca să-şi găsească perechea, şi cu toate că Vic nu verificase niciodată cu un experiment propriu, simţea că aşa trebuie să fie.

11

Vinovăția lui Vic nu se materializă. Poate fiindcă erau atâtea alte lucruri la care să se gândească și de care să se ocupe. Melinda le spunea tuturor prietenilor lor că e de părere că Vic l-a omorât pe Charley, ceea ce ar fi putut să fie pus pe seama șocului ei de după moartea lui Charley, atâta doar că dură trei săptămâni, iar ea deveni mai elocventă pe tema asta. Iar în casă se bosumfla și îl repezea. Părea să coacă o răzbunare împotriva lui, iar Vic nu știa ce formă avea să ia aceasta. Între gândul la ce avea să mai facă Melinda și încercarea de a-i minimiza comportamentul în fața prietenilor ei, ceea ce făcea în cel mai galant și înțelegător mod, Vic avea o mulțime de lucruri cu care să-și ocupe orele pe care le petrecea departe de tipografie.

Horace veni să-l vadă pe Vic la tipografie la vreo trei zile după ancheta procurorului. În primele câteva minute, Horace se uită la foile volante cu litere grecești care reprezentau munca din ziua respectivă, se uită la designul pe care-l alesese Vic – nu cel pe care-l selectase Melinda atât de neglijent – pentru coperta cărții, dar Horace trecu la subiectul vizitei înainte să se fi scurs măcar cinci minute.

– Vic, sunt puțin îngrijorat, zise el cu fermitate. Știi de ce sunt îngrijorat, da?

Stephen și Carlyle plecaseră acasă. Erau singuri în sala de tipar.

– Da, zise Vic.

– A fost de două ori la Evelyn, să știi. O dată la Mary.

– Oh, spuse Vic, deloc surprins. Cred că mi-a spus că a fost la Evelyn.

– Păi, știi ce spune? Horace părea stânjenit. I-a spus lui Mary că ți-a spus și ție acasă același lucru. Făcu o pauză, dar Vic nu vorbi. Pe mine nu asta mă interesează prea mult – doar că e un lucru îngrozitor care să se răspândească în oraș –, dar ce-o să se întâmple cu Melinda?

– Presupun că o să se liniștească, zise Vic pe un ton răbdător.

Urcă o coapsă pe colțul unei mese de compoziție. *Cip-cipul* unui măcăleandru se auzea limpede prin fereastra închisă din spatele lui Horace. Vedea măcăleandrul de pe pervaz, micul măcăleandru mascul. Era ora amurgului. Se întrebă dacă măcăleandrul voia ceva de mâncare sau dacă avea vreun fel de problemă. Primăvara trecută, măcăleandrul trăia cu soața lui într-un cuib pe care-l construiseră într-un perete jos de piatră, chiar lângă ușa din spate.

– Păi, așa va fi? Tu ce crezi? întrebă Horace.

– Sincer, mă gândeam la măcăleandrul acela, zise Vic și coborî de pe masă prelingându-se și ducându-se la ușa din spate.

Se uită la pesmetul încă neterminat şi la grăsimea mărunţită pe care o lăsase Carlyle sub copac în dimineaţa aceea. Apoi se întoarse.

– Poate doar ne spunea noapte bună, zise Vic, dar primăvara trecută a trebuit să alungăm un şarpe de lângă cuibul lor.

Horace zâmbi, puţin nerăbdător.

– Nu ştiu niciodată dacă te prefaci neîngrijorat sau dacă eşti cu adevărat aşa, Vic.

– Presupun că sunt îngrijorat, spuse Vic, dar nu uita că trăiesc cu asta de mulţi ani.

– Da, ştiu. Şi nu vreau să mă amestec, Vic. Dar poţi să ţi-o închipui pe Evelyn sau pe Mary, spuse Horace, ridicând brusc vocea, venind la tine şi la ceilalţi prieteni şi zicând că soţul ei e un ucigaş?

– Nu. Dar eu am ştiut mereu că Melinda e altfel.

Horace râse, un râs disperat.

– Ce ai de gând să faci, Vic? O să divorţeze de tine?

– N-a spus nimic pe tema asta. I-a spus ceva lui Mary?

Horace se uită la el o clipă, aproape surprins.

– Nu, din câte ştiu eu, nu.

Se lăsă o pauză lungă. Horace umbla prin spaţiul dintre două mese, cu mâinile în buzunarele hainei, de parcă ar fi măsurat gânditor podeaua cu paşii. Vic, ridicându-se acum, trase adânc aer în piept. Îşi simţea cureaua largă şi o strânse la gaura următoare. Mânca mai puţin în ultimul timp, intenţionat, şi începuse să i se vadă pe talie.

– Păi, tu ce-i răspunzi când te acuză? întrebă Horace.

– Nimic! zise Vic. Ce-aş putea să zic? Ce-ar putea să zică oricine?

Pe chipul lui Horace reveni surprinderea lipsită de orice expresie.

– Eu aş putea să-i răspund, şi încă cum! Aş putea să-i spun, în locul tău, că am înghiţit tot ce am putut suporta, ani de zile, şi că asta depăşeşte orice... orice posibilitate de a suporta. Eu nu cred că vorbeşte serios, Vic, spuse el cu sinceritate. Dacă ar vorbi serios, n-ar mai trăi sub acelaşi acoperiş cu tine!

De fapt nu trăia, se gândi Vic. Fervoarea lui Horace îl făcu să se simtă jenat.

– Nu ştiu ce să cred, Horace, chiar nu ştiu.

– Te-ai gândit vreodată că poate chiar e... puţin dusă, Vic? Eu nu sunt psihiatru, dar am avut ocazia s-o urmăresc de-a lungul anilor. Asta depăşeşte orice satisfacere a propriilor dorinţe sau faptul că e răsfăţată!

Vic surprinse nota de ostilitate din glasul lui Horace şi ceva se ridică automat în el, gata să o apere pe Melinda. Era prima dată când Horace îşi exprima antipatia faţă de Melinda.

– Nu cred că o să continue, Horace.

– Dar asta e ceva ce nu mai poţi repara mai târziu, protestă Horace. Nimeni n-o să uite lucrul ăsta, Vic. Şi cred că deja tot oraşul ştie că te acuză. Ce fel de femeie este? Nu înţeleg de ce accepţi lucrul ăsta!

– Dar am acceptat atâtea, răspunse Vic cu un oftat. Presupun că devine un obicei.

– Un obicei să te chinui singur?

Horace îl privi pe prietenul său cu o expresie de îngrijorare chinuită.

– Nu e aşa de rău. Pot suporta, Horace. Aşa că nu-ţi face griji. Te rog.

Vic îl bătu pe Horace pe umăr.

Horace expiră într-un fel nemulţumit.

– Dar îmi fac griji.

Vic zâmbi, se duse la uşa din spate şi o încuie.

– Aş vrea să te invit să vii la noi la un pahar...

– Mulţumesc, îl întrerupse Horace pe un ton negativ.

– În regulă, zise Vic, zâmbind, dar simţi din nou jena insidioasă, ruşinea, fiindcă Horace se întorsese împotriva Melindei.

– Mulţumesc, nu acum, Vic. De ce nu vii tu la noi? Ştiu că lui Mary i-ar face plăcere să te vadă.

– Nu în seara asta, cred. Data viitoare. Te rog s-o saluţi pe Mary din partea mea, în schimb. Cum o mai duce părul?

– Oh, mai bine. Mult mai bine, zise Horace.

– Bun.

Vic le dăduse din amestecul fungicid făcut de el ca să pulverizeze părul fiindcă începuse să facă nişte pete maro-roşcate pe frunze.

Se duseră agale la maşini, vorbind despre probabilitatea ploii în seara aceea. În aer se simţea un strop de toamnă.

– Ne-ar plăcea să te vedem curând, Vic, spuse Horace înainte să urce în maşină.

– Aşa va fi, răspunse Vic, zâmbind. Salut-o pe Mary!

Făcu vesel cu mâna şi urcă în maşină.

Melinda era în living când Vic ajunse acasă, stând pe canapea cu o revistă.

– Bună seara, spuse Vic, zâmbind.

Ea ridică privirea spre el, ursuză.

– Pot să-ţi fac ceva de băut? întrebă el.

– Mersi, mă ocup eu.

Vic se spălase şi îşi pusese o cămaşă curată în camera lui înainte să intre în casă. Se aşeză pe fotoliul preferat, cu ziarul în mână. Era ciudat şi chiar plăcut să nu simtă nici un chef de băutură la ora şapte. Nu mai băuse de trei zile. Îl făcea să se simtă cumva în siguranţă şi autosuficient. Era conştient de o placiditate care părea să-l înconjoare, să se arate pe

expresia lui facială, în timp ce în sinea lui simţea o duritate de oţel, o încordare deloc neplăcută şi ale cărei componente nu le cunoştea prea bine. Ură? Resentimente? Frică? Vinovăţie? Sau era pur şi simplu sentimentul de mândrie şi satisfacţie? Era ca un miez înăuntrul lui. Altă întrebare era: fusese mereu înăuntrul lui sau era ceva nou?

Melinda intră cu băutura ei.

– Trixie vine acasă cu poveşti, anunţă ea.

– Unde e Trixie?

– S-a dus la o petrecere la soţii Peterson. Ziua lui Janey. Ar trebui să vină acasă cu nişte poveşti fantastice în seara asta.

– Trebuie să mă duc eu după ea sau o aduce Peterson înapoi?

– A zis că o aduce pe la şapte şi jumătate, răspunse Melinda, prăbuşindu-se pe canapea atât de tare încât aproape îşi vărsă paharul.

Mişcarea ei suflă un vălătuc de praf gri, care ieşi la vedere de sub canapea. Vic îl privi amuzat.

– Cred că o să dau puţin cu aspiratorul înainte de cină, anunţă el vesel.

Chipul nepotrivit de solemn şi de ursuz al Melindei îl făcu să zâmbească şi mai tare. Scoase aspiratorul din dulapul din hol şi-l băgă în priză în perete, lângă gramofon. Fluieră în timp ce făcea curat, savurând dispariţia rapidă a vălătucilor de praf de sub canapea, a pătratului de praf fin pe care-l găsi când mută fotoliul. Savura şi încordarea muşchilor în timp ce îndeplinea sarcina domestică şi umilă de a da cu aspiratorul în living. Îşi sugea burta, îndoia mult genunchii ca să ajungă sub bibliotecă, se întindea să ajungă în partea de sus a draperiilor cu capătul cu perie. Îi plăcea să facă mişcare când făcea ceva util cu ea. Avea să se ocupe de geamuri a doua zi, se gândi el. Trebuiau spălate de câteva luni. Încă dădea cu aspiratorul când sosi Charles Peterson cu Trixie.

– Salut! strigă Vic spre el, care încă era în maşină. Nu intri un minut?

Peterson arăta de parcă nu voia să intre. Dincolo de zâmbetul lui timid, Vic îi simţi disconfortul. Dar intră.

– Cum sunteţi în seara asta? întrebă el, apropiindu-se de uşă.

Trixie fugise dincolo de Vic până în living, jucându-se cu o păcănitoare pe care o dobândise la petrecere.

– Suntem bine, spuse Vic. Îţi pot oferi o bere? Nişte ceai cu gheaţă? O băutură?

El şi Melinda făceau un tablou minunat, iar Vic ştia asta: el cu mânecile suflecate, dând cu aspiratorul în living, şi Melinda pe canapea cu un pahar, nici măcar cu o înfăţişare îngrijită, în bluză şi fustă de bumbac cu sandale şi fără ciorapi.

Peterson aruncă o privire în jur, puţin stângaci, apoi zâmbi.

– Ce mai faceţi, doamnă Van Allen? întrebă el, puţin temător, se gândi Vic.

– Foarte bine, mulţumesc, zise Melinda, cu o contorsiune a gurii care trebuia să treacă drept zâmbet.

– Petrecerile astea de copii..., spuse Peterson râzând. Te storc de energie mai rău decât petrecerile adulţilor.

Vorbea tărăgănat, lungind *a*-urile ca în Noua Anglie.

– Poţi s-o mai spui o dată, zise Vic. Câţi ani are Janey? Şapte?

– Şase, răspunse Peterson.

– Şase! E înaltă pentru vârsta ei.

– Da, este.

– Nu vrei să stai jos?

– Nu, o s-o iau din loc, mulţumesc.

Privirea lui Peterson se abătea peste tot, de parcă ar fi putut citi într-un colţ al încăperii, în dezordinea revistelor de pe măsuţa de cocktail, adevărata explicaţie a scandalului soţilor Van Allen.

– Păi, Trix arată de parcă s-a distrat de minune. Probabil a fost cea mai gălăgioasă de acolo.

Vic îi făcu cu ochiul.

– Ba nu! strigă Trixie, răcnind în continuare cât o ţineau puterile, aşa cum făcuse probabil şi la petrecere, ca să se facă auzită peste alţi douăzeci de copii urlători de şase ani. Am ceva *să-ţi spun*, îi zise ea lui Vic, pe o notă calculată cât să-i stârnească curiozitatea.

– Mie? Bine! şopti Vic entuziasmat. Apoi se întoarse la Peterson, care se îndrepta spre uşă. Cum le merge hortensiilor?

Chipul lui Peterson se lumină cu un zâmbet.

– Oh, le merge bine. Au fost puţin pleoştite o vreme, dar acum şi-au revenit foarte frumos. Se întoarse. Noapte bună, doamnă Van Allen. Mi-a făcut plăcere să vă văd.

Vic zâmbi.

– Noapte bună, Charley.

Ştia că prietenii lui Peterson îi spuneau Charley şi că i-ar plăcea dacă Vic i-ar spune aşa în loc de „domnule Peterson".

– Noapte bună, zise Peterson. Ne mai vedem.

Pe Vic îl trăsni că zâmbetul lui Peterson era mai autentic decât cel de la sosire.

– Doamne! spuse Vic când intră înapoi în cameră. Nu puteai să-i spui noapte bună omului?

Melinda doar îl privi obosită.

– Nu-i prea bine pentru relaţiile tale publice. Îşi puse mâinile pe genunchi şi se aplecă spre Trixie. Şi tu nu puteai să spui noapte bună şi

mulţumesc?

– Am spus toate astea acasă la Janey, răspunse Trixie.

Aruncă iute o privire spre mama ei, apoi îi făcu semn lui Vic să intre în bucătărie cu ea.

Melinda îi urmărea.

Vic se duse cu Trixie. Trixie îl trase de cap în jos, până la nivelul ei, şi îi şopti zgomotos la ureche:

– Chiar l-ai omorât pe Charley De Lisle?

– Nu! şopti Vic, zâmbind.

– Pentru că Janey aşa spune.

Ochii lui Trixie străluceau de ardoare, de o mândrie şi un entuziasm gata să fie eliberate printr-un ţipăt sau o îmbrăţişare dacă Vic ar fi spus măcar că l-a omorât pe Charley.

– Eşti o *sălbatică*! şopti Vic.

– Janey spune că soţii Wilson au venit în vizită la mama şi la tatăl ei, şi că soţii Wilson cred că tu ai făcut-o.

– Chiar aşa? şopti Vic.

– Dar n-ai făcut-o?

– Nu, n-am făcut-o, şopti Vic. N-am făcut-o, n-am făcut-o.

Melinda intră în bucătărie. Se uită la Trixie – privirea plictisită, dar intensă, care nu avea nici un strop de ceva ce ai fi putut numi matern. Trixie nu reacţionă deloc la ea. Era obişnuită cu asta.

– Du-te în camera ta, Trixie, spuse Melinda.

Trixie se uită la tatăl ei.

– Bine, puiule. Du-te, spuse Vic, gâdilând-o pe Trixie sub bărbie. Nu trebuie să vorbeşti cu ea de parcă ţi-ar fi servitoare, da? îi spuse el Melindei.

Trixie plecă cu capul sus, prefăcându-se ofensată, dar avea să uite în câteva secunde, Vic ştia asta.

– Deci, spuse Vic, zâmbind, ce e?

– Mă gândeam că ar trebui să ştii că tot oraşul s-a prins cum stau lucrurile cu tine.

– S-a prins cum stau lucrurile cu mine. Ce vrei să spui? Toată lumea ştie că l-am omorât pe Charley, presupun.

– Cu toţii vorbesc despre asta. Ar trebui să-i auzi pe soţii Wilson.

– Mă simt de parcă i-aş fi auzit deja. Nu mă interesează să-i aud. Vic deschise frigiderul. Ce avem la cină?

– O să fie... o să fie un tărăboi în legătură cu tine, zise Melinda ameninţător.

– Stârnit de tine. Stârnit de soţia mea.

Vic scotea nişte cotlete de miel din congelator.

– Crezi că n-o să se întâmple nimic? Greşeşti!

– Presupun că Don Wilson m-a văzut când l-am înecat pe De Lisle în piscină. De ce nu vorbeşte? Ce rost are tot murmuratul ăsta pe la spatele oamenilor?

Scoase nişte mazăre congelată. Mazăre, o salată mare de roşii şi cotletele. Nu voia cartofi şi ştia că dacă nu punea el cartofi, nici Melinda nu avea s-o facă.

– Vrei să punem pariu că o să fac ceva? întrebă Melinda.

El se uită la ea, remarcând din nou cearcănele de sub ochii ei, încordarea dureroasă a sprâncenelor.

– Dragă, mi-aş dori să nu mai continui aşa. E inutil. Fă ceva. Fă ceva constructiv, dar nu mai sta toată ziua în casă să-ţi faci griji – să te chinui singură, adăugă el forţat, împrumutând expresia lui Horace. Nu vreau să te văd cu cearcăne sub ochi.

– Du-te dracului, murmură ea şi se duse înapoi în living.

Era o simplă expresie, „Du-te dracului", cu siguranţă neoriginală şi mai mult sau mai puţin vagă, dar întotdeauna îl tulbura pe Vic când o auzea din partea Melindei, fiindcă putea să însemne atât de multe lucruri – nu însemna mereu că nu ştia ce altceva să spună, cu toate că uneori însemna şi asta. În seara aceea ştia că pune la cale ceva. O înţelegere secretă cu Don Wilson? Dar de ce fel? Cum? Dacă Don Wilson chiar ar fi văzut ceva în noaptea petrecerii de la soţii Cowan, ar fi spus până acum. Melinda nu i-ar ascunde nimic important din ce i-ar fi spus el.

Vic se întoarse şi termină de aspirat cu însufleţire. Melinda era o provocare, iar el chiar o savura.

Pregăti toată cina, inclusiv sos de mere bătut cu un albuş de ou la desert. Trixie adormise în camera ei, iar Vic nu o trezi, bănuind că probabil a mâncat mai mult decât suficient acasă la familia Peterson. Vic fu foarte vesel şi vorbăreţ în timpul mesei. Dar Melinda era dusă pe gânduri, nu prea asculta tot ce spunea el, iar lipsa ei de atenţie nu era intenţionată.

Vreo zece zile mai târziu, la începutul lunii septembrie, când veni extrasul de cont, Vic observă că fuseseră retraşi cu peste o sută de dolari mai mult ca de obicei, de către Melinda, desigur. Unele dintre cecurile ei însemnate ca „numerar" erau printre ordinele de plată anulate – unul de 125 de dolari –, dar nu era nici un cec cu vreun destinatar care să-i dea vreun indiciu legat de scopul în care folosise banii. Încercă să-şi amintească dacă şi-a cumpărat ceva de îmbrăcat, ceva pentru casă. Nu cumpărase, din câte ştia el. În mod normal nu ar fi observat o cheltuială suplimentară de o sută de dolari din bugetul lor lunar, dar fiindcă acum era atât de atent la acţiunile Melindei, bănuia că a cercetat extrasul de

cont cu mai multă atenţie decât de obicei. Cecul de 125 de dolari era datat 20 august, la mai bine de o săptămână după înmormântarea lui De Lisle de la New York (pentru care Melinda se dusese la New York), iar Vic nu credea că putea fi pentru flori sau pentru orice altceva care să aibă legătură cu înmormântarea.

Vic se gândi că e posibil să fi angajat un detectiv particular, așa că începu să se uite după o faţă nouă în Little Wesley, o faţă nouă care ar putea da dovadă de un interes deosebit faţă de el.

12

Septembrie fu o lună liniştită în ceea ce priveşte evenimentele sociale. Lumea era ocupată să-şi repare podeaua beciului, să cureţe jgheaburile, să-şi verifice sistemele de încălzire în aşteptarea iernii şi să-i adune pe muncitorii care să facă toate acestea, ceea ce uneori dura o săptămână. Vic fu chemat în Wesley de soţii MacPherson ca să-şi spună părerea despre o sobă pe ulei pe care voiau să o cumpere. Iar doamna Podnansky avea o veveriţă moartă în fântână. Nu folosea fântâna decât ca decor, aşa că problema nu era că apa trebuia să fie curată, însă o deranja veveriţa plutitoare. Vic o scoase cu o pânză de fluturi veche prinsă de un mâner de furcă. Doamna Podnansky, care încercase zile întregi s-o scoată cu o găleată agăţată de o sfoară până să-l cheme, spusese ea, fu extrem de recunoscătoare. Chipul ei neliniştit, destul de drăguţ, se lumină şi câteva clipe păru gata să-i ţină un mic discurs – un mic discurs despre încrederea ei în el şi afecţiunea ei pentru el, în ciuda tuturor lucrurilor care se spuneau în oraş, bănuia Vic –, dar tot ce spuse în cele din urmă, pe un ton pus pe şotii, fu:

– Am o sticlă de ceva tare bun în bucătărie. Calvados. Mi-a dat-o băiatul meu. Nu vrei să guşti?

Iar Vic îşi aminti cu neplăcere de feliile suplimentare de tort pe care gazdele compătimitoare obişnuiau să i le vâre pe gât. Zâmbi şi spuse:

– Mulţumesc tare mult, draga mea. Zilele astea beau doar apă.

Plasa de fluturi, pe care Vic nu o mai ţinuse în mână de ani de zile, îi aminti de plăcerea pe care obişnuia s-o găsească în urmăritul fluturilor în jurul pârâului din spatele casei. Se gândi că ar trebui să-şi reia activitatea.

De două ori trecu Vic pe lângă Don Wilson în oraş, o dată pe trotuar şi o dată când Vic conducea, iar Wilson era pe jos. De amândouă dăţile, Wilson îi afişă un zâmbet furiş, îi făcu uşor semn din cap şi-i aruncă o privire ce ar fi putut fi descrisă drept lungă, iar de amândouă dăţile Vic îi spusese: „Salut! Ce mai faci?“ cu un zâmbet larg. Vic ştia că Melinda fusese în vizită la soţii Wilson de mai multe ori. Poate că şi Ralph Gosden fusese acolo. Vic ar fi propus să-i invite pe soţii Wilson acasă, doar că îl cam plictiseau, iar în plus simţea că Melinda îi considera acum prietenii ei, nu ai lui, şi nu voia să-i împartă cu el.

Apoi, într-o după-amiază, June Wilson veni la tipografie. Intră timid, îşi ceru scuze că a venit neanunţată şi îl întrebă pe Vic dacă are timp să-i facă turul sălilor. Vic spuse că bineînţeles că are.

Stephen stătea la maşina de tipărit. Îi cunoştea pe soţii Wilson şi o salută pe June cu un zâmbet mirat. Stephen nu se opri din lucru. Vic remarcă felul în care fiecare vorbi cu celălalt, căutând orice semn de răceală din partea lui Stephen, dar n-ar fi putut spune că a văzut ceva. Stephen însă era un tânăr foarte politicos. Vic îi arătă lui June un cadru cu litere greceşti, pe care urma să le imprime pe hârtie fină în după-amiaza aceea şi să le corecteze, îi arătă camera de depozitare, i-l prezentă pe Carlyle şi apoi îl priviră pe Stephen câteva minute, până când June se gândi că a trecut evident durata adecvată de timp, fiindcă sugeră să intre în biroul lui. Odată ajunşi acolo, June îşi aprinse iute o ţigară şi spuse într-un fel direct:

– Am venit aici să-ţi spun ceva.

– Ce? întrebă Vic.

– Să-ţi spun că nu sunt de acord cu ce face soţul meu şi că nu sunt de aceeaşi părere cu el. Şi că... Mâinile ei subţiri se jucau cu tabachera de piele şi vârâră tremurând clapa la locul ei ca s-o închidă. Sunt foarte jenată de felul cum se comportă.

– Ce vrei să spui?

Ea îl privi, cu ochii albaştri mari, şi tineri, şi sinceri. Lumina soarelui ce pătrundea prin fereastra din spatele ei ardea ca un foc de aur în părul ei scurt şi ondulat. Era prea măruntă şi arăta prea subnutrită ca să fie drăguţă, după părerea lui Vic, şi nu era sigur cât de inteligentă era.

– Trebuie să ştii ce vreau să spun, zise ea. E îngrozitor!

– Da, am auzit ce crede – sau ce spune. Nu pot să spun că mă deranjează foarte tare, îi zâmbi el.

– Nu, desigur. Înţeleg asta. Dar mă deranjează pentru că... pentru că e nedrept şi noi nu suntem în oraş de prea mult timp şi o să-i facă pe ceilalţi să ne deteste.

– Eu nu vă detest, zise Vic, zâmbind în continuare.

– Nu ştiu de ce nu. Mă rog, lumea începe să-l deteste pe Don. Nu pot să-i învinovăţesc. Vorbeşte cu oameni care îţi sunt prieteni – unii dintre ei. Cel puţin te cunoşteau bine – cei mai mulţi dintre ei. Când Don spune ce spune, lumea... mă rog, fie ne lasă baltă de îndată, fie îl consideră pe Don obraznic sau ţicnit sau ceva de genul ăsta. Ezită. Mâinile îi tremurau din nou pe tabacheră. Voiam să-mi cer scuze în faţa ta – pentru soţul meu – şi să-ţi spun că eu nu-i împărtăşesc deloc ideile în privinţa asta, spuse ea hotărâtă. Îmi pare foarte rău şi mi-e ruşine.

– Oh! zise Vic amuzat. Nu face nimic. Decât poate pentru soţul tău. Şi mie îmi pare rău, dar... O privi zâmbind. Cred că e foarte amabil din partea ta să vii aici să-mi spui asta. Apreciez. Pot să fac ceva să te ajut?

Ea scutură din cap.

– Presupun că o să ne descurcăm.

– Cine?

– Eu şi Don.

Vic se duse în spatele biroului, cu mâinile în buzunare, privind în jos la podea, plăcut conştient de faptul că partea sa din faţă era acum absolut dreaptă, că nu mai avea deloc burta umflată sub cureaua împletită. De fapt, Trixie trebuise să ducă cureaua înapoi la şcoală şi s-o scurteze vreo zece centimetri.

– Mă întrebam dacă tu şi Don n-aţi vrea să veniţi la un pahar într-o seară.

June Wilson păru surprinsă.

– Vai, ba da. Sigur că am vrea. Apoi se încruntă. Chiar vorbeşti serios?

– Sigur că da! spuse Vic, râzând. Ce zici de mâine seară, vineri? Pe la şapte?

June era atât de mulţumită încât roşea.

– Cred că e bine. Păi, ar trebui să plec. Mi-a făcut multă plăcere să te văd.

– Şi mie mi-a făcut plăcere.

Vic merse cu ea până la maşină şi făcu o plecăciune când ea demară.

În seara aceea, când ajunse acasă, Melinda zise:

– Am auzit că i-ai invitat pe soţii Wilson la un pahar.

– Da. Nu te deranjează, nu?

– Don Wilson nu te place, să ştii.

– Am auzit, zise el plictisit. Mă gândeam să facem ceva ca să corectăm lucrul ăsta. Par nişte oameni de treabă.

Apoi Vic ieşi să aducă maşina de tuns iarba din garaj. Tunsul peluzei întinse şi neregulate care înconjura trei laturi ale casei era proiectul său din seara aceea pentru intervalul dintre ora şapte şi cină, care era înainte ora cocktailurilor.

Vineri seară, soţii Wilson veniră la un şapte şi douăzeci lejer. Don o salută pe Melinda cu acelaşi ton pe care-l folosi cu Vic, dar soţia lui nu fu la fel de reţinută. Lui Vic îi afişă un zâmbet larg. June ocupă fotoliul lui Vic, iar Don alese mijlocul canapelei, unde se tolăni cu picioarele lungi încrucişate şi întinse în faţă, o postură de nonşalanţă exagerată. Expresia lui era una de amuzament dispreţuitor, pe lângă cea care sugera că tocmai a remarcat un miros urât. La fel de dispreţuitori, se gândi Vic, erau şi pantalonii lui necălcaţi şi cămaşa neschimbată. Sacoul lui de tweed avea petice de piele în coate.

Vic pregăti cocktailuri Old Fashioned – tari şi cu o mulţime de fructe proaspete în ele – şi le aduse pe o tavă. Melinda şi June aveau o conversaţie despre flori care o plictisea teribil pe Melinda, observă Vic.

Servi băuturile la toată lumea, împinse castronul cu floricele de porumb în mijlocul măsuţei de cocktail, apoi se aşeză pe un scaun şi-i zise lui Don:

– Şi, ce mai e nou?

Don se îndreptă puţin de spate. Zâmbetul dispreţuitor era în continuare acolo.

– Don e puţin preocupat, spuse soţia sa. Probabil o să fie foarte tăcut în seara asta, dar nu-l băgaţi în seamă.

Vic dădu politicos din cap şi luă o înghiţitură din băutură.

– Mai nimic nou, zise Don cu vocea lui mormăitoare de bariton.

Acum îl privea pe Vic în timp ce femeile continuau să vorbească.

Vic îşi umplu încet pipa, conştient că e studiat de Don Wilson. Era uimitor cum putea June Wilson să tot pălăvrăgească despre nimic. Acum vorbea despre expoziţiile de câini, dacă a existat vreodată o expoziţie de câini în Little Wesley. Vic o văzu pe Melinda luând o înghiţitură mare din cocktail. Melinda nu avea talent la discuţii de complezenţă cu alte femei. Don Wilson cerceta cu atenţie livingul, remarcă Vic, şi se gândi că în curând avea să urmeze o inspecţie a bibliotecii.

– Şi, cum îţi place în oraş? îl întrebă Vic pe Don.

– O, foarte mult, răspunse Don, cu ochii negri uitându-se la Vic şi apoi privind din nou în lături.

– Am auzit că îi cunoşti pe soţii Hines.

– Da. Nişte oameni foarte amabili, zise Don.

Vic oftă. Mai pregăti imediat o tură de băuturi. Apoi îl întrebă pe Don:

– L-ai văzut pe Ralph Gosden în ultimul timp?

– Da. Săptămâna trecută, cred, zise Don.

– Ce mai face? Nu l-am mai văzut de ceva vreme.

– O, cred că e bine, spuse Don, cu un ton puţin provocator acum.

Lui Vic îi părea cel mai rău de June Wilson. Al doilea cocktail nu făcea mai nimic ca s-o relaxeze. Încă făcea mari eforturi cu Melinda, trecând de fapt printr-un fel de agonie neliniştită, totul în numele relaţiilor sociale. Vic hotărî că singurul mod în care Don Wilson s-ar fi relaxat era dacă îl prindea singur, fiindcă soţia lui probabil îi spusese să se poarte exemplar în seara asta, aşa că Vic îi propuse un tur al casei.

Don se ridică greoi în picioare puţin câte puţin, purtând încă zâmbetul jignitor. *Mie* nu mi-e teamă să fac un tur al terenului împreună cu un ucigaş, putea la fel de bine să fi spus.

Vic îl duse mai întâi în garaj. Îi arătă melcii şi vorbi despre ouăle şi puii lor cu o fervoare răutăcioasă când văzu că Don era uşor scârbit de ei. Vorbi volubil despre viteza lor de reproducere şi despre cum îi împungea să se ia la întrecere în curse pe care le organiza pentru propriul său amuzament, făcându-i să treacă peste lame aşezate în picioare, cu toate

că nu încercase în viaţa lui să-i facă să se întreacă. Apoi îi spuse lui Don despre experimentul său cu ploşniţele şi despre scrisoarea pe care o scrisese revistei de entomologie, pe care o tipăriseră, şi despre scrisoarea de mulţumire pe care i-o trimiseseră ca răspuns.

– Îmi pare rău că nu pot să-ţi arăt ploşniţele, dar le-am aruncat după ce experimentul a luat sfârşit, spuse Vic.

Don Wilson se uită politicos la fierăstrăul electric al lui Vic, apoi la plantele lui, apoi la rândurile ordonate de ciocane şi fierăstraie care atârnau pe un panou pe peretele din spate al garajului, toate instrumente criminale, apoi la o mică bibliotecă pe care Vic o construia pentru camera lui Trixie. Chipul lui Don trăda o oarecare surpriză.

– Să-ţi mai aduc un pahar! zise Vic deodată, luându-i paharul din mână lui Don. Stai aici. Mă întorc imediat. Trebuie să vezi pârâul!

Vic se întoarse după câteva minute cu un cocktail proaspăt preparat pentru Don. Apoi porniră spre pârâul din spatele casei.

– Aici dorm eu, zise Vic când trecură pe lângă aripa sa de pe cealaltă parte a garajului, cu toate că era sigur că Don auzise că doarme separat.

Don se uită gânditor la ferestrele fără draperii.

Vic mai povesti cel puţin zece minute despre originea glacială a unei ridicături de pământ din spatele pârâului şi a unor pietre pe care le luă de pe fundul apei. Apoi se lansă într-o prelegere despre viaţa arboricolă din jurul lor. Avea grijă să-şi menţină entuziasmul în pragul isteriei, al aberaţiei. Don abia dacă ar fi putut rosti vreun cuvânt, chiar dacă ar fi vrut.

În cele din urmă, Vic se opri şi spuse zâmbind:

– Mă rog, nu ştiu dacă toate astea te interesează sau nu.

– Cred că eşti un om tare fericit, zise Don sarcastic.

– Nu mă plâng. Viaţa a fost foarte bună cu mine, răspunse Vic, adăugând: Am avut norocul să mă nasc deja cu o rentă, ceea ce ajută, desigur.

Don încuviinţă, cu maxilarul lung încleştat. Era evident că detesta oamenii cu rentă. Don luă o înghiţitură din pahar.

– Voiam să te întreb ceva în seara asta.

– Ce?

– Ce crezi că l-a ucis pe Charley De Lisle?

– *Ce* cred eu? Nu ştiu. Presupun că o crampă. Sau altfel, chiar s-a băgat în apă care-i trecea de cap.

Ochii căprui-închis ai lui Don îl sfredeleau sau încercau să o facă.

– Atâta tot?

– Tu ce crezi? întrebă Vic, legănându-se pe o piatră desprinsă din malul apei.

Se afla pe un teren mai jos decât Don, care era acum la vreun metru şi jumătate deasupra lui Vic. Don şovăia. N-are curaj, hotărî Vic, n-are deloc sânge în instalaţie.

– Mă gândeam că poate tu ai făcut-o, zise Don pe un ton degajat.

Vic râse puţin.

– Mai încearcă.

Don nu spuse nimic, doar continuă să se uite fix la el.

– Unii oameni credeau că eu l-am omorât şi pe Malcolm McRae, am auzit, spuse Vic.

– Eu, nu.

– Bravo ţie.

– Dar mi s-a părut o poveste foarte năstruşnică de răspândit, adăugă Don, şoptind cuvântul „năstruşnică".

– Ciudat că atâţia oameni i-au dat importanţă. Cred că Ralph Gosden a fost înspăimântat. Nu-i aşa?

– Ciudat lucru care să-ţi facă atâta plăcere, zise Don fără să zâmbească.

Vic urcă încet malul, foarte plictisit de Don Wilson.

– Pari să împărtăşeşti părerea soţiei mele că eu l-am omorât pe domnul De Lisle, zise Vic.

– Da.

– Te consideri un medium? Poţi să vezi ce nu există? Sau ai doar o imaginaţie de scriitor? întrebă Vic pe un ton plăcut.

– Ai putea să faci un test poligraf că nu l-ai omorât tu?

Don se enerva deja. Cele trei cocktailuri tari începuseră să-i încleieze vorbele.

– Cu siguranţă aş fi dispus, zise Vic încordat.

Dacă acea tensiune bruscă se datora plictiselii sau ostilităţii, nu ştia exact. Se gândi că poate erau amândouă.

– Eşti un tip tare ciudat, domnule Van Allen, zise Don Wilson.

– Iar tu eşti unul tare obraznic, răspunse Vic.

Acum stăteau pe un teren egal. Vic văzu cum mâna osoasă a lui Don se încleştează în jurul paharului gol şi nu ar fi fost surprins dacă Don i l-ar fi azvârlit deodată în faţă. Vic îi zâmbi cu o plictiseală deliberată.

– Domnule Van Allen, nu-mi pasă ce credeţi despre mine. Nu mă deranjează dacă n-o să vă mai văd niciodată.

Vic scoase un hohot de râs.

– Sentimentul e reciproc.

– Dar cred că am să te mai văd.

– Nu prea poţi să eviţi asta decât dacă te muţi. Vic aşteptă. Don nu spuse nimic, doar se uită fix la el. Să ne întoarcem la doamne?

Vic porni spre casă, iar Don îl urmă.

Lui Vic îi părea rău că şi-a îngăduit să vorbească aspru cu Don – nu prea îi stătea în fire –, dar, pe de altă parte, mai trebuie să fii şi raţional din când în când, bănuia el. Era raţional să-l lase pe Don să vadă că poate reacţiona cu mânie, cu mânie normală, dacă este provocat suficient. Şi după cum stăteau lucrurile acum, Vic simţea că Don Wilson se retrage discret. Cu toată agresiunea lui Don, seara nu reuşea să-l stârnească.

– Ce aţi zice să rămâneţi la cină? o întrebă Vic afabil pe June Wilson când el şi Don intrară în living.

– Păi... cred că asta ţine de soţia ta, zise June. Dar cred...

– Ah, îmi va face plăcere să gătesc, zise Vic. Cred că avem nişte fripturi pe aici.

Melinda, bosumflată pe canapea, nu îi oferi însă nici o susţinere, iar Vic ştiu că cina iese din discuţie.

– Cred că ar trebui să mergem acasă, zise June. M-am cam ameţit. Râse, reuşind să scoată un hohot destul de vesel. Melinda mi-a spus că tu ai făcut măsuţa asta, Vic. Cred că e *minunată*.

– Mulţumesc, spuse Vic, zâmbind.

– Stai jos, Don, zise Melinda, bătând cu palma în canapea în spatele ei. Mai bea ceva.

Însă Don nu se aşeză. Nici măcar nu răspunse.

– Ia zi, unde e Trixie? întrebă Vic. Nu ziceai că s-a dus la filmul de la cinci, dragă?

Melinda se ridică şi o expresie speriată îşi făcu loc prin îmbufnarea ei.

– Oh, *Doamne*, trebuia s-o iau din Wesley! zise ea cu o enervare deloc maternă. Cât naiba e ceasul?

June Wilson chicoti.

– Mamele astea moderne! zise ea, dându-şi capul creţ pe spate.

Trăgea de ultimul mililitru din pahar şi arăta de parcă ar fi fost bucuroasă să rămână acolo sorbind din el şi stând de vorbă toată seara.

– E opt şi douăzeci şi cinci, spuse Vic. La ce oră trebuia să o iei?

– Şapte jumate, mârâi Melinda, fără să se ridice de pe canapea.

Vic observă că Wilson o privea cu o uimire mohorâtă şi cu dezaprobare.

– Cu cine e? Janey? întrebă Vic.

– Nu-u. Cu copiii familiei Carter din Wesley. Probabil e cu ei. Probabil e bine, altfel ne-ar fi sunat.

Melinda îşi trecu degetele prin păr şi se întinse după paharul ei.

– O să-i sun eu în două minute, zise Vic liniştit, cu toate că îngrijorarea lui contrasta destul de puternic cu indiferenţa Melindei şi vedea că soţii Wilson remarcaseră acest lucru.

Soţii Wilson se uitau unul la altul. Se lăsă liniştea un minut întreg sau mai mult. Apoi June se ridică şi zise:

– Chiar trebuie să plecăm. Văd că aveţi lucruri de făcut. Mulţumim pentru băuturile astea minunate. Sper că veţi veni la noi acasă data viitoare.

– Mulţumesc, Melinda, zise Don Wilson, aplecându-se peste canapea.

El şi Melinda îşi strânseră mâinile, iar Melinda se folosi de mâna lui ca să se ridice de pe canapea.

– Mulţumesc că aţi venit, spuse Melinda. Sper că data viitoare n-o să mai fie aşa deranj în casă.

– Vai, dar n-am observat nici un deranj, răspunse June zâmbind.

– Oh, e o nenorocire după alta, zise Melinda.

Soţii Wilson ieşiră încet pe uşă, cu priviri peste umăr din partea lui June şi promisiuni de a le telefona foarte curând. Vic era bucuros că June considera vizita de cocktail un succes, dar nu avea să mai gândească la fel, desigur, după ce soţul ei îi va fi povestit despre conversaţia lor. Probabil că Don nu-i va relata conversaţia aceea. Doar îi va spune că e de părere că Vic Van Allen e ţicnit, judecând după melcii din garaj şi entuziasmul lui nebunesc faţă de gheţari.

– Nu vorbeşte niciodată? întrebă Vic.

– Cine?

Melinda îşi mai pusese un pahar, doar cu gheaţă.

– Don Wilson. N-am putut scoate o vorbă de la el.

– Nu?

– Nu. N-ar trebui să sun la familia Carter? Cum îl cheamă pe numele mic?

– Nu ştiu. Locuiesc în Marlboro Heights.

Vic telefonă. Trixie era bine şi voia să rămână acolo peste noapte. Vic vorbi cu ea şi o puse să promită că se duce la culcare la nouă, cu toate că nu credea că îl va asculta.

– E bine, îi spuse Vic Melindei. Doamna Carter a zis că o s-o aducă mâine-dimineaţă cu maşina.

– Ce eşti aşa vesel? întrebă Melinda.

– De ce n-aş fi? N-a fost o seară plăcută?

– June Wilson mă plictiseşte de moarte.

– Şi Don mă plictiseşte pe mine. Ar fi trebuit să facem schimb. Auzi, nu e prea târziu. Ce zici să mergem la Wesley şi să luăm cina la Golden Pheasant? Nu ţi-ar plăcea?

Ştia că i-ar plăcea şi ştia că ar detesta să recunoască asta, ar detesta să meargă cu el în locul unui bărbat închipuit, pe care şi-l imagina probabil chiar atunci.

– Aş prefera să stau acasă, zise Melinda.

– Ba nu, zise Vic amabil. Du-te şi pune-ţi bluza cu fir auriu. Cred că fusta e în regulă.

Purta o fustă de catifea verde, dar parcă în semn de insolenţă faţă de el sau poate faţă de June Wilson, îşi pusese în partea de sus puloverul vechi maro, cu mânecile suflecate, şi nimic la gât. Comparabil cu pantalonii vechi ai lui Don, se gândi Vic. Oftă, aşteptând să se întoarcă inevitabil să se ducă în camera ei, să-şi pună bluza cea nouă cu fir auriu, aşa cum sugerase el. Melinda se clătină puţin, fixându-l cu ochii ei verzui, apoi se întoarse, trăgându-şi puloverul peste cap înainte să iasă măcar din încăpere.

De ce a făcut asta, se întrebă Vic, când ar fi preferat să rămână acasă cu o carte? Sau să lucreze la biblioteca lui Trixie? Răbdător, cu o bună dispoziţie neobosită, încercă să o scoată din carapace la restaurant, încercă să scoată un zâmbet de la ea descriindu-i douăsprezece metode de a chema un ospătar. Melinda doar se uita în gol – deşi se uita şi la alţi oameni, ştia Vic. Melinda găsea foarte multă plăcere în privitul altor oameni. Sau se uita să vadă dacă detectivul ei e aici? Puţin probabil, de vreme ce el propusese restaurantul Golden Pheasant şi nu credea că detectivul, dacă exista unul, s-ar obosi să le urmărească maşina seara. Un detectiv ar fi angajat să scoată tot ce poate de la prietenii lor, bănuia el. Deocamdată, nu se arătase nici un străin printre ei. Vic se gândea că soţii Meller sau soţii Cowan ar fi pomenit de un străin curios dacă ar fi fost luaţi la întrebări de cineva. Nu, Melinda doar se uita la alţi oameni. Avea o capacitate pe care el chiar o admira, de a fi în stare să viseze, să trăiască indirect o vreme, prin alţi oameni. I-ar fi spus ceva pe tema asta, dar se temea că în seara asta ar fi luat-o ca pe o insulă. Sau ar fi spus: „Ce altceva pot să fac cu viaţa pe care o am?“ Aşa că vorbi despre altceva, despre posibilitatea de a merge în Canada înainte să se facă frig. Poate aveau să facă un aranjament ca Trixie să rămână la soţii Peterson zece zile, spuse Vic.

– Oh, nu cred că mi-ar face plăcere, zise Melinda cu un zâmbet rece.

– A trecut vara fără vreo vacanţă adevărată pentru vreunul dintre noi, zise el.

– Lasă să treacă. Mi s-a luat de ea.

– La iarnă o să fie şi mai plictisitor – fără o ieşire pe undeva, zise el.

– Oh, eu nu cred că o să fie plictisitor, zise ea.

El zâmbi.

– Asta e o ameninţare?

– Ia-o cum vrei.

– O să-mi pui arsenic în mâncare?

– Nu cred că arsenicul te-ar putea ucide.

Era o seară fermecătoare. Înainte să se întoarcă acasă, Vic se opri la cea mai mare drogherie din Wesley ca să se uite la raftul cu cărţi. Cumpără două volume de la Penguin, unul despre insecte, celălalt despre montarea vitraliilor la ferestrele din biserici. Melinda se duse într-o cabină telefonică şi avu o convorbire foarte lungă cu cineva. Vic îi auzea murmurul vocii, dar nu făcu nici un efort să audă ce spune.

13

Trixie începu şcoala la Highland pe 7 septembrie şi fu repartizată în clasa a treia fiindcă ştia să citească atât de bine. Vic era foarte mândru de ea. Şcoala îi chemă pe el şi pe Melinda să discute repartizarea ei în clasa a treia: va avea nevoie de puţin ajutor suplimentar la aritmetică, geografie şi probabil şi la caligrafie, iar şcoala voia să ştie dacă se poate baza pe părinţii ei să o mediteze puţin acasă. Vic spuse că o va medita cu plăcere şi că are mult timp la dispoziţie pentru asta. Chiar şi Melinda dădu un răspuns afirmativ. Aşa că lucrurile fură stabilite. Drept cadou-surpriză şi recompensă, Vic îi dădu lui Trixie biblioteca pe care o făcuse şi îi umplu cele două rafturi de sus cu cărţi noi pentru ea, aşezându-i vechile cărţi preferate pe cele două rafturi de jos. Avea să o mediteze două ore sâmbăta şi două ore duminica, fie ce-o fi, îi spuse el, iar ea păru destul de impresionată. Meditaţiile începură la sfârşitul primei săptămâni de şcoală. Jumătate de oră de aritmetică, jumătate de oră de caligrafie pe măsuţa de cocktail din living, apoi o pauză de cincisprezece minute şi o oră de geografie, care nu era aşa un efort intelectual pentru Trixie fiindcă Vic putea face geografia foarte amuzantă.

Lui Vic îi plăcea foarte mult s-o mediteze pe Trixie. Aştepta asta de ani de zile, s-o ajute mai întâi la aritmetică şi algebră, şi geometrie, apoi poate la trigonometrie şi analiză matematică. Întotdeauna i se păruse esenţa rolului de părinte şi a domesticităţii, generaţia mai în vârstă să-i transmită vlăstarului său înţelepciunea rasei, aşa cum păsările îşi învaţă puii să zboare. Şi totuşi meditaţiile puseră în lumină anumite lucruri stânjenitoare, îl făcură să-şi dea seama mai acut că duce două vieţi şi că prieteniile de care se bucura acum cu Horace şi Phil, de exemplu, existau fiindcă ei nu ştiau adevărul despre el. Simţea mai multă vinovăţie pentru asta decât pentru faptul că l-a omorât pe De Lisle.

Se gândea la asemenea lucruri în timp ce privea mâna grăsuţă şi nesigură a lui Trixie încercând să facă un rând de *b* sau *q* sau *g*. „A be ce de e ef *geee*, haş i je ka elemeno*pee*“, cânta Trixie periodic ca să se odihnească după truda caligrafiei, fiindcă ştia alfabetul de ani de zile. Vic încerca să răspundă la întrebarea la care nu fusese în stare să răspundă în ultimii patru sau cinci ani: încotro se îndreptau lucrurile cu Melinda şi încotro voia să se îndrepte? O voia doar pentru el, dar nu i se părea atrăgătoare ca femeie; şi de asta îşi dădu seama. Nici respingătoare nu era. Pur şi simplu simţea că ar fi împăcat fără ea sau fără vreo altă femeie, fizic vorbind, tot restul vieţii. Şi ştiuse asta înainte să-l omoare pe De Lisle? Nu putea răspunde la asta, nu îşi amintea. Uciderea lui De Lisle

era ca o cezură în experienţa sa, şi era neobişnuit de greu să-şi amintească, emoţional, cum fusese înainte. Îşi amintea un nod, un nod întunecat şi tare de reprimări şi resentimente în sine, şi era de parcă uciderea lui De Lisle ar fi desfăcut nodul. Acum era mai relaxat şi, dacă era să fie perfect sincer, mai fericit. Nu se putea considera un criminal, un psihopat. Era, într-adevăr, în mare parte aşa cum prevăzuse în seara în care i-a făcut acea declaraţie şocantă lui Joel Nash. Se delectase cu fantezia că în seara aceea el l-ar fi ucis pe McRae, presupunând că McRae l-ar fi provocat suficient, iar Vic îşi amintea că începuse să se simtă mai bine imediat. O descărcare de ură reprimată, poate asta era o metaforă mai bună decât dezlegarea unui nod. Dar ce îl împinsese de fapt peste linia dintre fantezie şi fapte în seara aceea, în piscina soţilor Cowan? Şi s-ar mai repeta vreodată în circumstanţele potrivite? Spera că nu. Evident, era mai bine să te eliberezi de presiune ici şi colo în loc să o laşi să capete proporţii explozive. Zâmbi la logica simplă a acestui fapt. Îşi putea închipui multe lucruri, dar nu se putea închipui foarte furios, aşa cum devin furioşi cei mai mulţi oameni, ridicând vocea şi bătând cu pumnul în masă. Dar poate ar trebui să-şi propună să încerce.

– Fă-le colţuri la *r*-urile alea, îi spuse Vic lui Trixie. Faci un rând de porţi de crochet.

Trixie chicoti, iar concentrarea i se risipea.

– Hai să jucăm crochet!

– După ce termini *r*-urile.

Phil şi Horace nu i-ar putea tolera vreodată uciderea lui De Lisle, se gândi Vic, aşa că era condamnat la ipocrizie. Dar nu se putea abţine să nu găsească alinare în gândul că Phil sau Horace sau orice alt bărbat l-ar fi omorât la rândul său, în circumstanţe asemănătoare. Doar că probabil n-ar fi făcut-o într-o piscină. Poate că ar fi ales locuinţa lui De Lisle, într-o după-amiază când soţia lor ar fi fost acolo. Şi poate că şi ei s-ar fi simţit mai bine după – poate. Toată casa reflecta starea de spirit mai veselă a lui Vic. Revopsise garajul într-un galben vesel, plantase un mic arţar într-una dintre găurile lăsate de hortensii şi umpluse cealaltă gaură cu seminţe. Livingul arăta de parcă acum era locuit de oameni fericiţi, chiar dacă nu era aşa. Credea că a slăbit cel puţin cincisprezece kilograme – avea o aversiune faţă de cântărit – şi foarte rar mai consuma alcool. Fluiera mai des. Sau fluiera doar ca s-o enerveze pe Melinda, doar fiindcă ea în general îl ruga să se oprească?

Melinda veni cu maşina în timp ce Vic şi Trixie jucau un joc destul de neortodox de crochet pe iarbă. Era un bărbat cu ea, un bărbat pe care Vic nu-l mai văzuse până atunci. Vic se aplecă liniştit şi îşi termină lovitura – o lovitură de patru metri şi jumătate peste teren convex care îi lovi uşor

mingea lui Trixie şi o lăsă pe a lui pe locul unde fusese mingea ei, direct în faţa porţii. Trixie începu să jelească şi să sară în sus şi în jos, bătând din picioare şi descărcându-se de parcă ar fi avut cine ştie ce mare miză în joc, cu toate că singurul obiectiv al lui Trixie la crochet părea să fie să trimită mingea cât mai departe cu putinţă. Vic se întoarse spre alee când Melinda şi bărbatul se apropiară. Era un bărbat blond şi înalt, cu umeri laţi, de vreo treizeci şi doi de ani, într-un sacou de tweed şi pantaloni lejeri. Pe chipul lui serios apăru un zâmbet uşor când se apropie de Vic.

– Vic, el e domnul Carpenter, zise Melinda. Domnule Carpenter, soţul meu.

– Încântat de cunoştinţă, zise Vic, întinzând mâna.

– Încântat de cunoştinţă, zise domnul Carpenter, strângându-i ferm mâna. Soţia dumneavoastră tocmai mi-a prezentat oraşul. Caut unde să stau.

– Aha. De închiriat sau de cumpărat? întrebă Vic.

– De închiriat, răspunse el.

– Domnul Carpenter e psihoterapeut, zise Melinda. O să lucreze la Kennington câteva luni. L-am găsit punând întrebări la farmacie, aşa că m-am gândit să-i fac un tur de oraş. Nici una dintre agenţiile imobiliare nu e deschisă duminica pe aici.

Asta îi stârni lui Vic prima bănuială. Melinda explica puţin cam grijulie. Privirea domnului Carpenter zăbovea asupra lui cu puţin cam mult interes, chiar şi pentru un psihoterapeut.

– I-ai spus de casa din Derby? întrebă Vic.

– I-am arătat-o, zise Melinda. E puţin cam rustică. Vrea ceva mai degrabă cum avea Charley, poate în pădure, dar confortabilă.

– Păi, e o perioadă bună a anului să căutaţi. Lumea venită vara renunţă la case. Ce zici de casa lui Charley? întrebă Vic, luându-i-o înainte Melindei. N-ar fi liberă acum?

Domnul Carpenter se uita la Melinda şi nimic din expresia lui nu trăda că ar fi auzit vreodată de Charley.

– D-da, zise Melinda, pusă pe gânduri. S-ar putea să întrebăm de ea. Şi proprietarii ar trebui să fie acasă azi.

Se uită în jurul casei, de parcă îi trecuse prin minte să telefoneze.

Dar nu avea să-i sune pe proprietari chiar acum, Vic ştia asta, şi probabil nici mâine.

– Nu vreţi să intraţi, domnule Carpenter? întrebă Vic. Sau vă grăbiţi?

Domnul Carpenter arătă cu un zâmbet şi o mică plecăciune că i-ar face plăcere să intre. Cu toţii porniră spre casă, cu Trixie în urma lor, uitându-se lung la nou-venit.

– Ce părere aveţi despre Kennington? întrebă Vic după ce intrară în casă.

Kennington era un institut de psihiatrie de lângă Wesley, cu circa o sută de pacienţi internaţi şi în ambulatoriu. Era celebru pentru personalul distins şi puţin numeros şi pentru atmosfera ca acasă. Clădirea albă, lungă şi joasă stătea pe un deal verde şi arăta ca un conac de ţară bine întreţinut.

– Păi, am ajuns acolo abia ieri, zise domnul Carpenter pe un ton plăcut. Oamenii sunt foarte amabili. Mă aşteptam la asta. Sunt sigur că îmi va face plăcere să lucrez acolo.

Vic se gândi că nu ar trebui să-l întrebe ce va face mai exact. Ar da dovadă de prea multă curiozitate.

– Vreţi un pahar de ceva? întrebă Melinda. Sau o cafea?

– O, nu, mulţumesc. Doar o să-mi aprind o ţigară. Apoi ar trebui să mă întorc la maşina mea.

– Ah, da. Şi-a lăsat maşina în faţa farmaciei, descuiată, zise Melinda zâmbind. Îi e teamă să n-o fure cineva.

– Nu prea se întâmplă aşa ceva pe aici, zise Vic cordial.

– Sigur, nu e ca la New York, aprobă domnul Carpenter, uitându-se prin cameră în timp ce vorbea.

Vic se uita la sacoul lui larg de tweed, întrebându-se dacă umflătura de sub braţul lui putea fi un pistol într-un toc pentru umăr sau dacă era măcar o umflătură. Putea să fi fost şi o cută a materialului. Trăsăturile lui dure aveau acum o expresie pe jumătate plictisită, care era intenţionată, simţea Vic. Avea o poleială de savant, dar numai o poleială. Avea figura unui om de acţiune. Vic îşi umplu pipa. Avea o pasiune grozavă pentru pipă în ultimul timp.

– Unde staţi acum? întrebă Vic.

– La Ardmore în Wesley, răspunse domnul Carpenter.

– O, o să vă placă aici după ce vă stabiliţi, interveni Melinda, animată. Stătea pe marginea canapelei, fumând o ţigară. Dimineţile sunt aşa de răcoroase şi plăcute aici. Chiar e o plăcere să iei o maşină şi să conduci pe unele din şoselele astea la şapte sau opt dimineaţa.

Vic nu se putea gândi la o singură dimineaţă când Melinda să fi fost trează şi ieşită din casă la şapte sau opt.

– Mă aştept să-mi placă, spuse domnul Carpenter. Sunt sigur că n-o să fie o problemă să mă acomodez.

– Soţia mea e genială când vine vorba să-i acomodeze pe ceilalţi, zise Vic, cu un zâmbet afectuos adresat Melindei. Chiar cunoaşte casele şi locurile din zonă. Lăsaţi-o să vă ajute.

Vic îi zâmbi direct domnului Carpenter.

El făcu încet un semn din cap în direcţia lui Vic, părând că se gândeşte la altceva.

– Trixie, du-te în camera cealaltă, îi spuse Melinda, agitată, lui Trixie, care stătea în mijlocul podelei uitându-se la toţi trei.

– Păi, ar putea să fie prezentată mai întâi, zise Vic, ridicându-se. O ridică uşor pe Trixie în picioare, luând-o de amândouă mâinile. Trixie, el e domnul Carpenter. Fiica mea, Beatrice, zise Vic.

– Încântat de cunoştinţă, spuse domnul Carpenter, zâmbind fără să se ridice.

– Încântată de cunoştinţă, răspunse Trixie. Tati, nu pot să rămân?

– Nu acum, dragă. Fă cum îţi spune mama. Probabil o să-l mai vezi pe domnul Carpenter. Du-te afară şi joacă-te şi terminăm jocul puţin mai târziu.

Vic îi deschise uşa din faţă, iar ea fugi afară.

Domnul Carpenter îl urmărea cu atenţie când Vic se întoarse la loc.

Vic zâmbi.

– Face bine să laşi copilul la aer într-o zi ca asta. A, uite. Luă caietul lui Trixie de pe măsuţa de cocktail. Nu ţi se pare că e o pagină tare frumoasă? Uită-te cum e faţă de săptămâna trecută. Deschise caietul la o pagină din urmă ca să-i arate Melindei.

Melinda încercă să se prefacă interesată, încercă destul de bine.

– Arată în regulă, spuse ea.

– O învăţ caligrafia pe fiica mea, îi explică Vic domnului Carpenter. Tocmai a început şcoala şi au repartizat-o într-o clasă peste vârsta ei.

Vic răsfoi paginile caietului lui Trixie cu un zâmbet afectuos.

Domnul Carpenter întrebă câţi ani are Trixie, puse o întrebare despre vremea în Little Wesley, apoi se ridică.

– Trebuie să plec. Mă tem că va trebui să mă conduceţi înapoi, îi adăugă Melindei.

– Oh, nu mă deranjează! Putem să trecem pe la – pe la locul acela despre care vorbeam, din pădure.

– Casa lui Charley, spuse Vic.

– Da, zise Melinda.

– Păi, să mai treceţi pe la noi, îi spuse Vic domnului Carpenter. Sper că o să vă placă aici. Kennington e un institut bun. Suntem foarte mândri de el.

– Mulţumesc, zise domnul Carpenter.

Vic îi urmări până când Melinda demară, apoi se întoarse la jocul de crochet. Trixie împrăştiase mingile pe toată peluza.

– Deci, unde am rămas? întrebă el.

În timp ce juca şi îi dădea lui Trixie indicaţii care de obicei nu erau respectate, Vic se gândi la domnul Carpenter. Ar fi mult mai distractiv să nu-i arate Melindei că bănuieşte ceva, se gândi Vic. Apoi mai era şi posibilitatea că ar putea greşi, că domnul Carpenter era psihoterapeut şi nimic altceva. Dar ar urca un psihoterapeut într-o maşină împreună cu o femeie străină şi s-ar lăsa condus prin oraş în căutarea unei case de închiriat? Mă rog, la limită şi asta era posibil, bănuia el. Dar domnul Carpenter nu era genul Melindei de iubit, asta era un lucru de care se simţea sigur. Avea un aer caracteristic că e serios în privinţa unui lucru, oricare ar fi fost acela, avea alura unui bărbat care nu se lăsa distras. Totuşi, era destul de arătos. Poate că o agenţie de detectivi l-ar fi ales special pentru o slujbă ca asta. Vic încercă a doua oară să-şi amintească dacă l-a mai văzut pe domnul Carpenter pe undeva pe străzile din Little Wesley sau Wesley. Nu credea că l-a mai văzut.

Melinda se întoarse foarte repede, nu destul cât să se fi dus până la casa lui Charley. Intră în casă fără să-i spună nimic. Când Vic termină jocul cu Trixie, intră şi el în casă. Melinda se spăla pe păr în chiuveta din baie. Uşa de la baie era deschisă.

Vic luă *Almanahul lumii* din bibliotecă şi se aşeză cu el. Citi despre antidoturile la otrăvirea cu arsenic. Ea ieşi din baie, se duse în camera ei, iar Vic strigă:

– L-ai condus cu bine pe domnul Carpenter?

– Mhm.

– I-ai arătat casa lui Charley?

– Nup.

– Pare un tip de treabă.

Melinda intră în cameră în halat, cu picioarele goale şi un prosop înfăşurat în jurul capului.

– Mhm, cred că da. Are multă minte. Genul de bărbat cu care ţi-ar plăcea să stai de vorbă, cred eu.

În tonul ei se citea aceeaşi provocare agasantă.

Vic zâmbi.

– Păi, atunci hai să ne mai vedem cu el – dacă are timp şi pentru noi.

Luni, Vic sună la Institutul Kennington din biroul său. Da, aveau un domn Carpenter. Domnul Harold Carpenter. Nu era mereu la Institut, zise femeia de la telefon, dar putea să preia un mesaj. „E în legătură cu o casă?“, întrebă ea.

– Da, dar o să mai încerc, spuse Vic. Încă nu i-am găsit nimic, dar voiam să iau legătura cu el. Vă mulţumesc.

Închise înainte ca ea să termine de întrebat ce agenţie imobiliară reprezintă.

14

Domnul Carpenter şi Melinda erau foarte prudenţi în tot ce făceau, se gândi Vic, dacă domnul Carpenter era detectiv. Chiar şi după o săptămână, Vic nu era foarte sigur, şi îl mai văzuse pe domnul Carpenter de două-trei ori. O dată venise acasă la ei la un cocktail şi o dată îl rugase Melinda să treacă pe la soţii Meller, care dădeau o petrecere cocktail cu vreo opt invitaţi. Aici domnul Carpenter i-a cunoscut pe soţii Cowan şi pe soţii MacPherson, dar nu şi pe soţii Wilson, fiindcă soţii Meller – la fel ca soţii Cowan – îi scoseseră de pe listă pe soţii Wilson. Horace vorbi o vreme cu domnul Carpenter la petrecere, iar mai târziu în seara aceea Vic îl întrebă pe Horace despre ce au vorbit. Horace spuse că au discutat despre traumatismele cerebrale şi îl întrebă unde l-au cunoscut. Vic îi spuse lui Horace ce i-a spus Melinda despre întâlnirea lor. De fapt, era un singur lucru interesant la seara petrecută la soţii Meller. Vic observă că Melinda îi acorda o atenţie mai mult decât necesară lui Harold Carpenter. Lui Vic i se păru ceva demonstrativ, atât pentru prietenii lor, cât şi pentru el. Le zâmbea amândurora cu o bună dispoziţie benignă. Ce se aşteptau să facă? Să-l provoace să atace şi să ucidă? Era acesta primul pas calculat?

După vreo zece zile, Harold Carpenter începu să vină la ei acasă destul de des. Până la urmă, luase fosta casă a lui Charley De Lisle – ceea ce nu-l surprinse deloc pe Vic, deoarece casa era un bun subiect de conversaţie: Harold putea să pună tot felul de întrebări despre răposatul Charley, nu numai lui Vic, ci şi tuturor prietenilor lui Vic. „Unde staţi?“ era o întrebare pe care aproape oricine i-ar fi adresat-o unui nou-venit precum Carpenter, iar atunci Carpenter îşi dădea drumul. Vic bănuia că în trei săptămâni Carpenter auzise cel puţin versiunile a zece oameni despre seara în care s-a înecat Charley. Trebuie s-o fi făcut foarte discret, de asemenea, fiindcă nici Horace şi nici Phil nu au venit să-i spună că au fost interogaţi de Carpenter.

– L-aţi cunoscut pe Don Wilson? îl întrebă Vic pe Carpenter într-o după-amiază de sâmbătă când trecuse pe la ei ca să împrumute foarfeca de tuns gardul viu a lui Vic.

– Nu, răspunse Carpenter uşor mirat.

Melinda era aproape şi îi auzea.

– Presupun că veţi ajunge şi acolo, zise Vic, zâmbind. Soţia mea se întâlneşte destul de des cu soţii Wilson. Poate o să vă placă, nu ştiu.

Vic nu avea nici o îndoială că domnul Carpenter îl întâlnise pe Don. Probabil că Don îl alesese pe Carpenter pentru treaba asta, se dusese la

New York ca s-o facă în locul Melindei, fiindcă orice drum ar fi făcut ea la New York ar fi fost remarcat de Vic, de vreme ce se ducea atât de rar. Iar o asemenea sarcină ar fi necesitat contact personal. Harold Carpenter era un bun detectiv particular. Nimic nu-l tulbura. Vic întrebă:

– Când aţi început studiile de psihiatrie?

Carpenter îi spusese că e în ultimul an la Universitatea Columbia şi că mai are doar de susţinut teza şi de dat nişte examene pentru doctorat.

– Când am început? O, abia la douăzeci şi trei de ani. Am pierdut ceva timp când a trebuit să plec în Coreea.

– Şi când aţi terminat?

Carpenter nici măcar nu clipi.

– Terminat? Cum adică?

– Când aţi terminat cursurile şi aţi început cercetarea pe teren pentru teză?

– Ah, păi, la începutul verii, s-ar putea spune. Am făcut nişte cursuri de vară, zâmbi el. În psihiatrie, nu există niciodată o limită de cursuri pe care le poţi urma – sau pe care ar trebui să le urmezi, ca să fii un doctor bun.

Totul i se părea cam vag lui Vic.

– Iar schizofrenia vă interesează cel mai mult?

– Păi, bănuiesc că da. E cea mai frecventă afecţiune, după cum ştiţi.

Vic zâmbi. Melinda se dusese în bucătărie să-şi reînnoiască băutura. Nici Vic şi nici Carpenter nu beau.

– Mă întrebam dacă sunteţi de părere că soţia mea are tendinţe schizofrenice.

Carpenter se încruntă şi zâmbi în acelaşi timp, arătându-şi dinţii albi şi pătraţi din gura sa generoasă, cu buze pline.

– Nu sunt de părere deloc. Dumneavoastră?

– Nu ştiu. Nefiind o autoritate în materie, spuse Vic, şi aşteptă ca domnul Carpenter să mai spună ceva.

– Are mult farmec, zise Carpenter. Un fel de farmec indisciplinat.

– Vreţi să spuneţi farmecul indisciplinei.

– Da, zise el, zâmbind. Vreau să spun că are mai mult farmec decât crede.

– Asta e foarte mult.

Carpenter râse şi se uită la Melinda când se întoarse în cameră.

Lui Vic îi trecu prin minte atunci că domnul Carpenter era singura persoană care fusese vreodată la ei acasă şi care nu trădase surprinderea, în nici un fel, la aflarea faptului că el locuieşte în altă aripă a casei. Carpenter făcuse un pas greşit aici. Unul dintre ei însă avea să fie foarte

surprins nu după mult timp. Care dintre ei avea să fie? Vic îi zâmbi lui Carpenter amabil, cum i-ar zâmbi un sportiv cinstit concurentului său.

Carpenter rămase poate vreo jumătate de oră în după-amiaza când veni să împrumute foarfeca. Avea un mod curios, pe jumătate absent de a privi lucrurile, de a o fixa pe Trixie – de parcă ar fi fost ceva ciudat la acel specimen de normalitate nestăpânită –, de a se uita prin garaj, sau prin bucătărie, sau oriunde se întâmpla să se afle în casă. Nu era o privire cu totul absentă. Harold Carpenter nu era un tip absent. Dar era prin preajmă puţin cam mult, având în vedere că locuinţa lor nu era în drumul dintre Kennington şi propria lui casă, fosta casă a lui Charley. Acesta era încă un semn care indica în direcţia faptului că era detectiv, sau un psihiatru angajat cu jumătate de normă să-l examineze.

Apoi, pe 4 octombrie, când veni extrasul de cont, erau retraşi 200 de dolari, cel puţin 200 de dolari, pe care Vic nu-i putea justifica. Era curios să se gândească la faptul că ar putea fi în buzunarele lui Carpenter, că bancnota de 10 dolari pe care o folosise Carpenter ca să cumpere o sticlă de şampanie în seara zilei de naştere a Melindei ar fi provenit direct din contul familiei Van Allen. Vic se întâlnise întâmplător cu Carpenter pe Commerce Street, strada principală din Wesley, când ieşea dintr-un magazin de bijuterii de unde luase cadoul principal pentru Melinda. Carpenter avea două cărţi mari sub braţ. Avea deseori câte o carte mare sub braţ.

– Sunteţi ocupat în seara asta? întrebase Vic.

Carpenter nu era ocupat, iar Vic îl întrebase dacă ar dori să vină la ei acasă la cină. Era ziua de naştere a Melindei, iar Vic îşi imagina că domnul Carpenter ştie. Dădeau o mică petrecere la cină, veneau numai soţii Meller, iar el era sigur că Melindei îi va face plăcere să-l vadă, spuse Vic. Carpenter părea politicos de ezitant, voia să o sune mai întâi pe Melinda, dar Vic spuse să nu, să-i facă o surpriză. Aşadar, Carpenter acceptase şi cumpărase şampania când Vic îi spusese că e ziua Melindei.

Vic şi Melinda i-ar fi invitat pe soţii Cowan, dar Phil era plecat toată săptămâna la Vermont, unde preda, iar Evelyn nu se simţea bine, se căptuşise cu o răceală, spunea ea. Vic era cel care propusese petrecerea şi îi fusese destul de greu s-o convingă pe Melinda s-o organizeze. Melinda simţea că prietenii lor vechi erau destul de duşmănoşi cu ea în ultimul timp, ceea ce era mai mult sau mai puţin adevărat, dar îi arătă că o invitau la ei acasă chiar şi aşa şi că, dacă voia să îmbunătăţească situaţia, trebuia să-i invite şi ea din când în când. Lui Vic îi fusese greu întotdeauna s-o convingă pe Melinda să primească în vizită. Nu că ar fi simţit că trebuie să-şi facă griji în privinţa a ceea ce le datorau prietenilor lor în materie de invitaţii – nu într-un orăşel atât de neînsemnat precum

Little Wesley –, dar Vic era de părere că o dată sau de două ori pe an puteau da o petrecere cocktail de proporţii sau un dineu impresionant, cum făceau soţii Cowan sau Meller de cel puţin trei ori pe an. Dar gândul că fie şi doi oameni ar fi venit la cină, sau douăzeci la cocktailuri, o făcea pe Melinda să ezite. Îşi făcea griji că ar putea rămâne fără băutură sau că îngheţata s-ar putea topi înainte s-o servească sau că şi-ar putea da seama dintr-odată că e nevoie de o curăţenie generală în casă sau că e nevoie de perdele noi în bucătărie, şi se agita într-atât încât Vic sugera în cele din urmă să abandoneze ideea unei petreceri. Chiar şi cu doi oameni, prieteni vechi ca soţii Meller, îi ieşea la suprafaţă un complex îngropat de inferioritate şi era la fel de emoţionată şi nesigură pe sine ca o mireasă tânără care era prima dată gazdă pentru şeful soţului ei. Lui Vic i se părea cumva foarte atrăgător acest lucru, o găsea pe Melinda atrăgător de tânără şi neajutorată în acele situaţii, şi făcea tot ce îi stătea în putinţă ca s-o liniştească şi să-i dea încredere – cu toate că în luna precedentă ar fi putut să fie enervat de prietenii ei, bărbaţi singuri, pe care-i invitase la cină de două ori într-o săptămână, şi care nu o făceau să se simtă nici pe departe neliniştită.

Vic nu credea că prezenţa lui Carpenter ar fi neliniştit-o – mai degrabă ar fi ajutat-o, se gândea el – şi îl invitase pur şi simplu din amabilitate şi bunăvoinţă. Iar chipul Melindei chiar se lumină când Vic intră cu el în casă la şapte şi jumătate. Soţii Meller aveau să sosească abia la opt. Carpenter îşi prezentă şampania, iar Melinda îi mulţumi şi o puse la frigider să rămână rece până când aveau s-o deschidă după cină. Melinda făcea treişpe-paişpe prin casă, sorbind dintr-o băutură, verificând cât s-a mai gătit raţa din cinci în cinci minute, şi inspectând cu privirea măsuţa de cocktail pe care stăteau într-o ordine neobişnuită scrumiere curate, shakere pentru băuturi şi un castron mare în care era un amestec de smântână şi creveţi mărunţiţi. Iar ea era acum îmbrăcată frumos, într-o rochie fără mâneci de in verde-închis, sandale aurii cu aripi la glezne şi un colier din bucăţi mici de corali albi care sugerau nişte dinţi sălbatici, de mărimea colţilor de tigru. Deasupra colierului, chipul ei arăta absolut terifiat.

Vic îi lăsă pe Carpenter şi Melinda singuri câteva minute cât îşi schimbă cămaşa şi îşi puse un costum închis la culoare, apoi se întoarse şi scoase cadoul Melindei din buzunarul sacoului şi i-l oferi.

Melinda îl deschise după o privire agitată şi smerită în direcţia lui Carpenter. Apoi expresia i se schimbă.

– O, Vic. Ce ceas!

– Dacă nu-ţi place, îl primesc înapoi şi poţi să-l schimbi cu altceva, zise Vic, ştiind că îi plăcea.

Carpenter îi privea pe amândoi cu o expresie plăcută.

Melinda își puse ceasul la mână. Era un ceas elegant, din aur cu montură de diamante mici. Melinda își stricase ceasul dinainte intrând în piscina soților Cowan cu el la mână într-o seară, cu doi sau trei ani în urmă, și își dorea un ceas elegant încă de atunci.

– O, Vic, e foarte frumos, spuse Melinda, pe un ton mai blând decât auzise Vic în multe, multe luni.

– Și ăsta, zise Vic, scoțând ceva dintr-un plic din celălalt buzunar, nu e chiar un cadou.

– O, perlele mele!

– Doar le-am pus pe un fir nou, zise Vic. Melinda le rupsese cu vreo lună în urmă, când i le-a aruncat în față în timp ce se certau.

– Îți mulțumesc, Vic. E foarte frumos din partea ta, zise Melinda cuminţită, aruncându-i o privire lui Carpenter, de parcă se temea că ar fi putut ghici de ce aveau nevoie perlele de un fir nou.

Carpenter arăta de parcă încerca să ghicească, se gândi Vic. Poate ar fi fost și mai amuzat dacă ar fi știut că în timp ce Vic se târa pe podea și culegea perlele împrăștiate, Melinda i-a dat câteva șuturi.

Soții Meller sosiră cu un grătar rotativ pentru Melinda, genul care funcționa pe curent electric în bucătărie. Soții Meller știau că au un grătar pentru exterior, care mergea cu cărbuni. Mary Meller îi dădu Melindei o sărutare pe obraz, la fel și Horace. Vic o văzuse pe Mary pe când fusese mai prietenoasă cu Melinda, dar tot era un spectacol frumos pentru Carpenter, se gândea el. Carpenter părea să fie atent mai ales la relațiile sociale în seara aceea, la cum se purtau soții Meller față de el și cum se purtau față de Melinda. Nu aveai cum să nu observi că soții Meller erau mai amabili cu el decât cu Melinda.

În timp ce se savurau cocktailurile, Melinda se tot ridica să se ducă la bucătărie, iar Mary întrebă dacă poate să ajute cu ceva, dar Vic și Melinda îi refuzară amândoi ajutorul.

– Nici să nu te gândești, zise Vic. Stați aici și savurați-vă băuturile. Eu fac pe valetul în seara asta.

Se duse în bucătărie ca să se ocupe de problema crucială de a scoate rața din cuptor pe platou. Pierdură mărul din posteriorul raței, dar Vic prinse mingea de foc în aer și o depuse, zâmbitor, deasupra plitei.

– Oh, Doamne, mormăi Melinda, fluturând ineficient cuțitul de tranșare și pila de ascuțit cuțite. Ce se mai poate întâmpla?

– Putem să ardem orezul sălbatic, zise Vic, uitându-se în cuptor.

Nu părea să se ardă. Luă mărul cu o lingură mare și începu să-l pună la loc în rață.

– Nici măcar nu sunt sigură că locul lui e acolo – într-o raţă, gemu Melinda.

– Nu cred nici eu. Hai să-l lăsăm afară.

– Uite ce gaură mare a rămas, zise Melinda nefericită.

– Nu te mai gândi la asta. O să punem nişte orez sălbatic în jur.

Împreună organizară raţa, orezul sălbatic, mazărea, chiflele fierbinţi, salata de năsturel. Dar sosul de salată nu era făcut. Melind prefera mereu să facă Vic sosul, şi în plus, el avea şapte soiuri de plante aromatice de casă în nişte cutiuţe mici şi etichetate. Folosea ierburile în diferite combinaţii.

– Nu-ţi face griji pentru nimic, zise Vic. O să pun totul la loc în cuptor şi sosul o să fie gata într-o clipită!

Băgă platoul de argint cu raţa înapoi în cuptor, o lăsă pe Melinda să pună celelalte farfurii pe cuptor, apoi făcu salata, zdrobind usturoiul şi sarea laolaltă în castron în timp ce adăuga oţet; apoi puse şi ierburile – unul, două, trei soiuri diferite – cu mâna stângă în timp ce cu dreapta amesteca continuu.

– Bine că ai spălat frunzele de năsturel, spuse el peste umăr.

Melinda nu zise nimic.

– Sper că Harold nu se aşteaptă să începem cu melci, zise Vic.

– De ce s-ar aştepta?

– A zis că îi plac. Să-i mănânce, adică.

Vic râse.

– I-ai spus că ar fi ca şi cum ţi-ai mânca propriii copii?

– Nu, nu i-am spus. Păi, salata e gata. Vrei să te duci să-i anunţi pe oaspeţi?

Horace şi Carpenter erau cufundaţi în discuţie şi fură ultimii care sosiră la masă. Horace părea tulburat, observă Vic. Melinda era într-o stare de nelinişte înspăimântată, îngrijorată dacă totul avea gustul potrivit sau era destul de fierbinte, şi abia dacă scoase un cuvânt în primul sfert de oră. Totul chiar avea gustul potrivit şi cina se desfăşură destul de bine. Nu era întocmai cum ar fi trebuit să fie o cină între prieteni vechi, dar asta putea fi în parte din pricina prezenţei lui Carpenter. Vic observă că Horace nu încercă să discute cu Carpenter la masă. De pe trăsăturile sculpturale, imobile şi plăcute ale lui Carpenter, Vic nu putea afla nimic. Decât că era interesant că el şi Melinda îşi spuneau atât de puţine lucruri. Lui Vic asta îi sugera că fuseseră împreună mai devreme. Carpenter îşi petrecu cea mai mare parte din cină ascultând.

Luară cafeaua în living. Horace se duse la o fereastră din faţă şi rămase acolo, privind afară. Vic îl urmărea când se întoarse în cele din urmă, iar

Horace îi făcu un semn să se apropie. Vic se duse. Horace deschise uşa din faţă şi ieşiră pe peluză.

– Nu e la Universitatea Columbia tipul ăla de acolo, începu Horace imediat. Nu cunoaşte pe nimeni de la Columbia. Pare să ştie un singur nume – şeful catedrei de psihologie, dar n-a auzit de nimeni altcineva de acolo.

Horace se încruntă.

– Nici nu credeam asta, zise Vic încet.

– Nu vreau să spun că nu *încerca* să pară că ştie ce se petrece la Columbia, dar eu ştiu destule despre catedra de psihologie cât să-mi dau seama că simulează totul. E unul dintre pacienţii din ambulatoriu de la Kennington, ziceai?

Vic dădu capul pe spate şi râse zgomotos în aerul gol al nopţii.

– Nu, Horace. Am zis că face cercetare acolo ca să-şi scrie teza de doctorat.

– Aha. E adevărat?

– Păi, nu ştiu neapărat dacă e adevărat, având în vedere ceea ce tocmai mi-ai spus.

Horace îşi aprinse nerăbdător o ţigară, dar se abţinu să arunce chibritul pe iarbă.

– Nu-mi place de el. Ce pune la cale?

– Habar n-am, răspunse Vic, trăgând de câteva fire de iarbă şi ţinându-le în lumina cercului palid al lunii.

Îi trecu prin minte să încerce să tipărească ofset cu fire de iarbă, frunze, poate şi o secţiune transversală tăiată cu lama printr-o floare de trifoi. Ar fi de efect în cartea de poeme a lui Brian Ryder, se gândi Vic. Atât de multe dintre poemele sale aveau aluzii la plante şi flori.

– Vic...

– Ce e?

– Ce pune la cale? Nu-mi spune că nu te-ai gândit la asta. Îl interesează Melinda?

Vic ezită.

– Nu cred, spuse el indiferent.

E bine să spui adevărul când poţi.

– E cam dubioasă treaba asta cu universitatea, asta e sigur. Nici măcar nu şi-a găsit vreo scuză, cum că ar fi fost la altă facultate cea mai mare parte din timp, şi de-asta nu cunoştea bine Columbia. S-a ţinut de Columbia – poticnindu-se. Dar poticnindu-se foarte ingenios, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– M-ai prins, Horace. Nu ştiu ce pune la cale.

– Şi stă în casa lui De Lisle. Nu i-a aranjat Melinda mutarea?

– Ea i-a recomandat casa, recunoscu Vic.

Horace se gândi o clipă.

– Ar fi interesant de aflat dacă îl cunoaşte pe Don Wilson.

– De ce?

– Pentru că eu cred că se cunosc. S-ar putea să fie un prieten de-al lui Don.

– Cum adică? Adus aici pe post de spion?

– Exact.

Vic înţelese că Horace mersese atât de departe cu gândul. Voia să ştie dacă Horace crede că ar putea să fie detectiv.

– Nu cred că l-a cunoscut pe Don. Cel puţin, ultima dată când am întrebat-o pe Melinda, a zis că nu crede că se cunosc.

– Poate că se cunosc şi de-asta se ţin departe unul de altul.

Vic chicoti.

– Eşti la fel de plin de imaginaţie ca Wilson.

– În regulă, poate că greşesc. Cred că ştie *ceva* despre psihologie. Dar nu e tot ce spune că e. Aş vrea doar să-i cunosc motivele. Cât timp o să rămână aici?

– Înţeleg că încă o lună. Efectuează un test-pilot asupra tratamentelor schizofreniei la Kennington.

– Aş fi interesat să ştiu mai exact ce fel de test-pilot, zise Horace cu cinism. Îl cunosc pe Fred Dreyfuss acolo. Pot să aflu cu uşurinţă.

Vic scoase un sunet, indicând că nu consideră subiectul de prea mare importanţă.

– Cum se mai simte Melinda zilele astea? întrebă Horace.

– Bine, presupun, răspunse Vic, simţind cum se încordează în vechea sa apărare automată a Melindei în faţa lumii, cu toate că ştia că Horace voia să ştie dacă încă îl mai acuză că l-a omorât pe Charley.

Dacă Horace ar fi vrut să ştie cum se mai simte Melinda, o văzuse toată seara.

– Păi, n-a mai venit în vizită la Mary, zise Horace, cu o urmă de sfidare. Şi să ştii, nu cred că Evelyn o să treacă vreodată peste asta – din partea Melindei.

– Îmi pare rău, zise Vic.

Horace îl bătu pe umăr.

– Am avut de dus multă muncă de convingere cu Mary. De dragul tău a fost de acord să vină în seara asta, Vic.

– Mi-aş dori ca toată lumea să încerce să uite. Bănuiesc că cer prea mult. Poate în timp.

Horace nu răspunse.

Se întoarseră în living. Melinda, cu încordarea mai deloc domolită de alcool, propuse agitată să deschidă şampania pe care a adus-o Carpenter, dar Mary protestă că ar trebui s-o păstreze, aşa că şampania nu fu deschisă. Nimeni nu voia un cocktail după cină. Soţii Meller se ridicară să plece la zece şi un sfert, cu o oră mai devreme decât ar fi plecat, se gândi Vic, dacă Mary ar fi fost complet în largul ei cu Melinda şi Carpenter nu ar fi fost acolo. Carpenter plecă odată cu soţii Meller, mulţumindu-le din plin Melindei şi lui Vic. Plecă cu maşina proprie, un Plymouth albastru-închis cu două uşi, pe care îi spusese modest lui Vic că îl cumpărase recent la mâna a doua.

– Nu crezi că trândăveşte la lucru? o întrebă Vic pe Melinda în timp ce stăteau în pragul uşii.

– Ce lucru? întrebă ea repede.

Vic zâmbi uşor şi simţi că nu era un zâmbet foarte plăcut.

– Poate îmi spui tu.

– Ce vrei să spui? Apoi, retrăgându-se fără speranţă: Cine?

– Domnul Carpenter.

– A! Presupun că... Păi, am înţeles că e la Kennington cea mai mare parte din timp.

– O, spuse Vic, batjocorind-o subtil. Mă gândeam doar că reuşeşte să petreacă o grămadă de timp în preajma noastră.

Melinda se duse la măsuţa de cocktail şi începu să strângă ceştile şi farfuriuţele. Vic luă tava din bucătărie ca să meargă totul mai repede. Erau un milion de lucruri de dus în bucătărie. Vic îşi puse un şorţ şi îşi scoase ceasul, pregătindu-se să spele vasele. Nu mai spuse nimic în seara aceea care să-i indice Melindei că bănuieşte că domnul Carpenter e detectiv particular. Melinda era destul de isteaţă cât să ştie că ar fi prins cel mai mic indiciu pe care l-ar fi oferit Carpenter, dar nu era destul de isteaţă cât să ştie că acesta oferise deja câteva.

– La mulţi ani, dragă, spuse Vic, scoţând din partea de jos a unui dulap un pachet ambalat în hârtia cu dungi roşii şi albe a magazinului Bandana.

– Alt cadou? întrebă Melinda, iar chipul i se relaxă, aproape zâmbind de mirare.

– Sper că îţi vine.

Melinda deschise pachetul, scoase puloverul alb de angora şi îl ridică.

– O, Vic, exact ce îmi doream! Cum ai ştiut?

– Locuiesc în aceeaşi casă ca tine, nu? Apoi, fără vreun motiv anume, se duse la ea şi o sărută pe obraz. Ea nu se retrase. Poate nici nu-l simţi. La mulţi ani fericiţi!

– Mulţumesc, Vic.

Îl privi ciudat preţ de o clipă, cu o sprânceană tremurând, cu linia încordată a gurii şovăind între un zâmbet şi o expresie posomorâtă, la fel de nesigură ca propria ei minte.

Vic o privi la rândul său, conştient că nu avea nici cea mai mică idee de ce avea ea să facă sau să spună şi conştient, cu un dezgust brusc îndreptat împotriva propriei persoane, că expresia lui – sprâncenele ridicate anost, ochii holbaţi, imposibil de mirat, gura care nu transmitea nimic decât faptul că era închisă – era falsă şi vrednică de dispreţ. Chipul său era o mască şi măcar al Melindei nu era, nu în clipa asta. Vic încercă să zâmbească. Nici măcar gestul acesta nu păru sincer.

Apoi Melinda se uită altundeva, se mişcă, iar clipa trecu.

În pat în seara aceea, Vic se gândi la discuţia cu Horace. Simţea că spusese exact lucrul potrivit: dacă ar fi ieşit la iveală că domnul Carpenter e detectiv, Vic ar fi putut spune că şi-a dat seama de la bun început, că nu îl deranjează, iar asta ar fi fost o atitudine deosebit de galantă de afişat în ceea ce o privea pe Melinda, soţia sa, care îl angajase pe detectiv împotriva lui. Dacă domnul Carpenter nu era detectiv, el nu dăduse dovadă de prostie bănuind că este. Vic nu mai remarcase nici o umflătură sub sacoul lui, nu după acea primă întâlnire. Dar tot mai erau cei două sau trei sute de dolari scoşi din contul lor bancar, nejustificaţi. Era evident că Melinda îl plătea discret.

În timp ce Vic luneca pe tărâmul somnului, fu cuprins încet de un antagonism faţă de Melinda, aproape involuntar, ca un spectru, pipăind ca un luptător care caută un loc de care să apuce. Urcă în el cum şi-ar forţa un lucru obişnuit ieşirea la suprafaţă – obiceiul de a adormi în timp ce stă pe spate, de pildă, ca acum –, iar înainte să adoarmă de-a binelea, îşi dădu seama de toate acestea şi le lăsă să lunece uşor peste suprafaţa minţii sale, ca orice gând obişnuit, nu foarte viguros, care îţi trece prin minte chiar înainte să adormi. Era ca şi cum ea ar fi purtat o etichetă, „Duşmana mea“, în mintea lui, şi duşmana lui chiar şi era, dincolo de puterea de înţelegere a raţiunii sau de imaginaţia schimbării. Antagonismul ca un spectru din mintea lui îşi găsi un sprijin imaginar şi se prinse bine de el, iar Vic se întoarse puţin în pat şi adormi.

15

După petrecerea de ziua Melindei, Harold Carpenter hotărâse parcă să facă o schimbare bruscă de tactică. Începu să se întâlnească mai des cu Melinda şi mai puţin cu ei amândoi împreună. Acest lucru se întâmplă în cele trei-patru zile după petrecere. Melinda îşi petrecu două dintre cele patru după-amiezi cu Harold şi făcu eforturi să-i spună acest lucru lui Vic. El nu dădu dovadă de nici cel mai mic interes. Îi spuse însă:

– Nu-mi pasă cât de des vă vedeţi în afara casei. Nu vreau să-l mai inviţi aici.

Melinda îl privi fix, şocată.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu-mi place tipul, zise Vic răspicat, uitându-se înapoi la ziarul de seară.

– De când nu-ţi place de el? Credeam că ţi se pare foarte interesant.

– Este – *foarte*, spuse Vic.

Ascultă tăcerea Melindei câteva clipe. Ea stătea lângă canapea, mutându-se fără astâmpăr de pe un picior pe altul. Şi purta una dintre puţinele ei perechi de pantofi cu toc înalt, fiindcă domnul Carpenter era înalt.

– Şi de când spui tu cine vine acasă şi cine nu? întrebă Melinda pe un ton controlat încă, tatonând terenul.

– De acum. Se întâmplă că nu-mi place. Îmi pare foarte rău. Nu am chef să discut despre asta. Nu puteţi să vă vedeţi acasă la el sau undeva în oraş? Oricum n-o să mai rămână aici prea mult, nu-i aşa?

– Nu, nu cred. Poate, două săptămâni.

Vic zâmbi în faţa ziarului, apoi îi zâmbi şi ei. Încă două săptămâni plătite din buzunarul lui, se gândi el. Era tentat să-i spună Melindei acum că ştie că domnul Carpenter e plătit din buzunarul lui, dar o anumită perversitate îl făcu să se abţină.

– Ei bine, o să ne lipsească tuturor, nu-i aşa?

– Nu cred că *nouă* o să ne lipsească, zise Melinda.

– Poate o să mai vină altul curând, zise el şi simţi cum Melinda se zbârleşte.

Ea îşi aprinse o ţigară şi aruncă bricheta pe o pernă de pe canapea.

– Eşti într-o dispoziţie minunată în seara asta, nu-i aşa? Ospitalier, binevoitor – curtenitor. Toate lucrurile cu care te lauzi.

– Nu m-am lăudat niciodată că sunt aşa. Se uită la ea. Părea înspăimântată. Bine, Melinda, îmi pare rău. Nu am absolut nimic

împotriva domnului Carpenter. E foarte plăcut. E un tânăr foarte cumsecade.

– Nu pare că vorbeşti serios.

– Nu? Îmi pare rău. Lăsa o impresie curioasă, între îngrijorare sentimentală şi ostilitate făţişă. Se trezi că zâmbeşte. Hai să uităm de asta, bine? Ce avem la cină?

– Vreau să ştiu că pot să-l invit acasă, dacă am chef, fără ca tu să fii nepoliticos.

Vic înghiţi în sec. Nu era vorba de Melinda, se gândi el, şi nici de domnul Carpenter însuşi, ci de principiu. Din nou simţi zâmbetul incontrolabil al obişnuinţei.

– Sigur că poţi să-l aduci acasă, dragă. Îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul. Aşteptă. Când ai vrea să-l inviţi din nou? Te gândeai să-l chemi la cină curând?

– Nu-i nevoie să exagerezi!

Melinda se juca nervos cu un şnur pe care-l înfăşura strâns iar şi iar în jurul unui deget.

Lasă şnurul ăla, îşi spuse Vic în sinea sa, cu toate că îl enerva într-un mod lipsit de raţiune.

– Ce avem la cină, dragă? Vrei să mă ocup eu?

Ea porni brusc spre bucătărie.

– Mă duc eu să mă ocup, zise ea.

În mintea lui era o afecţiune care sugera imaginea unor vârfuri întunecate de copaci bătute violent de vânt în toate direcţiile. Când îşi anticipa acţiunile, îşi închipuia că dărâmă scrumiere de pe mese în timp ce se întindea după ele, că zdrobeşte cochiliile melcilor când îi ridică de jos, din cauza lipsei de control, dar lucrurile acestea nu se întâmplau niciodată. Îşi privea mâinile, iar ele se mişcau lin şi precis, ca întotdeauna, mâini micuţe, grăsuţe şi inofensive, curate ca mâinile unui doctor, mai puţin când le păta de tuş la imprimerie după ce punea mâna pe una şi pe alta în sala presei. Melcilor tot le plăceau mâinile lui şi se târau încet, dar fără să ezite, pe degetul arătător pe care li-l întindea, chiar şi atunci când nu erau momiţi cu un rest de salată verde ţinut aproape de ochii lor miopi.

În cele din urmă, îşi dădu seama ce era imaginea vârfurilor de copaci bătute de vânt. Era o amintire foarte clară pe care o avea despre o furtună care se apropia deasupra unui munte din Austria. Avea în jur de zece ani. Tatăl lui era în viaţă, iar el, mama şi tatăl său erau într-una dintre excursiile lor anuale în Europa. Tatăl lui fusese inginer consultant în girostatică, un om cu venituri particulare ample, cu toate că se prefăcuse toată viaţa că munceşte, că e un bărbat ale cărui interese

principale erau cele practice, de a-şi câştiga traiul de care nu avea nevoie şi de a urma o carieră al cărei progres nu putea fi de o importanţă vitală pentru el. Vic îşi amintea foarte bine: tatăl său terminase o perioadă de lucru de două sau trei săptămâni în Paris, iar vizitele la München şi Salzburg fuseseră parte a unei vacanţe înainte să se întoarcă acasă. Merseseră la un hotel absolut de poveste pe St. Wolfgangsee, se gândi Vic, sau să fi fost Fuschlsee? Şi era iarnă – încă nu era zăpadă pe jos, dar o aşteptau dintr-o clipă în alta, apoi a venit furtuna peste munţii pe care îi vedeau pe fereastră. Vic îşi amintea ferestrele adânci şi faptul că îi fusese frig, cu toată grosimea zidurilor hotelului, şi că nu avuseseră ce să facă în privinţa asta, deoarece, oricare ar fi fost instalaţiile de încălzire ale hotelului, nu fuseseră adecvate. Tatăl său, un bărbat extrem de politicos, împovărat de simţul superiorităţii sale financiare faţă de aproape toată lumea, ar fi suferit o temperatură mult mai scăzută în cameră înainte să se plângă. *Richesse oblige.* Furtuna venise, înaintând peste munţi, care arătau la rândul lor ameninţător de aproape şi de negri, ca un uriaş întunecat de neînvins, de dimensiuni necunoscute. Iar copacii profilaţi pe vârfurile munţilor se îndoiau într-o parte şi în alta, de parcă ar fi fost torturaţi de vântul dement şi înspăimântător, sau de parcă ar fi încercat să se smulgă din rădăcini ca să fugă de el. Tatăl lui spusese pe un ton care îi trăda propriul entuziasm: „E zăpadă în norul ăla", cu toate că norul era aproape negru, atât de negru, încât camera lor de hotel devenise întunecată de parcă ar fi fost seară. Iar când norul negru hotărâse să se rostogolească dinspre munte spre ei, prefăcând copacii într-un haos zgomotos, Vic fugise de la fereastră şi se făcuse mic în cealaltă parte a camerei. Vic îşi aminti uluirea, dezamăgirea de pe chipul tatălui său când îl ridică în picioare. Vic reuşise să se ridice, dar nu se putea forţa să se întoarcă la geam, cu toate că tatăl său voia ca el să se ducă. Dar de fapt copacii biciuiţi fuseseră cei care-l înspăimântau, nu furtuna în sine.

Acum se gândea la copaci destul de des când auzea că Melinda e în oraş cu Carpenter după-amiaza – deşi, de fapt, credea că ea îi spune deseori că iese cu Carpenter, că îl duce cu maşina la Lacul Urşilor, că merge în vizită la el acasă sau că iese cu el la cocktailuri la barul de la Chesterfield, când de fapt făcea altceva. Lucrul acesta i se părea deosebit de revoltător. La exterior însă, nu reacţiona deloc la asta. Nu mai făcea remarci tăioase, nu se mai încrunta enervat. O mai întrebă pe Melinda poate de două ori dacă nu vrea să-l invite pe Harold acasă, o dată când îi chemaseră din nou pe soţii Meller şi o dată când aveau o friptură cu şase coaste. Melinda refuză de fiecare dată să-l invite. Iar Vic se gândi: oare asta era tehnica? Să încerce să-l facă să creadă că relaţia lor a devenit atât de personală, încât

nu mai voiau să-şi împartă compania cu nimeni altcineva? Ce duşmănos, domnul Carpenter. Poate că deţinea controlul, dar era cel mai prost actor din lume. Pe cine credea că păcăleşte? Nici măcar nu reuşise să convingă oraşul să vorbească mai mult împotriva lui Victor Van Allen. Iar gândul că *el* plăteşte probabil pentru toate astea era cel puţin supărător.

Vic îşi păstră cumpătul până când îi văzu pe Ralph Gosden şi Don Wilson mergând împreună pe stradă într-o zi. Era în jur de ora unu, iar Vic condusese prin oraş în drum spre casă în pauza de prânz ca să ia o pereche de pantofi ai lui Trixie pe care-i lăsase la reparat la cizmar. Când ieşi din cizmărie, Wilson şi Ralph erau pe acelaşi trotuar, mergând spre el, şi el îi văzu pe amândoi cum tresar, se gândi el, la vederea lui, iar la acea tresărire îi izbucni furia.

– Salut, zise Vic cu un surâs în timp ce se apropia de ei. Aş vrea să vă întreb ceva.

Ei se opriră.

– Ce? întrebă Ralph cu un zâmbet încrezut, deşi pielea subţire îi păli.

– Cred că îl cunoaşteţi amândoi pe domnul Harold Carpenter, zise Vic.

Ralph roşi, dar Wilson mormăi în cele din urmă că l-a cunoscut.

– Pun pariu, zise Vic. Tu l-ai angajat?

– Să-l angajez? Ce vrei să spui?

Sprâncenele negre ale lui Wilson coborâră.

– Trebuie să ştii ce vreau să spun. Nu e nimic din ce spune că e. Am conchis că e detectiv, probabil ales de tine, Wilson. Nu te-ai dus tu la New York şi l-ai ales...?

Vic reteză ultimele cuvinte pe care le-ar fi spus: „pentru soţia mea".

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Wilson, încruntându-se.

Însă Vic îşi dădea seama după privirea speriată a lui Ralph că nimerise adevărul sau că era foarte aproape.

– Eu cred că ştii despre ce vorbesc. E detectiv şi tu ştii asta, nu-i aşa? Nu-i aşa, Wilson?

Vic înaintă puţin, iar Wilson făcu un pas în spate. Vic l-ar fi putut pocni cu plăcere. Wilson aruncă o privire în jur să vadă dacă îi privea cineva.

– S-ar putea. Nu-l cunosc atât de bine.

– Cine l-a ales? Nu tu? Sau tu, Ralph? zise el, uitându-se la Ralph. Dacă mă gândesc mai bine, tu n-ai avea curaj. Tu doar stai şi te uiţi de pe margine, nu-i aşa, Ralph?

– Ai înnebunit? reuşi să spună Ralph.

– La ce agenţie l-ai găsit, Wilson? îl întrebă Vic, aplecându-se în continuare hotărât în faţă.

– Care e problema? Se vede prea des cu nevastă-ta? interveni Ralph. De ce nu-l omori dacă nu-ţi place de el?

– Taci din gură, îi spuse Wilson lui Ralph.

Wilson părea să tremure.

– De la ce agenţie? întrebă Vic. N-are rost să tragi de timp, *ştiu* că e detectiv. Iar dacă domnul Carpenter nu era, se gândi Vic, dacă nu avea dreptate, atunci puteau să-l considere pur şi simplu nebun. Asta nu era o problemă. Nu vorbeşte nici unul dintre voi? Lasă că o trag eu de limbă pe Melinda. N-am vrut să fie nevoie s-o întreb pe ea, dar o să-mi spună destul de curând. Crede că încă nu ştiu nimic. Vic îl privi pe Wilson cu dispreţ: O să împrăştii vorba când aflu, Wilson. S-ar putea să decizi că e mai comod să te muţi.

– Oh, încetează să te mai joci de-a Dumnezeu, Vic! zise Ralph, găsind deodată puţin curaj îngrozit. Crezi că oraşul ăsta e al tău? Şi justiţia la fel?

– Există nume pentru oamenii ca tine, Ralph. Vrei să-ţi spun câteva? întrebă Vic, cu grumazul roşu de furie.

Ralph închise gura.

– Cred că ştii ce părere am eu despre tine, spuse Wilson. Ţi-am spus-o drept în faţă.

– Eşti un tip curajos, Wilson. De ce n-ai curajul să-mi spui unde l-ai găsit pe Carpenter? Aş vrea să renunţ la serviciile lui, de vreme ce eu le plătesc. Vic aşteptă, privind cum emoţiile se învălmăşesc pe chipul încruntat al lui Wilson. N-ai curaj, Wilson?

– Ba da, am curaj. Este Serviciul Confidenţial de Detectivi din Manhattan, spuse Wilson.

– Confidenţial! Vic îşi dădu capul pe spate şi râse. Ha-ha! Ho-ho-ho-o! Confidenţial!

Wilson şi Ralph schimbară priviri neliniştite.

– Mulţumesc, zise Vic. O să-i sun în după-amiaza asta. Spune-mi, tu l-ai ales, Wilson?

Wilson nu spuse nimic. Se retrase ca şi cum ar fi vrut să plece, ca şi cum i-ar fi fost de ajuns.

– Nu l-ai ales tu, Wilson? strigă Vic după ei.

Wilson privi în urmă, dar nu vorbi. Nu era nevoie să o facă.

Vic luă prânzul singur în linişte – Melinda nu era acasă –, citi din cartea despre ferestrele cu vitralii, apoi luă cartea de telefoane din Manhattan şi căută Serviciul Confidenţial de Detectivi la rubrica „Servicii de detectivi". Confidenţial, se gândi iarăşi, zâmbind.

O voce de bărbat, cu un accent cam aspru de New York, răspunse la telefon.

– Bună ziua, spuse Vic. Vă sun în legătură cu angajatul dumneavoastră Harold Carpenter, sau bărbatul care se prezintă cu numele acesta la

slujba actuală.

– Oh? Da, ştiu despre cine vorbiţi.

Bărbatul părea destul de politicos, în ciuda accentului urât.

– Nu mai dorim serviciile dumnealui, zise Vic.

– Ah. În regulă. Care e problema?

– Problema?

– Adică e vreo problemă sau vreo plângere?

– A, nu. Doar că bărbatul despre care trebuie să obţină informaţii ştie că e detectiv şi nu dezvăluie nimic.

– Am înţeles. Sunteţi domnul – domnul Donald Wilson din Little Wesley, Massachusetts?

– Nu, nu sunt.

– Cine sunteţi?

– Sunt bărbatul pe care trebuie să-l urmărească.

Tăcere preţ de o clipă.

– Sunteţi Victor Van Allen?

– Corect, spuse Vic. Aşadar, fie trimiteţi un tip nou, fie renunţaţi cu totul. Eu sugerez să renunţaţi, fiindcă eu plătesc factura, iar dacă prostiile astea continuă, o să refuz pur şi simplu să plătesc. Şi nu cred că banii o să vină de altundeva. Altă tăcere. Înţelegeţi?

– Da, domnule Van Allen.

– Bun. Dacă mai sunt facturi, puteţi să mi le trimiteţi direct mie, dacă doriţi. Presupun că aveţi adresa mea.

– Da, domnule Van Allen.

– Perfect. Asta e tot. Mulţumesc. Ah, doar o clipă!

– Da?

– Trimiteţi-i domnului Carpenter o telegramă să ştie că detaşarea i-a luat sfârşit, vă rog, imediat. Sunt dispus să plătesc pentru asta.

– În regulă, domnule Van Allen.

Închiseră.

Melinda veni acasă la şapte şi un sfert în seara aceea, după ce fusese la cocktailuri cu Harold, zise ea.

– A primit Harold telegrama? întrebă Vic.

– Ce telegramă?

– Telegrama de la Serviciul Confidenţial de Detectivi care-l anunţa că renunţ la serviciile lui.

Gura Melindei se deschise, dar chipul ei arăta mai multă furie decât mirare.

– Ce ştii tu despre asta? întrebă ea cu agresivitate.

– Wilson a scăpat porumbelul, zise Vic. Oricum, care e problema lui Wilson? De ce nu-şi vede de maşina de scris?

Trixie asculta, cu ochii mari, aşezată pe podeaua din living.

– Când? întrebă Melinda.

– La amiază. M-am întâlnit cu el şi cu Ralph pe stradă. În viaţa mea n-am mai văzut o pereche de fraieri atât de îngroziţi.

– Ce ţi-a spus? întrebă Melinda, cu o expresie consternată pe faţă.

– L-am întrebat pur şi simplu, începu Vic răbdător, dacă domnul Carpenter e detectiv. Nu-i aşa? i-am întrebat pe amândoi. Iar când Wilson a zis că da, ceea ce nu a necesitat prea multă presiune, de vreme ce părea de-a dreptul înspăimântat, l-am întrebat pentru ce agenţie lucrează. Iar el mi-a spus, apoi eu i-am sunat şi le-am cerut să-l scutească pe domnul Carpenter de misiune. M-am săturat să plătesc facturile.

Melinda îşi aruncă portmoneul spre canapea şi îşi scoase haina.

– Am înţeles, zise ea. Facturile te-au...

Se opri.

Aproape îi păru rău pentru ea, aşa învinsă cum era.

– Nu, draga mea. Horace mi-a spus acum câteva zile că domnul Carpenter nu ştie nimic despre Universitatea Columbia. Horace ştie, vezi tu, chiar despre catedra de psihologie. Nu ştiu dacă a făcut vreun aranjament cu Kennington sau nu să-l lase să-şi efectueze cercetarea acolo. Nu mă interesează.

Melinda se duse în bucătărie. Avea să se îmbete în seara aceea, Vic ştia. Iar orice o fi băut cu Carpenter era probabil o bază foarte solidă pentru asta. Şi pentru o mahmureală monumentală mâine. Vic oftă şi continuă să citească ziarul.

– Vrei ceva de băut? strigă Melinda din bucătărie.

– Nu, mulţumesc.

– Eşti aşa de sănătos zilele astea, spuse ea când intră cu băutura ei. Tabloul sănătăţii şi al tonusului fizic. Ei bine, ar putea să te intereseze că domnul Carpenter este psihiatru. Poate că nu a absolvit de nicăieri, spuse ea pe un ton defensiv, dar ştie câte ceva.

Vic rosti cu o scârbă lentă, măsurată:

– Nu mă aştept să-l mai văd. O clipă mai târziu, după ce Melinda nu spuse nimic, Vic întrebă: De ce? Te-a psihanalizat?

– Nu.

– Păcat. M-ar fi luminat în privinţa ta. Recunosc că nu te înţeleg.

– Eu te înţeleg pe tine, se răsti ea.

– Atunci de ce să aduci un psiholog până aici să se uite la mine? Ce e, până la urmă, psiholog sau detectiv?

– Amândouă, spuse ea furioasă.

Umbla prin cameră, sorbind dintr-un cocktail de culoare bej-închis.

– Mhm. Şi ce are de spus despre mine?

– Spune că eşti un caz la limita schizofreniei.

– Oh, făcu Vic. Spune-i că am zis că el e o limită. Nimic mai mult. E ceva între şi între, ceva peste care calci şi de care uiţi.

Melinda pufni.

– Pare să fi reuşit să te scoată din pepeni...

– Tati, ce înseamnă schizomenie? întrebă Trixie, încă vrăjită, cuprinzându-şi genunchii cu braţele.

– O conversaţie edificatoare pentru un copil, zise Melinda pe un ton afectat.

– A auzit lucruri mai rele. Vic îşi drese glasul. Schizofrenie, dragă, înseamnă dublă personalitate. Este o boală mintală caracterizată de pierderea contactului cuiva cu mediul şi de dizolvarea personalităţii. Asta e. Ai înţeles? Şi se pare că tăticul tău suferă de ea.

– A-a-ha, zise Trixie, râzând de parcă ar fi glumit cu ea. De unde ştii?

– Pentru că aşa spune domnul Carpenter.

– De unde ştie domnul Carpenter că de asta suferi? întrebă Trixie, rânjind amuzată.

Era ca poveştile lipsite de sens pe care i le spunea Vic despre animale imaginare, iar ea îl întreba dacă ele pot să zboare, dacă ştiu să citească, dacă ştiu să gătească, dacă ştiu să coasă, dacă ştiu să se îmbrace singure, iar uneori ştiau şi alteori nu ştiau.

– Pentru că domnul Carpenter e psiholog, răspunse Vic.

– Ce e aia psiholog? întrebă Trixie.

– Oh, Doamne, Vic, potoleşte-te! zise Melinda, răsucindu-se din cealaltă parte a camerei ca să-l înfrunte.

– Vom continua discuţia asta altă dată, zise Vic, zâmbindu-i fiicei sale.

Melinda se îmbătă foarte tare în seara aceea. Dădu două telefoane pe care Vic reuşi să nu le asculte ducându-se în bucătărie, unde era imposibil să auzi vreo voce din dormitorul Melindei. Vic pregătise cina, din care Melinda mâncase puţin, iar până la nouă, ora de culcare a lui Trixie, se clătina deja pe picioare de cât băuse. Până atunci, Vic mai definise câţiva termeni psihologici. Fu dificil să-i explice lui Trixie ce înseamnă conştienţa, dar îi spuse că atunci când oamenii beau prea mult şi adorm pe canapea, suferă de pierderea ei.

16

A doua zi, Melinda încă dormea când Vic sosi acasă la prânz. Ştia că stătuse trează foarte târziu în noaptea precedentă, fiindcă văzuse strălucirea becului din dormitorul ei pe gazonul din spatele casei când stinsese şi el lumina la două şi jumătate. Când veni acasă la şapte în seara aceea, ea încă nu scăpase de tot de mahmureală, deşi spuse că a dormit până la trei. Vic avea două lucruri să-i spună, unul plăcut şi unul poate nu atât de plăcut, aşa că i-l spuse pe primul înaintea cinei, când mahmureala ei părea să fie maximă, sperând că ar putea s-o facă să se simtă mai bine.

– Poţi fi sigură, spuse el, că n-am să pomenesc de episodul cu detectivul în faţa lui Horace sau Phil sau a oricui altcuiva. Aşadar, dacă Wilson şi Ralph pot să-şi ţină gura, şi au toate motivele să o facă, nimeni nu trebuie să ştie despre asta. Mai ştie cineva despre asta? întrebă el, preocupat, de parcă ar fi fost de partea ei.

– Nu, gemu ea, complet vulnerabilă în ceasul suferinţei sale.

– Mă gândeam că te-ar face să te simţi mai bine dacă ţi-aş spune asta, zise Vic.

– Mersi, răspunse ea, indiferentă.

Umerii lui se ridicară într-un gest involuntar. Dar ea nu se uita la el.

– Apropo, am primit azi o scrisoare de la Brian Ryder. O să vină aici în a treia săptămână din noiembrie. I-am spus că poate să stea la noi. O să fie doar două nopţi, trei, cel mult. Avem multă treabă la birou, aşa că n-o să fim prea mult prin preajmă. După o clipă, când ea nu dăduse nici un semn că ar fi auzit, de parcă vorbele ar fi penetrat la fel de puţin cât ar fi penetrat urechile unei persoane adormite, adăugă, simţindu-se destul de ciudat, de parcă ar fi vorbit singur: Din scrisorile lui, sunt sigur că e un tânăr foarte civilizat. Are doar douăzeci şi patru de ani.

– Nu vrei să-mi mai pregăteşti un pahar? zise ea, întinzându-i paharul gol, cu toate că se uita în continuare în podea.

În seara aceea mâncă pe săturate la cină. Putea oricând să mănânce mahmură, şi în plus, era una dintre teoriile ei că, atunci când eşti mahmur, cu cât mănânci mai mult, cu atât te simţi mai bine. „Să-i pui capac“, acesta era remediul ei. După cină, se simţi destul de bine cât să se uite pe ziarul de seară. Vic o duse pe Trixie la culcare, apoi se întoarse şi se aşeză pe fotoliu.

– Melinda, am o întrebare pentru tine, începu el.

– Ce?

Se uită la el peste ziar.

– Ai vrea să divorţezi de mine? Dacă ţi-aş da o sumă foarte frumoasă cu care să trăieşti?

Ea îl privi lung, poate vreo cinci secunde.

– Nu, zise ea ferm şi cam furios.

– Dar ce vrei de fapt? întrebă el, deschizând palmele, şi simţi dintr-odată miezul logicii. Mă urăşti. Te porţi cu mine de parcă ţi-aş fi duşman. Pui un detectiv să mă urmărească...

– Pentru că l-ai omorât pe Charley. Ştii foarte bine că-i adevărat.

– Dragă, n-am făcut-o eu. Acum vino-ţi în fire.

– Toată lumea *ştie* că tu ai făcut-o!

– Cine?

– Don Wilson ştie. Harold aşa crede. Ralph ştie.

– De ce nu o dovedesc? întrebă el cu blândeţe.

– Dă-le timp. O s-o dovedească. Sau am s-o fac *eu*, zise ea, aplecându-se în faţă pe canapea, întinzându-se brusc după pachetul de ţigări de pe măsuţa de cocktail.

– Cum, aş vrea să ştiu. Sigur, există înscenarea. Bănuiesc că e cam târziu, spuse el, gânditor. Ia zi, de ce nu mă supune Don Wilson sau Carpenter unui test cu detectorul de minciuni? Nu că ar avea vreo putere legală să o facă, totuşi.

– Harold a zis că nici n-ai reacţiona măcar, spuse ea. Crede că eşti ţicnit.

– Iar ţicneala asta o să te elibereze.

– Nu fi caraghios, Vic.

– Scuze. Nu încercam să fiu caraghios. Ca să revin la ce te-am întrebat mai devreme, îţi dau orice, mai puţin pe Trixie, dacă vrei să divorţezi de mine. Gândeşte-te ce înseamnă asta. O să ai bani să faci ce vrei cu ei, bani să te vezi cu oamenii cu care vrei să te vezi. O să fii complet liberă de responsabilităţi, liberă de responsabilitatea unui copil şi a unui soţ. Gândeşte-te ce bine te-ai distra.

Ea îşi muşca buza de jos de parcă vorbele lui o torturau – poate prin tentaţie.

– N-am terminat cu tine încă. Aş vrea să te distrug, aş vrea să te fac praf.

El deschise din nou palmele, uşor:

– S-a mai văzut aşa ceva. Există întotdeauna arsenicul în supă. Dar am papilele gustative destul de bune. Mai e şi...

– Nu mă gândeam să te omor. Eşti atât de... *ţicnit*, încât nu cred că te-ar deranja prea mult. Aş vrea să-ţi fac praf orgoliul ăla nenorocit!

– Şi n-ai făcut-o deja? Draga mea, ce altceva mai poţi să faci în plus faţă de ce-ai făcut până acum? Din ce crezi că trăiesc?

– Din orgoliu.

Un hohot de râs urcă bolborosind înăuntrul lui, apoi fu din nou serios.

– Nu, nu din orgoliu. Doar din bucăţile din mine pe care pot să le aduc din nou laolaltă şi să le ţin aşa – prin forţa voinţei mele. Voinţă, dacă vrei, din asta trăiesc, dar nu din orgoliu. Cum aş putea să mai am aşa ceva? termină el disperat, desfătându-se extraordinar cu discuţia pe care o aveau şi savurând sunetul propriei voci, care părea să fie obiectivă, ca propria sa voce redată de pe un reportofon. Era conştient şi de tonul teatral pe care-l adoptase, făcând vorbele să-i fie o combinaţie de pasiune distilată şi exagerare totală. Continuă pe un ton bogat şi plin, cu un gest sincer al unei mâini: Ştii că te iubesc, ştii că ţi-aş oferi orice îţi doreşti sau orice ţi-aş putea da. Se opri o clipă, gândindu-se că i-a dat şi cealaltă jumătate a patului din dormitor, jumătatea lui, dar că nu putea să spună asta de teamă să nu se facă singur să râdă, sau să n-o facă pe ea să râdă. Asta e ultima mea ofertă. Nu ştiu ce altceva mai pot să fac.

– Ţi-am spus, zise ea încet, că încă n-am terminat cu tine. De ce nu divorţezi tu de mine? Ar fi mult mai sigur pentru tine. Sigur ai impresia că ai motive întemeiate, nu-i aşa? spuse ea sarcastic, de parcă motivele ar fi fost iluzorii sau de parcă ar fi fost un bădăran dacă le-ar fi folosit.

– Eu n-am spus niciodată că vreau să divorţez de tine, nu-i aşa? M-aş simţi... de parcă aş fugi de responsabilitatea mea dacă aş face-o. În plus, nu se cuvine ca un bărbat să divorţeze de soţia lui. Ea trebuie să divorţeze. Dar ce voiam eu să spun... certurile astea...

– Şi încă n-ai auzit totul.

– Asta vreau să spun. Chiar trebuie să-mi răspunzi pe tonul ăsta beligerant?

Tonul lui încă era dulce.

– Ai dreptate. Ar trebui să-l păstrez pentru atacul final, zise ea, la fel de beligerant.

Vic oftă.

– Ei bine, înţeleg că acest *statu-quo* încă e *statu-quo ante*. Când o să-i inviţi pe Ralph şi Wilson acasă? Adu-i încoace. Mă descurc eu cu ei.

Ea îl privi fix, cu ochii verzi-căprui la fel de reci şi nemişcaţi ca ai unei broaşte.

– Nu mai ai nimic de zis? întrebă el.

– Am zis ce aveam de zis.

– Atunci eu cred că mă retrag. Se ridică şi îi zâmbi. Noapte bună. Vise plăcute, zise el, luându-şi pipa de pe măsuţa de lângă fotoliu.

Apoi păşi în cealaltă lume, a garajului şi a camerei sale.

17

Don Wilson şi soţia lui se mutară în Wesley la nici două săptămâni după întâlnirea lui Vic cu el pe stradă. Încă o dată îşi oferi Melinda serviciile de expert în găsirea unei case, cu toate că în cazul de faţă era vorba de un apartament din Wesley. Vic consideră gestul o retragere dezordonată. Wilson fusese îndepărtat de la prima ciocnire uşoară cu inamicul. Se retrăsese pentru o mai bună protecţie, dar acum avea să-i fie greu să stea cu ochiul acela încruntat pe duşmanul său.

– Ce s-a întâmplat? Lumea se purta aşa de neplăcut cu el, încât a trebuit să plece din oraş? o întrebă Vic pe Melinda, ştiind foarte bine că asta se întâmplase.

Cumva, Vic bănuia că prin intermediul lui Ralph, povestea cu detectivul se aflase în oraş. Ralph probabil că încercase să-l atace fără să reuşească, spunându-le oamenilor că Victor Van Allen a fost urmărit cinci săptămâni de un detectiv doar fiindcă era atât de al naibii de suspect, iar ideea lui Ralph probabil că fusese să stârnească opinia publică împotriva lui Victor Van Allen dacă ar fi putut. Dar reputaţia lui Vic rezistase. Repercusiunea era curioasă, de parcă o ghiulea de sticlă ar fi izbit un perete de piatră şi s-ar fi făcut fărâme, dintre care unele fuseseră culese de orăşeni – bucăţile unei poveşti din care nu puteau construi un întreg. Cine a angajat detectivul, de pildă? Unii spuneau că Wilson însuşi – doar că el nu părea deloc să aibă destui bani. Alţii presupuneau pur şi simplu că detectivul – dacă într-adevăr existase, dacă toată treaba asta nu era decât o poveste inventată – făcuse parte din forţele poliţiei şi că în perioada aceea se efectuase un fel de anchetă de rutină, la câteva săptămâni după incidentul cu De Lisle. Horace ştia povestea mai bine ca oricine, dar nici măcar el nu se aventura să spună acum, sau să-l întrebe pe Vic, dacă Melinda îl angajase sau nu pe detectiv. Vic ştia că Horace bănuieşte, dar era ca şi cum acest fapt, dacă era un fapt, era pur şi simplu prea ruşinos ca să se vorbească despre el, şi ar fi fost prea dureros ca Vic să-şi îndrepte gândurile spre el, şi să răspundă „Da“, dacă Horace l-ar fi întrebat. Horace pur şi simplu afişa o expresie îndurerată în perioada asta.

Vic se simţea mai vesel şi mai binevoitor ca oricând. Melinda era morocănoasă şi beată din ce în ce mai des. Într-una dintre numeroasele sale fugi până la Wesley, unde îl vizita pe Don Wilson, fu arestată pentru depăşirea vitezei şi acuzată, de asemenea, de conducere sub influenţa alcoolului. Îl sună pe Vic la birou de la secţia de poliţie din Wesley, iar Vic sosi în grabă. Nu era foarte beată, văzu el, ba chiar deloc beată,

comparativ vorbind, însă ofițerul de pe autostradă poate că simțise un damf sau dedusese starea de beție din contraatacul ei probabil inconștient când o oprise. În secție, Melinda cerea curajoasă un test al concentrației de alcool din aerul expirat. Dar la secție nu exista un aparat pentru un astfel de test.

– Păi, vedeți bine că nu e beată, îi spuse Vic căpitanului de poliție. Recunosc că poate conducea cu viteză. Știu că s-a mai întâmplat. Cred că ar fi bine să te ocupi tu de partea cu depășirea vitezei, Melinda, de vreme ce eu nu știu ce s-a întâmplat.

Vic își puse la bătaie tot tactul de care dispunea, știind că dacă Melinda rămâne șase luni fără permis, în casă se va dezlănțui iadul. Melinda închisă ar fi fost o situație și mai neplăcută. Căpitanul de poliție îi ținu o predică despre gravitatea conducerii în stare de ebrietate, pe care Vic o ascultă cu respect, știind că va urma un final fericit. Dar Melinda interveni zicând:

– N-am fost absolut niciodată vinovată de conducere sub influența alcoolului, și insist că nu sunt beată nici acum!

Convingerea ei avu un oarecare efect asupra căpitanului, precum și, desigur, faptul că el era Victor Van Allen, un locuitor respectat din Little Wesley și fondatorul Greenspur Press. Sau cel puțin Vic credea că acel căpitan de vârsta a doua părea suficient de inteligent cât să fi auzit de Greenspur Press și să-i cunoască numele, ca informație locală, în legătură cu editura. Melinda scăpă cu o amendă de 15 dolari, pe care Vic o plăti din banii lui. Melinda își continuă vizita fugitivă la soții Wilson, în Wesley.

– Spune-mi, ce mai pune la cale Don Wilson? o întrebă Vic în seara aceea.

– Cum adică ce mai pune la cale?

– Ce puneți amândoi la cale? Vă consultați atât de mult.

– Îmi place de el. Avem o mulțime de subiecte de discuție. Are niște teorii foarte interesante.

– O! Nu știam că te interesează teoriile.

– O, sunt mai mult decât teorii, zise Melinda.

– Cum ar fi?

Ea ignoră întrebarea. Era în genunchi, făcând ordine în fundul șifonierului, scoțând pantofi și ciorapi uitați, șanuri pentru pantofi, o păpușă de cârpe cam prăfuită a lui Trixie.

– Cred că ar trebui să ne luăm un câine, zise Vic deodată. Ar fi drăguț pentru Trix. Am amânat-o destul.

– Fix asta ne mai lipsea în casă, zise Melinda.

– O să vorbesc cu Trixie despre asta şi o s-o întreb ce fel de câine i-ar plăcea.

Melinda nu voia un câine. Vic ştia asta. Avuseseră discuţii lungi pe tema asta, Vic pro şi Melinda contra, iar el cedase întotdeauna în faţa ei. Acum nu-i păsa dacă ea avea să se mai certe sau nu.

– Apropo, ce mai face June Wilson? întrebă Vic.

– Bine. De ce?

– Îmi place de ea. E o fată aşa drăguţă şi directă. Cum naiba s-a măritat cu el?

– E o fătucă anostă. Poate că el n-a văzut cu cine se însoară.

– A venit în vizită la mine acum vreo două luni, să ştii, special ca să-mi spună că e de părere că soţul ei nu face ce trebuie. S-a exprimat delicat, îmi amintesc. A spus doar că ea nu gândeşte ca soţul ei şi că vrea ca eu să ştiu asta. Păcat că Wilson a supus-o ostracizării, nu-i aşa? Ce face cât timp voi doi staţi de vorbă?

Melinda nu muşcă momeala în seara aceea.

Vic se uită la spinarea ei îndoită preţ de câteva momente, îi urmări mâinile care ştergeau febril pantofii de praf şi-i aşezau în ordine, o eliberare mai constructivă ca de obicei pentru energia ei frustrată. Vic ştia cum e probabil atmosfera acasă la soţii Wilson. Era singurul loc unde Melinda mai putea merge fără a fi tratată cu o oarecare răceală. Iar Wilson probabil se cam plictisea de ea, probabil vedea în ea cauza indirectă a retragerii sale din Little Wesley şi a animozităţii actuale a comunităţii faţă de el, dar probabil se simţea obligat să se poarte cordial cu ea. June îi lăsa singuri, după ce o saluta rece pe Melinda, însă de vreme ce Melinda dispreţuia femeile în general, asta nu o deranja deloc. Vic bănuia că Ralph era şi el acolo uneori. Şi poate că Melinda mergea în vizită acasă la Ralph uneori când spunea că merge la soţii Wilson. Asta, dacă Ralph avea curajul s-o lase să vină acasă la el. Vic zâmbi în sinea lui în timp ce privea spatele lung şi puternic al Melindei şi mâinile ei ocupate, întrebându-se care era atmosfera de la Ralph de acasă când erau singuri împreună. Şi-l închipuia pe Ralph prea fricos ca s-o atingă, iar pe Melinda dispreţuitoare faţă de el din cauza asta, însă probabil că era atrasă să-l vadă iar şi iar fiindcă Ralph făcea parte din micuţa ligă anti-Vic. Pălăvrăgeau despre el, repetându-se, plângându-se ca două babe.

Vic bătu la uşa lui Trixie.

– *Mademoiselle*? strigă el.

– Dap?

El deschise uşa. Trixie stătea pe pat, colorând cu creioane figurile dintr-o carte de colorat. El îi zâmbi. Arăta atât de independentă, atât de mulţumită pe cont propriu. Era mândru de ea. Semăna cu el.

– Ei bine, Trix, ce părere ai avea dacă ne-am lua un câine? întrebă el.

– Un câine? Un câine adevărat?

– Nu unul de pluş.

– O, *Doamne*!

Se zvârcoli înainte, coborând de pe marginea patului, apoi sări în sus şi în jos, ţipând:

– Un câine, un câine! Iupii!

Începu să-i dea în joacă pumni în abdomen lui Vic.

El o luă de subsuori şi o ridică în aer.

– De care ţi-ar plăcea?

– Un câine mare.

– Dar de care?

– Un... collie.

– Hm. Nu te poţi gândi la ceva mai interesant?

– Un... ciobănesc german!

El o coborî legănând-o şi o puse pe picioarele ei.

– Sunt aşa de utilitari. Ce zici de un boxer? Cred că am trecut ieri pe lângă un loc de pe strada East Lyme care avea afară un panou pe care scria despre nişte pui de boxer. Vrei un pui, nu?

– Da, zise Trixie, ţopăind în continuare, într-o dispoziţie în care ar fi vrut orice.

– Atunci hai să încercăm acolo mâine după-amiază. Te iau eu de la şcoală la ora trei. Bine?

– Bine! zise ea, cu răsuflarea zvâcnind din ea cu fiecare săritură. Cum arată un boxer?

– Să nu-mi spui că nu ştii cum arată un boxer! Sunt maro cu botul negru, cam atât de înalţi – cred că o să-ţi placă un boxer.

– Binee!

– Sper că tot săritul ăsta o să te obosească, pentru că trebuie să te duci la culcare. Schimbă-te.

Porni spre uşă.

– Pregăteşte-mi baia!

– N-ai făcut baie înainte de masă?

– Mai vreau o baie.

El începu să obiecteze, apoi zise: „Bine“, traversă holul şi intră în baie, unde îi dădu drumul la apă în cadă. Mania ei legată de băi din ultimele zile era inspirată de scafandrul de jucărie pe care i-l dăduse, care zăcea acum pe capătul căzii. Aruncă scafandrul în apă şi îi strânse rezervorul ca să rămână la suprafaţă. Era un bărbăţel de vreo douăzeci şi cinci de centimetri, îmbrăcat într-un costum de scafandru de cauciuc, cu o cască şi cu un tub care îi ieşea din spinare. Vic urmări figurina cum pluteşte la

suprafaţă câteva minute, iar când apa era destul de adâncă lăsă rezervorul să se umfle, iar jucăria se scufundă ascultătoare, scoţând bule de aer deasupra capului, până când tălpile lui cu contragreutate ajunseră pe fundul căzii. Vic zâmbi, amuzându-se. Strânse rezervorul şi îl aduse din nou la suprafaţă, apoi îl scufundă iar. Era o jucărie minunată. Vic se gândise adesea că dacă n-ar fi fost atât de atras de imprimerie, ar fi devenit inventator de jucării. Era cea mai plăcută ocupaţie la care se putea gândi.

Trixie intră, îşi scoase halatul cu dungi roşii şi albe şi intră încrezătoare în cadă fără să testeze măcar temperatura apei.

– *Mademoiselle*, baia este a dumneavoastră, zise el, ducându-se la uşă.

– Tati, când Charley s-a înecat în piscină, stătea şi el în picioare pe fundul apei?

– Nu ştiu, puiule, nu eram acolo.

– Ba sigur că erai! zise ea, iar sprâncenele blonde i se încruntară dintr-odată.

– Păi, nu vedeam bine sub apă, răspunse Vic.

– Nu l-ai împins cu picioarele înainte?

– Păi, eu... nici nu cred că l-am *atins* pe omul ăla! zise Vic, mai în glumă, mai în serios.

– Ba sigur că da! Janey zice că da şi aşa zice şi Eddie, şi Duncan, şi... şi Gracie, şi Petey, şi toată lumea pe care o cunosc!

– Doamne Dumnezeule, serios? Păi, asta e îngrozitor!

Trixie chicoti.

– Mă păcăleşti!

– Nu, nu te păcălesc, spuse Vic serios, dându-şi seama însă că o păcălise de multe ori în felul acesta. Acum, ia zi-mi de unde ştiu prietenii tăi lucrul ăsta?

– Aşa au auzit.

– De la cine?

– De la... mamele şi tăticii lor.

– Cine? Toţi?

– Da, zise Trixie, privindu-l aşa cum îl privea în acele rare ocazii când spunea minciuni, pentru că nu credea ce spune şi nu era deloc sigură că el avea s-o creadă.

– Nu te cred, zise Vic. *Unii* dintre ei. Apoi voi o daţi mai departe.

N-ar trebui să faci asta, voia să spună, dar ştia că Trixie nu l-ar fi ascultat, şi nu voia să pară, nici în faţa ei şi nici în faţa lui însuşi, suficient de înspăimântat cât s-o admonesteze pe tema poveştii.

– Toţi mă roagă să le povestesc cum ai făcut-o, zise Trixie.

Vic se aplecă şi opri apa, care îi ajungea lui Trixie aproape până la umeri.

– Dar n-am făcut eu, draga mea. Dacă aş fi făcut-o, aş fi la închisoare. Nu ştii asta? Nu ştii că dacă omori pe cineva, primeşti pedeapsa cu moartea?

Vorbea în şoaptă, atât ca s-o impresioneze, cât şi pentru că Melinda ar fi putut să-i audă din hol, acum, că nu mai curgea apa.

Trixie îl fixă cu o privire serioasă preţ de o clipă, apoi ochii i se împăienjeniră, ca ai Melindei, în direcţia scafandrului scufundat. Nu voia să creadă că nu el a făcut-o. În capul ei mic şi blond nu erau nici un fel de standarde morale, cel puţin nu în ceea ce priveşte un subiect atât de important precum crima. N-ar fi furat nici măcar o bucată de cretă de la şcoală, ştia Vic, dar crima era altceva. Vedea sau auzea despre aşa ceva zi de zi în revistele de benzi desenate, o vedea la televizor acasă la Janey şi era ceva captivant şi chiar eroic când o făceau cei mai buni cowboy în filmele western. Îşi dorea ca el să fie un erou, un băiat bun, cineva căruia nu-i era teamă. Iar el tocmai devenise mai mărunt în ochii ei, îşi dădu seama Vic.

Trixie ridică apoi capul.

– Eu tot cred că tu l-ai înecat. Doar îmi spui că nu-i aşa, zise ea.

În după-amiaza următoare, Vic şi Trixie cumpărară un pui de boxer mascul cu 75 de dolari de la crescătoria de pe şoseaua East Road. Puiului tocmai îi fuseseră scurtate urechile, iar acestea erau legate cu un bandaj şi o bucată de leucoplast care îi stătea puţin în sus deasupra capului. Numele său de pedigri era Roger-al-Pădurilor. Lui Vic îi plăcu foarte mult că Trixie îl alesese pe Roger dintre ceilalţi pui, mai ales datorită expresiei lugubre de pe chipul lui mic, ca de maimuţă, şi datorită bandajului. La crescătorie, se lovise de două ori cu urechile de ceva, scâncise, iar chipul lui arătase mai trist ca oricând. Trixie se întoarse acasă cu căţeluşul în poală şi braţul în jurul gâtului său, mai fericită decât o văzuse Vic la orice Crăciun.

Melinda se holbă la căţel şi ar fi făcut o remarcă neplăcută dacă n-ar fi văzut cât de încântată era Trixie de el. Vic găsi o cutie mare de carton în bucătărie, care avea să fie un pat bun, o tăie până la o adâncime de douăzeci şi cinci de centimetri şi decupă o uşă într-o latură, prin care să iasă căţeluşul. Apoi puse pe fundul cutiei două păturici de-ale lui Trixie de când era mică şi aşeză cutia în camera lui Trixie.

Vic cumpărase pachete de biscuiţi pentru câini, cereale pentru bebeluşi şi conserve cu un anume fel de mâncare pentru câini, prescris de tipul de la crescătorie. Căţeluşul avea un apetit sănătos, iar după ce mâncă în seara aceea, dădu din coadă şi expresia lui păru puţin mai

veselă. În plus, se juca cu o minge de cauciuc pe care Trixie o rostogolea pe podea pentru el.

– Casa asta începe să prindă viață, îi zise Vic Melindei, însă ea nu răspunse.

18

Vic şi Melinda se duseră din nou la o seară dansată la club în noiembrie, la dansul „Noaptea Frunzelor“ care sărbătorea toamna în fiecare an în Little Wesley. Vic nu vrusese să meargă când sosise invitaţia de la club, însă atitudinea asta nu dură mai mult de cincisprezece secunde. Era ceea ce trebuiau să facă, iar Vic chiar încerca de obicei să facă ceea ce trebuie în sânul comunităţii. Reacţia negativă iniţială la anunţul făcut de club fusese cauzată de doi sau trei factori, se gândi el. Unul era că relaţia dintre el şi Melinda fusese mult mai bună la data dansului de 4 Iulie şi nu voia să compare prezentul cu acea perioadă mai fericită din urmă cu patru luni. În al doilea rând, era cufundat în studierea amănunţită a unui manuscris în italiană – sau mai degrabă într-un dialect sicilian –, căruia îi dedica toate serile şi de la care nu îşi dorea să fie distras. În al treilea rând, mai era problema convingerii Melindei să vină. Ea nu voia să meargă, cu toate că voia ca el să se ducă. Voia să fie soţia zdrobită şi abătută care stătea acasă şi plângea, poate. Mai ales voia să se arate – nearătându-se – drept o duşmană a soţului ei şi nu drept ajutorul lui. Însă după ce-i atrase atenţia la doar două aspecte, Vic o convinse să vină. Al patrulea necaz minor, însă unul de care chiar nu se putea plânge, era că trebuia să-şi strâmteze atât pantalonii, cât şi sacoul de la costumul de seară.

Sala de bal mare şi rotundă a clubului era decorată cu frunze de toamnă de toate felurile şi culorile, candelabrele erau decorate bogat cu conuri de pin, iar ici şi colo, printre frunzele galbene şi maro-roşcate, era atârnat câte un dovleac mititel. Odată ajuns acolo, începându-şi patrularea solitară obişnuită a marginilor ringului de dans, Vic începu să se simtă bine. Bănui că, pentru o clipă, acasă, se îndoise de propriul aplomb. Chiar nu ştia cât să creadă din ceea ce îi spusese Trixie. Acum i se părea foarte interesant să treacă sau să se oprească lângă aceleaşi grupuri de oameni pe care-i văzuse în iulie. Iat-o pe doamna Podnansky, mai călduroasă şi mai amabilă ca oricând. Soţii MacPherson – absolut nici o schimbare: Mac avea ochii injectaţi de beat ce era de la ora zece, cu toate că probabil avea să se ţină bine toată seara; cât despre soţia lui, dacă trăda orice bănuială la adresa lui Vic, după privirea lungă şi curioasă pe care i-o aruncă atunci când îl salută, aceasta părea anulată de remarca ei că se vedea cu adevărat că slăbise.

– Ai ţinut regim? întrebă ea cu admiraţie. Aş vrea să-mi povesteşti şi mie despre el.

Şi doar de dragul distracţiei, Vic rămase o vreme cu ei, povestindu-le despre un regim pe care-l inventă pe măsură ce vorbea. Hamburgeri şi grepfrut, nimic altceva. Hamburgerul putea fi variat, cu ceapă sau nu. Dar nimic altceva.

– Ideea e să te plictiseşti atât de tare de hamburgeri şi grepfrut, încât să nu le mai mănânci nici pe acelea, zise Vic, zâmbind. În cele din urmă, se întâmplă şi asta.

Doamna MacPherson era, într-adevăr, foarte interesată, cu toate că Vic era la fel de sigur ca de faptul că stătea acolo că ea nu va pierde nicicând vreun centimetru din talia solidă. Şi dacă s-ar fi întâmplat să-i pomenească Melindei de regim, iar Melinda n-ar fi ştiut nimic despre asta, ar fi fost un lucru obişnuit pentru Melinda, despre care toată lumea ştia că nici nu-i pasă şi nici nu e conştientă de ce face sau mănâncă soţul ei.

Toată lumea era cordială, iar Vic simţea că propria sa purtare era, la urma urmei, cam la fel de veselă ca în iulie. O invită pe Mary Meller să danseze cu el nu o dată, ci de două ori. Apoi dansă cu Evelyn Cowan. Nu o invită pe Melinda la dans fiindcă nu voia să danseze cu ea. Era îngrijorat însă dacă ea se simţea relativ bine sau nu. Nu voia să fie nefericită. Soţii Meller erau destul de amabili cât să stea o vreme de vorbă cu ea, remarcă el, apoi ea dansă cu un bărbat pe care Vic nu-l mai văzuse până atunci. Vic bănui că se va simţi bine, cu toate că majoritatea prietenilor lor – inclusiv soţii MacPherson, văzu el – cu siguranţă nu-i zâmbeau în seara asta. Vic bău un pahar cu Horace la barul lung şi curbat de pe o latură a încăperii şi îi povesti lui Horace despre manuscrisul italian pe care-l primise. Era jurnalul unei bunici semianalfabete, care venise din Sicilia în America împreună cu soţul ei, la vârsta de douăzeci şi şase de ani. Vic se gândea să aranjeze manuscrisul destul cât să-l facă inteligibil, să-l scurteze întru câtva şi să-l publice. Relata despre administraţia Coolidge într-un mod cu totul fantastic, iar întreg textul, care era în mare parte despre creşterea a trei băieţi şi două fete, era intercalat cu comentarii extrem de amuzante pe tema politicii şi a unor idoli sportivi de la vremea respectivă, precum Primo Carnera. Unul dintre băieţii femeii a intrat în poliţie, altul s-a întors în Italia, al treilea a devenit agent de pariuri pentru loteria ilegală a numerelor, una dintre fete a făcut o facultate şi s-a măritat, iar cealaltă s-a măritat şi s-a dus cu soţul ei inginer să locuiască în America de Sud. Impresiile femeii despre America de Sud, din locuinţa ei de pe Carmine Street, din Manhattan, erau când amuzante, când îţi dădeau fiori. Vic îl făcu pe Horace să râdă zgomotos.

– Nu e o direcţie nouă pentru tine? întrebă Horace.

Apoi Vic se uită şi o văzu pe Melinda stând cu Ralph Gosden şi cu bărbatul cu care dansase de două ori în seara asta.

– Ba da, răspunse Vic. Dar e timpul să fac asta. Fiica măritată din America de Sud mi-a trimis manuscrisul. E o întâmplare norocoasă, stai să vezi. A zis că a citit despre Greenspur Press în nu ştiu ce publicaţie sud-americană şi a aflat că public texte şi în alte limbi decât engleza, aşa că mi-a trimis jurnalul mamei sale, a zis ea, în caz că m-ar interesa. E o scrisoare fermecătoare. Foarte modestă şi foarte plină de speranţă în acelaşi timp. Mă gândesc să public cartea jumătate în italiană şi jumătate în engleză, cum am făcut cu Xenofon. Atât de puţini oameni ar fi în stare să înţeleagă dialectul ăsta.

– Tu cum reuşeşti să-l citeşti? Ştii atât de bine italiana? întrebă Horace.

– Nu, dar mă descurc rezonabil cu un dicţionar, iar acasă se întâmplă să am un dicţionar de dialecte italiene. L-am cumpărat la mâna a doua din New York acum câţiva ani, Dumnezeu ştie de ce, dar acum îmi e de folos. Pot să înţeleg aproape tot. Scrisul femeii e foarte clar, slavă Domnului.

Horace scuturã din cap.

– Omul bun la toate.

Uitându-se spre Melinda, Vic surprinse privirea bărbatului solid cu care dansase soţia lui, care tocmai îl privea fix. Chiar şi din partea cealaltă a camerei, Vic văzu că privirea bărbatului era curioasă într-un fel plin de naivitate. Poate că Melinda tocmai i-l arătase bărbatului. Ralph stătea şi vorbea cu Melinda, cu mâinile încrucişate în faţă, cu corpul zvelt formând un arc uşor. Inconsistenţa întruchipată. Domnul Gosden nu se uita în direcţia lui. Cu siguranţă că majoritatea celor din încăpere ştiau că Ralph a fost amantul Melindei, credea Vic. Acum Ralph râdea. Se purta destul de curajos în seara asta. Apoi Vic văzu cum bărbatul îndesat desface braţele într-o invitaţie la dans adresată Melindei, şi cei doi se îndreptară graţios spre ringul de dans. Iar Ralph Gosden îi urmărea, sau poate o urmărea numai pe Melinda, cu vechiul său zâmbet prostesc. Vic văzu că Horace îi urmărise privirea şi se uită din nou în pahar.

– E Ralph Gosden? întrebă Horace.

– Da. Dragul nostru Ralph, zise Vic.

Horace începu să discute despre creierul lobotomizat al unui epileptic care venise la laborator pentru o analiză, despre neregularitatea leziunilor deoarece în timpul operaţiei, care fusese sub anestezie locală, pacientul se mişcase. Horace era deosebit de interesat de leziunile cerebrale, de neurochirurgie şi de bolile creierului, la fel şi Vic. Întotdeauna fusese subiectul lor preferat de discuţie. Încă vorbeau despre

raportul comportamental al cazului de lobotomie frontală, când se apropie Melinda cu bărbatul cu care dansase.

– Vic, spuse ea. Aş vrea să ţi-l prezint pe domnul Anthony Cameron. Domnule Cameron, soţul meu.

Domnul Cameron întinse o mână mare.

– Încântat de cunoştinţă.

– Încântat de cunoştinţă, spuse Vic, strângându-i mâna.

– Şi domnul Meller.

Horace şi domnul Cameron schimbară şi ei un „Încântat de cunoştinţă".

– Domnul Cameron e antreprenor în construcţii. A venit aici să caute un teren pe care să construiască o casă. Mă gândeam că ţi-ar face plăcere să vorbeşti cu el, zise Melinda, cu o notă uşor melodioasă în glas care îi spunea lui Vic că nu acesta era motivul principal pentru care i-l prezentase pe domnul Cameron.

Domnul Cameron avea nişte ochi pătrunzători de un albastru-deschis, a căror micime contrasta cu cât de corpolent era în rest. Nu era foarte înalt, iar capul lui părea pătrat şi uriaş, de parcă ar fi fost făcut din altceva decât din carne şi oase. Când se oprea ca să asculte ce spune altcineva, ţinea gura uşor deschisă. Horace îi povestea despre peticul de pământ cu un deal dintre nordul lui Little Wesley şi secţiunea centrală întinsă a oraşului. Dealul avea vedere la Lacul Urşilor, spuse Horace.

– M-am uitat la el şi nu e destul de înalt, zise domnul Cameron, zâmbindu-i apoi Melindei de parcă ar fi rostit o remarcă spirituală.

– Nu prea se găsesc terenuri înalte pe aici dacă nu mergeţi chiar pe munte, zise Vic.

– Păi, s-ar putea să facem şi asta!

Domnul Cameron îşi frecă mâinile greoaie. Părul său ondulat, şaten-închis, arăta unsuros şi de parcă ar fi avut un iz dulceag neplăcut.

Apoi discutară despre posibilităţile de pescuit în zonă. Domnul Cameron spuse că e un pescar grozav şi se lăudă că întotdeauna se întoarce acasă cu coşul plin. Vic descoperi că tipul nu auzise niciodată de o muscă destul de comună pentru pescuitul la pârâu. Cu toate astea, îşi demonstra tehnica făcând câteva mişcări ample cu braţele. Horace începea să-l privească scârbit.

– Vă pot oferi ceva de băut? întrebă Vic.

– Nu, nu, mulţumesc. Nu pun gura pe băutură! zise domnul Cameron cu vocea tunătoare a omului obişnuit cu ieşirile în natură, rânjind cu gura până la urechi. Avea nişte dinţi mici şi regulaţi, fiecare la fel ca următorul. Păi, ce petrecere grozavă în seara asta, nu-i aşa? Se uită la Melinda. Vreţi să mai dansaţi?

– Încântată, zise Melinda, ridicând braţele.

– Pe curând, domnule Van Allen, domnule Meller, zise Cameron în timp ce se îndepărta în paşi de dans. Mi-a făcut plăcere.

– Pe curând, spuse Vic.

Apoi schimbă o privire cu Horace, dar fiecare dintre ei era prea politicos ca să zâmbească sau să facă vreun comentariu.

El şi Horace începură să vorbească despre altceva.

Ralph Gosden nu dansă cu Melinda toată seara, iar domnul Cameron revendică majoritatea dansurilor Melindei. Pe la două dimineaţa, Melinda era destul de ameţită şi începu să danseze mai mult sau mai puţin singură, fluturând eşarfa foarte lungă, de un verde-aprins, pe care în prima parte a serii o purtase în jurul umerilor ca pe un boa. Rochia ei era de satin roz – o rochie veche, de fapt, iar el se gândi că o alesese pentru seara asta cu un fel de martiriu în gând –, iar cu eşarfa verde sugera culorile unei flori de măr delicate şi virginale, deşi chipul ei deasupra rochiei nu arăta nici delicat şi nici virginal. Părul ei avea un farmec sălbatic, bănuia Vic, brăzdat de şuviţe blonde mai deschise, de la soarele de vară, şi fluturând liber în timp ce ea se mişca. I-ar plăcea unui bărbat precum Cameron, la fel şi trupul ei puternic şi suplu şi chipul ei care acum îşi pierduse mare parte din machiaj şi era doar o faţă abţiguită, realistă şi veselă. Cel puţin domnul Cameron ar fi considerat-o veselă. Vic vedea sfidarea din dansul ei, din eşarfa pe care o flutura sălbatic şi care se înfăşură de două ori în jurul gâturilor altei perechi. Era o sfidare a tuturor celor din încăpere. La început, voise să se arate comunităţii ca o martiră, iar cât ai bate din palme trecuse la o distracţie prefăcut nepăsătoare, la fel de hotărâtă să arate tuturor că se simte mai bine decât toţi ceilalţi. Vic oftă, gândindu-se la oscilaţiile minţii Melindei.

În după-amiaza următoare, în timp ce Vic era în garaj şi curăţa acvariile melcilor, domnul Cameron se apropie în cămaşă, fără sacou.

– E cineva acasă? întrebă domnul Cameron, vesel.

Vic fu puţin surprins, de vreme ce nu auzise nici o maşină.

– Păi, eu sunt, zise el. Soţia mea încă doarme, cred.

– Oh, spuse domnul Cameron. Păi, eram în trecere pe strada voastră, iar soţia dumneavoastră a zis să trec pe aici oricând sunt prin cartier. Aşa că iată-mă!

Preţ de o clipă, Vic nu ştiu ce să spună.

– Ce aveţi acolo?

– Melci, zise Vic, întrebându-se dacă Melinda nu e cumva trează ca să-l ia pe omul ăsta de pe capul lui. Staţi un minut. O să văd dacă s-a trezit soţia mea.

Vic intră în casă prin garaj.

Uşa Melindei încă era închisă.

– Melinda? zise el.

Apoi bătu cu putere. Când ea tot nu răspunse, deschise uşa. Melinda stătea în pat pe o parte, cu spatele la el. Se îndreptă încet şi se întoarse, dintr-o singură mişcare elastică, precum un animal.

– Ai un vizitator, zise Vic.

Ea ridică iute capul de pe pernă.

– Cine?

– Domnul Cameron, parcă? Aş dori să ieşi şi să te ocupi de el. Sau să-l inviţi înăuntru. E afară.

Melinda se încruntă, întinzându-se după papuci.

– De ce nu-l inviţi tu înăuntru?

– Nu *vreau* să-l invit înăuntru, spuse Vic, iar Melinda îi aruncă o privire surprinsă, dar nepăsătoare.

El ieşi la domnul Cameron, care se înălţa pe călcâie în mijlocul aleii, fluierând, şi zise:

– Soţia mea o să iasă într-un minut. Vreţi să aşteptaţi în living?

– Oh, nu. Prefer să stau la aer. Acolo locuiţi dumneavoastră? întrebă el, arătând cu capul spre aripa ieşită în afară, după latura îndepărtată a garajului.

– Da, spuse Vic, ridicându-şi colţurile gurii astfel încât să zâmbească.

Se întoarse la curăţarea acvariilor. Era un aspect neatrăgător al creşterii melcilor, curăţarea cu o lamă a mizeriei pe care o lăsau pe pereţii de sticlă ai acvariului, iar el detestă când domnul Cameron se apropie ca să-l privească, fluierând în continuare. Spre surprinderea lui Vic, fluiera o parte dintr-un concert de Mozart.

– De unde aţi făcut rost de toţi? întrebă el.

– Oh... cei mai mulţi s-au născut aici. Au eclozat.

– Cum se înmulţesc? În apă?

– Nu, depun ouă. În pământ.

Vic spăla interiorul unui acvariu cu o cârpă şi apă şi săpun. Delicat, desprinse un melc tânăr care se căţărase pe partea geamului pe care o curăţa şi îl puse jos, pe pământ, în rezervor.

– Arată de parcă sunt buni de mâncat, remarcă domnul Cameron.

– Oh, chiar sunt. Delicioşi.

– Îmi amintesc de New Orleans. Aţi fost vreodată la New Orleans?

– Da, zise Vic, sec. Se apucă de alt acvariu, desprinzând mai întâi cu mâinile sau cu lama melcii de toate dimensiunile care dormeau pe pereţii acvariului. Se uită la domnul Cameron şi zise: Aş prefera să nu scoateţi grilajul, dacă nu vă deranjează. Ies afară foarte uşor.

Domnul Cameron se îndreptă de spate şi puse la loc grilajul cu o neglijenţă care-l făcu pe Vic să tresară, fiindcă era sigur că un pui de melc sau doi trebuie să fi fost zdrobiţi. Domnul Cameron probabil că nici nu văzuse puii minusculi de melc. Ochii lui nu focalizau atât de în detaliu. Venea spre Vic într-un fel fără ţintă, cu surâsul său afabil, când Melinda deschise uşa din hol, iar el se întoarse spre ea.

– Bună, Tony! Bună ziua! Ce drăguţ din partea ta să treci pe aici!

– Sper că nu vă deranjează, spuse el, mergând încet spre ea. Eram cu bicicleta prin zonă, m-am gândit să vă fac o vizită.

– Vino încoace să-ţi dau ceva de băut! zise Melinda veselă, deschizând uşa mai larg.

– Aş bea o bere, dacă ai.

Domnul Cameron rămase la gustarea de la patru, şi apoi la cină la ora nouă, ambele mese fiind pregătite de Vic aproape singur. Bău nouă cutii de bere. La şase, când Vic se întorsese în living din camera lui ca să ia nişte pagini din ziarul de duminică, domnul Cameron stătea cu Melinda pe canapea, răcnind o poveste despre cum şi-a dobândit numele.

– Care e numele tău adevărat? întrebă Melinda.

– Oh, e polonez. Nici n-ai fi în stare să-l pronunţi! îi spuse domnul Cameron cu un hohot de râs ca un răget.

Era ca un gramofon dat prea tare. Vic stătu o vreme în living cu ei. Îşi pusese o cămaşă curată şi nişte pantaloni proaspăt călcaţi, în speranţa că poate Cameron avea să creadă că au un angajament în seara aceea, dar Cameron consideră evident că schimbarea hainelor era în cinstea lui şi că vizita abia începe. Straniu era că Melindei părea să-i placă, deşi devenise puţin cam ameţită încercând să scape de o mahmureală sorbind din Bloody Mary-uri toată ziua. Domnul Cameron trecu de la a descrie un proces de dinamitare, cu gesturi violente, la a enumera cerinţele pe care le aveau unii clienţi, de a le oferi privelişte plus adăpost împotriva vântului, plus loc de o piscină şi un teren de tenis şi o peluză, toate astea pe trei acri de pământ.

– Oh, îmi cer de toate, mai puţin un cimitir pentru când o să moară! încheie domnul Cameron, hohotind de râs.

Era un final obişnuit pentru poveştile sale. Domnul Cameron se întrecea pe sine. Era ca un băieţel care încearcă să impresioneze o fată fluturând un cuţit sau dând foc unei pisici îmbibate în kerosen.

Vic stătea cu obrazul în palmă, aşteptând.

Soţii Peterson îi aduseră pe Trixie şi pe căţeluş înapoi de la ei de acasă, unde Trixie fusese toată după-amiaza, dar refuzară să intre când văzură că au musafiri.

– *Vă rog* să intraţi, îi rugă Vic, însă în zadar.

Soţii Peterson erau oameni timizi. Atunci Vic trânti uşa din faţă, cuprins de furie, şi zise, încercându-şi norocul ca domnul Cameron să plece:

– Păi, presupun că în curând va fi vremea cinei.

Domnul Cameron nu spuse „Bine!", dar zise ceva foarte asemănător.

Pe parcursul a ceea ce s-ar fi numit ora de cocktailuri, când cartofii de Idaho erau la copt şi cea mai mare friptură pe care Vic reuşise să o găsească în congelator se dezgheţa pe uscătorul de vase, domnul Cameron se ridică deodată şi anunţă că are ceva pentru ei.

– Mă întorc imediat. Vreau doar să aduc ceva de pe bicicletă!

– Ce aduce? întrebă Vic, care tocmai venise din bucătărie.

– Nu ştiu.

– Aş vrea să nu mai râzi atât de tare la poveştile alea nenorocite ale lui. E puţin cam târziu acum să menţionez asta, presupun.

– Dar poate că îmi plac poveştile lui, răspunse Melinda cu o voce ameninţător de calmă. Cred că e foarte interesant şi un *tip foarte adevărat*.

Vic nu putu să spună nimic, fiindcă domnul Cameron se întoarse cu un clarinet în mână.

– Iată-l, zise el, aruncând pe podea punga opacă din plastic în care era evident că fusese ambalat. Îl iau mereu cu mine când plec cu bicicleta. Îmi place să mă opresc în pădure şi să cânt puţin. Spuneai că ai Concertul pentru clarinet în la major de Mozart?

– Oh, da, Vic, te rog să-l cauţi.

Vic se duse la dulapul cu discuri şi-l căută. Îl aveau de ani de zile. Era de şaptezeci şi opt de rotaţii pe minut.

– Hai să încercăm mişcarea a doua! zise domnul Cameron, ducând clarinetul la buze şi începând să fluiere.

Degetele lui arătau ca nişte ciorchini de banane răsfirate pe clapele din crom.

Vic căută a doua mişcare, o găsi şi o puse la gramofon. Domnul Cameron începu de îndată, cântând melodia odată cu orchestra, luând notele cam tare, dar corect. Într-o pauză, zâmbi triumfător şi o privi pe Melinda.

– N-ar trebui să intru aşa de repede, dar îmi place muzica, spuse el. Ce zici?

Benny Goodman intra acum, la fel şi domnul Cameron. Domnul Cameron cânta mai tare. Închise ochii mici şi se legănă ca un Pan elefantin. Luă suitele din variaţiuni destul de bine. Nu făcu nici măcar o greşeală. Doar că nu era nici un pic de calitate.

– Cred că eşti *fantastic*! strigă Melinda.

Domnul Cameron îi rânji o clipă.

– Am luat doar trei lecţii la viaţa mea, zise el iute şi apoi îşi astupă iarăşi gura cu instrumentul.

Urmă mişcarea lentă a Concertului brandenburgic nr. 3, mişcarea a doua din Concertul pentru pian nr. 23 al lui Mozart şi mişcarea a doua din Simfonia a cincea a lui Beethoven. După Concertul brandenburgic, Vic o lăsă pe Melinda să găsească discurile în locul lui, fiindcă trebuia să gătească friptura şi să facă salata. În timpul cinei, domnul Cameron discută despre plăcerile ciclismului şi despre cum combină utilul cu plăcutul mergând pe bicicletă la aproape toate proiectele. Era amabil şi deschis cu Vic, uitându-se la el o dată la câteva momente ca să-l includă în public, cu o condescendenţă care arăta că pe Vic îl considera doar un coleg de locuinţă al Melindei, doar un unchi în vârstă sau un frate burlac. Încă se dădea în spectacol în faţa Melindei.

Trixie stătea la masă, privindu-l fix cu o oarecare nedumerire pe care Vic o putea înţelege cu uşurinţă. Se holbase la el cât timp cântase la clarinet, fără să facă vreun comentariu şi să încerce să vorbească cu el – ceea ce era oricum imposibil, fiindcă domnul Cameron abia dacă tăcea vreo clipă. Decibelii de corzi vocale, râsetele sau sunetele clarinetului ţâşneau constant din el. Emana zgomot.

– M-am săturat, murmură Vic către Melinda după masă, în timp ce duceau vasele înapoi în bucătărie. Te ocupi tu de restul vaselor? Mă duc în camera mea, unde e linişte.

– Te rog, zise Melinda puţin neclar.

Vic intră în living să-i spună noapte bună domnului Cameron, care se învârtea fără astâmpăr, cu mâinile în buzunare, vorbind pe un ton vesel şi zgomotos cu puiul de boxer, de vreme ce nu avea cu cine altcineva să vorbească.

– Noapte bună, domnule Cameron, zise Vic, cu un surâs. Dacă îmi permiteţi... am ceva treabă.

– Oh, sigur, zise el cu compătimire. Înţeleg. Chiar a fost o cină reuşită. Mi-a plăcut!

– Mă bucur.

Vic se cufundă din nou în jurnalul bunicii siciliene, consultându-şi dicţionarul de dialecte italieneşti aproape constant. Reuşi să ignore duetul Melindei la pian cu domnul Cameron la clarinet în timp ce citea, însă când se opri, muzica îl deranjă din nou. Melinda făcea greşeli şi izbea clapele după aceea ca să le corecteze. Hohotele vesele de râs ale domnului Cameron se auzeau limpede prin fereastra întredeschisă a lui Vic.

19

Melinda dezvoltă dintr-odată o pasiune pentru antreprenoriatul în construcţii. Începu să-şi petreacă zilele cu domnul Cameron, conducându-l cu maşina oriunde avea chef să meargă şi vizitându-i pe prietenii lor împreună cu el şi rugându-i să-i dea sfaturi. Seara, la cină, vorbea tot timpul acum, vorbea despre înălţarea solului, drenare, privelişti şi despre pânza freatică de pe un teren aflat la est de Little Wesley pe care domnul Cameron îl alesese pentru clientul lui. Clientul venea sâmbătă să se uite la teren, iar Tony trebuia să aibă o descriere completă a naturii fizice a proprietăţii, pe care acesta s-o citească după ce va sosi.

– Nu crezi că pânzele freatice sunt fascinante? întrebă Melinda. Tony mi-a explicat cum poţi să distingi o pânză freatică falsă de una adevărată. Un fel de deal de altul, adică. Unii oameni cred că atunci când solul e uşor înălţat, sub el e o pânză freatică.

Vic se încruntă puţin.

– Poate vrei să spui doar apă? Sau o sursă de apă? Pânză freatică e peste tot.

Melinda se încruntă la el peste masă.

– Cum adică e pânză freatică peste tot? E pânză freatică acolo unde e apă!

– Păi, atunci e apă peste tot, zise Vic. Definiţia pânzei freatice este limita superioară a pământului care este saturat cu apă. Fiecare fel de teren are propria pânză freatică. Există pânză freatică şi în deşertul Sahara, doar că se întâmplă să fie foarte adâncă. Nu ştiu ce ţi-a tot spus Tony, dar aşa stau lucrurile.

Melinda nu spuse nimic o vreme, o bucată lungă de vreme. Când vorbi din nou, fu despre piatra albă pe care Tony încerca acum s-o găsească.

– Zi-i să încerce prin Vermont, spuse Vic.

– *Asta da* idee! Au piatră frumoasă acolo! Mai ţii minte...

– Nu e marmură de Paros, dar s-ar putea să meargă, zise Vic foarte clar, ungând o ridiche cu unt.

Apoi veni sistemul de drenare. Tony avea o idee minunată pentru drenare, care ar fi creat un pârâu artificial prin proprietatea aceea. Vic nu înţelese de fapt de unde ar fi venit apa în primul rând, dar nu era impresionat de ideea lui Tony, pe care Melinda o considera originală fiindcă Tony îi spusese evident că e originală.

– Romanii făceau asta acum două mii de ani, zise Vic. Au făcut-o la Avignon.

– Unde e Avignon, tati? întrebă Trixie.

Vic își dădu seama dintr-odată că Trixie ratase meditația de duminică din cauza domnului Cameron.

– Avignon e în sudul Franței. Odinioară era reședința papilor, acum vreo cinci sute de ani, cred. Va trebui să mergi acolo într-o bună zi. Și au un cântec: „*Sur le pont d'Avignon – On y danse, on y danse – Sur le pont d'Avignon – On y danse tous en rond*". O convinse să cânte împreună cu el. Cântară iar și iar, cât timp așezau desertul pe masă, iar și iar, în timp ce Melinda se încrunta ca și cum cântatul i-ar fi provocat o durere de cap. Trixie nu se plictisea niciodată de așa ceva, și cântară, și cântară cât spălară vasele, apoi Vic o învățâ strofa a doua și o cântară pe aceea până când Melinda izbucni:

– Of, pentru numele lui Dumnezeu, Vic, *potolește-te*!

Când Vic îl întâlni pe Horace data viitoare, sâmbătă dimineață în magazinul de bricolaj din Little Wesley, Horace îl pomeni pe domnul Cameron. Ieșeau din magazin împreună, ducându-se spre mașinile lor, din parcarea de lângă supermarket. Horace spuse:

– Am înțeles că Ferris o să cumpere terenul ăla de lângă casa soților Cowan.

Ferris era numele newyorkezului înstărit care era clientul lui Cameron.

– Da. De unde știi?

– Mi-a spus Phil. A zis că Melinda a trecut pe la el într-o zi cu antreprenorul. Înțeleg că îl ajută.

– Își ocupă și ea timpul cu ceva, zise Vic repede și pe un ton neinteresat.

Horace încuviință, și dacă avea de gând să mai spună ceva despre Melinda și Cameron, nu o spuse. Când ajunseră la mașinile lor, Horace spuse:

– Mary și cu mine o să ne încercăm norocul cu niște coaste de porc la grătar mâine seară. Soții MacPherson trebuiau să vină, dar nu mai pot ajunge. Ce-ar fi să veniți tu și cu Melinda pe la cinci?

În mod normal, lui Vic i-ar fi făcut plăcere să stea pe peluza soților Meller, să privească soarele cum asfințește și să adulmece aroma de cărbune a coastelor care sfârâiau pe grătar. Acum primul lucru care îi veni în minte fu că Melinda s-ar putea să nu fie liberă. Era prima dată când își îngădui să-și dea seama că ea își petrecea aproape fiecare după-amiază, își petrecuse jumătate din dimineața aceasta și încă era pe undeva prin oraș cu Tony Cameron.

– Mulțumesc, Horace. Pot să te anunț mai târziu? Din câte știu eu, putem.

– Bine, zise Horace, zâmbind. Sper că puteţi. Vine iarna curând. Gata cu grătarele în aer liber.

Vic se duse acasă, cu portbagajul maşinii plin de cumpărături pentru sfârşitul de săptămână – Melinda nu prea mai mergea la piaţă în ultimul timp – şi cu un burghiu nou pentru bormaşină. Rupsese un burghiu cu o zi în urmă, când se enervase, sau mai degrabă când se gândea la lucruri enervante. Gândurile lui planau în jurul lui Tony şi al Melindei: Ce aveau să spună prietenii lor despre asta? Când aveau să înceapă să vorbească? Oare Cameron şi Melinda au avut deja o aventură? Avuseseră destul timp şi destule ocazii, iar purtarea neschimbată a lui Cameron faţă de el ar fi ceva firesc pentru Cameron. Cameron, pachidermul. Uneori, Vic putea zâmbi la gândul acestei situaţii. Cameron era atât de ne-complex. Era ceva chiar plăcut de naiv şi inocent la faţa lui mare şi pătrată, şi ceva foarte juvenil şi deschis în modul în care presupunea că e perfect în regulă să plece cu nevasta altuia şi să o ţină câte opt ore odată. Vic ştia, desigur, că Melinda îl încurajează în direcţia asta cu replica ei obişnuită: „O, da, îl iubesc pe Vic, dar...“ Nu că Melinda l-ar fi vrut neapărat pe Cameron drept amant – Vic găsea acest lucru imposibil de crezut –, dar îşi dorea să fie înconjuraţi de o atmosferă romantică atunci când erau împreună, voia să ţină drumul liber.

Melinda nu era când ajunse acasă. Trixie era plecată la film. Roger îl întâmpină la uşă, dând din ciotul cozii, iar Vic îl lăsă să iasă pe peluză, îl privi absent în timp ce căţelul se lăsă pe vine şi făcu o baltă. Ei bine, se gândi Vic, domnul Cameron avea să mai rămână aici doar vreo două săptămâni. Munca lui la casa lui Ferris avea să se încheie la sfârşitul lui noiembrie. Cameron însuşi spusese asta.

Melinda veni la şase şi jumătate, cu Cameron. Cameron căpătase o arsură de soare roz şi strălucitoare. Când zâmbea, faţa parcă îi strălucea de bucurie şi mulţumire de sine.

– Am venit cu berea mea de data asta! zise Cameron, ridicând o navetă cu sticle de jumătate de litru.

– Bine! Bravo! spuse Vic pe tonul pe care l-ar fi folosit cu un copil. Apoi, către Melinda: Pot să vorbesc un minut cu tine?

Ea veni în bucătărie cu el.

– Suntem invitaţi la soţii Meller mâine, la cinci, la un grătar. Vrei să mergi?

Faţa ei, îmbujorată şi aţâţată după ieşirea cu Cameron, se lumină şi mai mult.

– Sigur! Abia aştept!

– Bine, îi spun lui Horace, zise Vic, uşurat, şi zâmbi.

– Bănuiesc că pot să vin cu Tony dacă vreau, nu?

Vic se întoarse spre ea. Se îndrepta spre telefon.

– Nu, nu cred că poţi să vii cu Tony.

– De ce nu?

– Pentru că nu cred că e genul soţilor Meller.

– O, bla, bla, bla! Melinda îşi dădu capul pe spate. De când hotărăşti tu care e genul soţilor Meller?

– Se întâmplă să ştiu.

– O să-i întreb chiar eu, zise Melinda, pornind spre telefon.

Vic o prinse de braţ şi o smuci înapoi. Închise în urma lui uşa de la bucătărie, care se bălăngănea.

– A, nu, n-o să-i întrebi nimic. Soţilor Meller nu le place şi cu asta, basta. Ne-au invitat pe noi.

– O să vin cu el fie că le place, fie că nu!

– Mă îndoiesc, Melinda, zise el încet, cu toate că auzi cum glasul îi tremură de furie.

– Şi cum ai de gând să mă opreşti?

Vic strânse din buze, ruşinat de propria mânie şi uimit de furia bruscă a Melindei.

– În regulă. Hai s-o lăsăm baltă, zise el.

Melinda îl privi un moment, apoi, aparent luându-i cuvintele drept o concesie a victoriei sale, ridică un colţ al gurii şi ieşi din bucătărie, trecând pe lângă Vic.

– Tony, n-ai nevoie de un desfăcător de sticle? întrebă ea, iar Vic îşi aminti că luase unul în timp ce vorbea cu el, că îl ţinea în mână.

Vic nu se duse la grătarul soţilor Meller a doua zi. Lăsase în seama Melindei să accepte invitaţia şi nu ştia ce le spusese, dar în ultimul minut îi spuse că nu merge. Cameron sosi, nu pe bicicletă, ci în breakul său Plymouth de culoarea cafelei cu lapte, în care îşi căra bicicleta când călătorea, bănuia Vic. Atât Cameron, cât şi Melinda se arătară abătuţi când el zise că nu merge.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Cameron. Era într-un costum de vară proaspăt călcat şi purta pantofi albi, pornit să facă o impresie bună soţilor Meller.

– Nimic. Doar că am nişte lucruri pe care aş vrea să le fac. Mergeţi voi doi.

– Ce o să creadă soţii Meller? întrebă Melinda, puţin cam sec.

– Nu ştiu. Vezi tu, spuse Vic, cu un chicotit dezarmant.

Expresia domnului Cameron nu se schimbă.

– Chiar mi-aş dori să te răzgândeşti.

Vic se îndepărtă de ei pe peluză.

– Mergeţi voi doi. Distraţi-vă şi salutaţi-i pe soţii Meller din partea mea.

Mâinile Melindei se jucau cu cheile de la maşină, observă Vic. Se duse în camera lui.

O clipă mai târziu, cele două maşini plecară.

Vic îşi aminti că domnul Cameron probabil nu avea nici o legătură cu Melinda – fizic vorbind. Chiar credea asta. Însă nu fu de ajutor. Iar în timp ce stătea în camera lui, după ce ei plecară, încercând să-şi vină în fire cât să poată citi, aproape regretă că a fost atât de copilăros încât să refuze să meargă la soţii Meller. Mai putea încă să meargă, se gândi el. Dar asta părea şi mai copilăros acum. Nu, nu avea să meargă. Însă ştia că asta va însemna încă o conversaţie dureroasă sau stânjenitoare cu Horace.

Melinda sosi acasă abia la unu noaptea. Vic era în camera lui, citind în pat, şi nu se duse în casă s-o vadă. Oricum nu voia s-o vadă. Probabil era beată. Ora la care sosi acasă, unu şi zece, îl făcu pe Vic să creadă că a stat în vreun bar cu Cameron în a doua parte a serii, fiindcă toate barurile închideau punctual la ora unu.

Horace îl vizită la şapte şi douăzeci în seara următoare, când Vic era la imprimerie. Vic preconizase că va primi o vizită de la Horace a doua zi, şi preconizase şi expresia de pe chipul lui Horace.

– Ce ţi s-a întâmplat ieri? întrebă Horace. Te-am sunat acasă. N-ai răspuns.

Vic simţi cum roşeşte de ruşine, de parcă ar fi fost prins cu o minciună gravă. Auzise telefonul cum sună seara trecută şi nu răspunsese.

– Am ieşit la o plimbare după ce a plecat Melinda. Nu eram în casă.

– Păi, să ştii că ne-ai lipsit.

– A, voiam să mă gândesc la nişte lucruri. Ştii tu. M-am gândit că domnul Cameron se descurcă şi cu porţia mea de grătar.

– Într-adevăr!

– A fost bun?

– O, a fost în regulă. Domnul Cameron ne-a distrat cu clarinetul.

– Da, şi eu l-am auzit, spuse Vic.

– Nu-ţi place de el, înţeleg. Nici mie.

Vic simţi încă o împunsătură de ruşine, dar îşi păstră o expresie calmă şi plăcută.

– Ce vrei să spui?

– S-o spun pe şleau, Vic? Nu-mi place de Cameron şi nu-mi place cum se poartă în preajma Melindei. Şi nu-mi place că treci iar pe planul doi şi aştepţi ca lucrurile să treacă.

– Păi, şi nu aşa se întâmplă de obicei? întrebă Vic, zâmbind, dar se simţea stânjenit şi prins în capcană.

– Nu ai fost acolo aseară. Melinda s-a cam ameţit şi a zis mai multe lucruri – de pildă, că e de părere că domnul Cameron e răspunsul la rugăciunea ei. Cameron se poartă de parcă...

Se auzi o bătaie uşoară în uşă.

– Intră, zise Vic.

Stephen Hines deschise uşa.

– O, bună ziua, domnule Meller. Ce mai faceţi?

– Bine, mulţumesc, şi dumneata?

– Bine şi eu. Carlyle a luat camioneta, continuă Stephen către Vic. O să treacă mâine dimineaţă pe la poştă să vadă dacă a venit rola cea nouă.

– În regulă. Nu e grabă, zise Vic, gândindu-se mecanic că vor trece trei săptămâni până când vor folosi rola cea nouă pentru poemele lui Ryder.

Vic lăsa intenţionat o rolă de cerneală să ruginească pentru a obţine un efect texturat când tipărea cu ea direct pe hârtie.

– Mai e ceva? întrebă Stephen.

– Nu cred, Stephen.

– Seara bună, atunci. Pe mâine.

– Seara bună, spuse Vic. Apoi se întoarse spre Horace. Apropo, Xenofon a venit de la legătorie! Vrei să vezi un exemplar?

– Aş vrea, Vic, dar cred că despre ce vorbim noi e mai important, nu crezi?

– Dă-i bătaie, Horace.

– Păi... Am impresia că domnul Cameron se gândeşte s-o ia cu el pe Melinda, iar ea se poartă de parcă ar fi dispusă să plece.

– S-o ia cu el? întrebă Vic cu uimire, o parte din ea autentică.

– Următorul lui proiect e în Mexic şi are două bilete de avion pentru Ciudad de México – sau cel puţin aşa a spus, şi nu cred că era beat decât de propria putere. Iar Melinda spunea că s-ar duce cu el până la capătul pământului. De ce nu-i spui tu unde să se ducă, Vic?

– E o noutate pentru mine. N-am auzit nimic din toate astea.

– Păi, ar fi trebuit. E şi vina ta, Vic. Ce eforturi reale ai făcut să te împaci cu Melinda în orice fel de privinţă după povestea cu De Lisle?

Mintea lui Vic oscilă între cele două sensuri ale cuvântului „poveste“ înainte să-şi poată formula răspunsul.

– Am încercat, spuse el simplu.

– Din câte ştiu eu, încă trăieşti în partea ta de casă, spuse Horace, ascunzându-şi jena într-un ton agresiv. Eşti tânăr, Vic. Treizeci şi şase, nu? Melinda e şi mai tânără. Ce fel de căsnicie te aştepţi *tu* să ai cu ea? Într-o dimineaţă o să te trezeşti şi n-o s-o mai găseşti!

– Nu mă interesează s-o strunesc, zise Vic. N-am făcut-o niciodată. E o fiinţă liberă.

Horace îl privi nedumerit.

– Deci renunți și gata? Pentru că am impresia că s-ar putea să pierzi în fața lui Cameron.

Vic rămase tăcut preț de câteva secunde. Nu se gândea la ce să răspundă. În parte, își simțea propria jenă provocată de conversație, o gusta pe limbă, iar în parte era panicat, ca nu cumva Horace să-și schimbe părerea despre el în vreun fel, să nu-și reducă stima față de el.

– În regulă, Horace. O să am o discuție cu ea despre domnul Cameron.

– Cred că o să fie nevoie de mai mult decât discuții. Ori îți schimbi întreaga atitudine, ori...

Vic zâmbi.

– Nu exagerezi?

– Nu cred, Vic. Horace își aprinse o țigară. Vic, de ce ești atât de al naibii de distant? Care e scopul?

– Nu sunt distant. Vrei să bem ceva la local?

Începu să-și strângă puținele lucruri pe care voia să le ia acasă.

– Toată atitudinea ta e greșită, Vic. Dacă a avut vreodată șansa să fie corectă – și poate că a avut-o odată –, acum e greșită.

– Sunt cele mai dure cuvinte pe care te-am auzit vreodată spunându-le, Horace.

– Vorbesc serios.

Vic se uită la Horace, simțindu-se puțin dezechilibrat.

– Mergem să bem ceva?

Horace scutură din cap.

– Eu o iau din loc. N-am vrut să-mi ies din fire, dar cred că mă bucur tare mult că am făcut-o. Poate pe ăsta o să-l iei în serios – pe Cameron, adică. Noapte bună, Vic.

Horace ieși și închise ușa.

O senzație stranie, ca frica, îl cuprinse pe Vic de îndată ce rămase singur. Termină de strâns hârtiile, ieși și încuie ușa în urma lui. Mașina lui Horace tocmai dispărea pe alee. Vic urcă în mașina lui. Un fior rece îi urcă pe șira spinării, până la ceafă. Apoi înghiți în sec și își relaxă mâinile pe volan. Știa care era problema. Nu își îngăduise să se gândească de fapt la Cameron, decât la faptul că avea să plece peste două săptămâni. Nu își îngăduise să-și pună creierul să proceseze problema pe care o crea Cameron. Iar Horace i-o arătase. Era ca și cum Horace ar fi arătat cu degetul un foc care-i ardea drept la picioare, un foc pe care alesese să-l ignore. (Pe de altă parte, considera că are dreptul să-l ignore dacă așa vrea. Dacă ar fi avut un foc la picioare, singura persoană care ar fi avut de suferit ar fi fost chiar el. Ceea ce îl supărase cel mai mult, se gândi el, era că Horace îl forțase pentru o clipă să adopte atitudinea unui

conformist, viziunea unui conformist asupra lucrurilor.) Dar poate că Horace avea dreptate când spunea că nu şi-a dat seama de nişte lucruri importante. De pildă, nu recunoscuse în faţa propriei persoane că Melindei chiar s-ar putea să-i placă de Cameron, că acesta ar putea să fie tocmai genul Melindei. Acea vorbire pe şleau, acea primitivitate care o depăşea pe a ei! Şi acea naivitate de pachiderm! Cameron era genul care ar fi „luat-o cu el", ar fi aşteptat să divorţeze şi apoi ar fi luat-o de nevastă cum se cade. Şi era, într-adevăr, tocmai genul Melindei. Asta fu o revelaţie covârşitoare pentru el.

Trixie era singură în casă când sosi Vic. Puiul de boxer veni cu pas întins să-l întâmpine, sărind în aer şi zvârcolindu-se în acelaşi timp, într-o mişcare care îi amintea mereu lui Vic de un păstrăv săltăreţ.

– Mama ta era aici când ai ajuns acasă? întrebă el.

– Nu. Presupun că e în oraş cu Tony, zise Trixie şi continuă să citească pagina cu benzi desenate din ziarul de seară.

Vic îşi pregăti ceva de băut. În timp ce ducea paharul până la fotoliu, remarcă noua cutie albastru cu alb de tutun de pipă Nelson Thirty-three de pe măsuţa de lângă scaun. Probabil sosise azi, iar Melinda o despachetase şi o pusese acolo. Probabil o comandase ea acum vreo două săptămâni, se gândi Vic, o fi comandat-o într-una din zilele pe care le-a petrecut cu Tony.

20

Brian Ryder sosi cu trenul în Wesley în sâmbăta următoare. Era un tânăr plăcut şi intens, cu energia unui Tarzan tânăr şi un fizic pe potrivă. Primul lucru pe care vru să-l facă fu să se plimbe prin oraş, încă dinainte ca el şi Vic să aibă ocazia de a discuta despre poemele lui. Plimbarea îi luă aproape două ore în după-amiaza aceea şi se întoarse cu părul umed, cu faţa lucioasă. Găsise Lacul Urşilor şi se scăldase în el. Temperatura era de vreo patru grade. Lacul Urşilor era la aproape treisprezece kilometri distanţă. Vic îl întrebă cum de a ajuns atât de repede.

– O, până acolo am alergat uşor de-a lungul drumului, răspunse el. Îmi place să alerg. Iar la întoarcere m-a luat un tip cu maşina. Zicea că te cunoaşte.

– Da? Cine? întrebă Vic.

– Se numea Peterson.

– A, da.

– Pare să aibă o impresie foarte bună despre tine.

Vic nu răspunse. Melinda stătea pe canapea în living, lipind fotografii în albumul ei. Nu i se adresase deloc lui Brian după ce Vic îi prezentase, dar îl tot fixa cu privirea cu o curiozitate fătişă care îi amintea lui Vic de felul în care Trixie se holba mereu la un nou bărbat pe care Melinda îl aducea acasă. Acum Brian o privea în felul său naiv şi direct, de parcă s-ar fi aşteptat ca ea să contribuie cu ceva la conversaţie sau să dea dovadă măcar de un strop de atitudine prietenoasă înainte ca el şi Vic să plece la lucru, însă ea nu spuse nimic şi nu zâmbi, nici măcar când Brian îi surprinse privirea.

– Să mergem în camera mea să stăm de vorbă? întrebă Vic. Am manuscrisul tău acolo.

În seara aceea, Melinda îl aduse pe Cameron acasă la cină. Cameron spuse hohotind:

– Aş fi scos-o pe nevastă-ta la cină, Vic, dar a insistat să vină acasă la tine.

Grosolănia incredibilă a lui Cameron îl lăsă pe Vic fără replică. Brian îl auzise. Începând de atunci, Vic observă că Brian îşi petrecu mare parte din seară pur şi simplu urmărindu-i pe Cameron şi pe Melinda cu o expresie serioasă şi analitică pe chip. Iar cei doi chiar se dădeau în spectacol. Cameron tot intra şi ieşea din bucătărie, ajutând-o pe Melinda să pună lucrurile pe masă de parcă ar fi locuit acolo. Conversaţia lor unul cu celălalt era despre ce făcuseră în după-amiaza aceea şi despre materiale de construcţii şi preţul cimentului. Vic încercă să vorbească cu

Brian despre poeţi şi poezie, dar vocile lor nu făceau faţă glasului lui Cameron. Vic îşi păstră un surâs pe faţă ca să-şi ascundă iritarea în prezenţa lui Brian. Nu era sigur că reuşeşte. Brian era un tânăr cu un foarte bun spirit de observaţie.

După cină, Cameron zise:

– Ei bine, Vic, Melinda îmi spune că voi doi aveţi ceva de discutat, aşa că... mă gândeam s-o scot poate să dansăm puţin la Barmaid.

– Sună bine, zise Vic amabil. Cred că au bere la draft acolo, nu-i aşa?

– Sigur că da! răspunse Cameron, bătându-se pe burta solidă, bine hrănită.

Pentru cât mânca şi bea, nu era gras. Avea corpul solid, dur şi lipsit de şolduri al unei gorile.

Brian o măsură apreciativ cu privirea pe Melinda când ieşi din camera ei cu nişte pantofi decupaţi, cu tocuri înalte şi un sacou scurt şi roşu peste rochie. Se străduise mai mult ca de obicei cu machiajul, iar părul ei blond era periat cu grijă.

– Ne vedem când ne-om vedea, zise ea veselă când ieşi pe uşă.

Gorila o urmă, rânjind expansiv.

Vic se aruncă în conversaţia cu Brian astfel încât acesta să nu aibă ocazia să-i pună nici o întrebare, însă pe chipul tânărului, Vic vedea că mintea i se agaţă cu tenacitate de întrebări. Brian nu avea să uite să i le adreseze mai târziu. Vic îşi reproşă că nu avusese o discuţie cu Melinda cu câteva zile în urmă. Horace avusese dreptate. Trebuia să-i fi spus *ceva*. Dar oare chiar ar fi ajutat? Ajutase la ceva când vorbise cu ea despre De Lisle?

– Soţia ta e o femeie *foarte* atrăgătoare, spuse Brian încet, într-o pauză din conversaţie.

– Crezi? întrebă Vic, zâmbind.

Apoi îşi aminti dintr-odată replica surprinsă a lui Brian, „Aici dormi?“, când îi văzuse camera de dincolo de garaj, ca întrebarea brutală şi nesocotită a unui copil. Pe Vic îl făcea să sufere nerezonabil de mult. Nu putea să şi-o scoată din minte.

Rămaseră treji, discutând despre cărţi şi poeţi, până după miezul nopţii, când Brian sugeră politicos că poate Vic vrea să se ducă la culcare. Vic ştia că Brian voia să se uite pe antologia poeţilor metafizici germani pe care i-o scosese Vic de pe un raft, aşa că se scuză şi plecă. Dar în camera lui, Vic rămase să citească până când Melinda sosi acasă la două. Lumina lui Brian încă era aprinsă. Vic spera că Brian nu o s-o vadă beată. Nu ştia dacă e beată sau nu. Stinse lumina pe la două şi jumătate. La scurt timp după aceea, foarte slab, auzi râsul lent, fericit şi beat al Melindei

prin geamul întredeschis. Se întrebă despre ce găsise Brian să discute cu ea.

În dimineaţa următoare, Melinda spuse:

– Cred că tânărul tău prieten e teribil de drăguţ.

– E un poet teribil de bun, spuse Vic.

Brian ieşise la plimbarea de dimineaţă. Probabil avea să se întoarcă cu pene de pasăre, cum făcuse în ziua precedentă. În dimineaţa asta, când Vic se uitase în camera lui, găsise patul făcut şi o pană albastră, o pietricică, o ciupercă şi o frunză uscată aşezate într-un rând orizontal ordonat, în mijlocul mesei de scris, de parcă Brian ar fi stat acolo contemplându-le.

– Şi el a zis că eşti foarte atrăgătoare, spuse Vic, cu toate că nu ştia de ce se oboseşte să-i repete acest lucru.

Părerea Melindei despre ea însăşi era suficient de bună.

– De vreme ce facem schimb de mesaje, poţi să-i spui că sunt de părere că e cel mai atrăgător tânăr pe care l-am văzut de când am terminat liceul.

Vic îşi înăbuşi un comentariu care îi veni în minte.

– Te vezi cu Tony în după-amiaza asta?

– Nu, mă gândeam să mă văd cu Brian.

– Brian e ocupat.

– Nu toată după-amiaza. M-a invitat să mergem cu barca pe Lacul Urşilor.

– Ah, înţeleg.

– Dar Tony vine încoace diseară. O să punem nişte discuri. Am cumpărat ieri cinci discuri noi din Wesley.

– Nu vreau să vină încoace diseară, spuse Vic încet.

– Zău? Sprâncenele i se ridicară. Şi de ce nu?

– Pentru că vreau să stau de vorbă cu Brian şi nu vreau ca muzica să intre pe fereastră, chiar dacă vorbesc cu el în camera mea.

– Aha. Şi unde vrei să mergem?

– Nu mă interesează unde mergeţi.

Îşi aprinse o ţigară şi se uită la ziarul *Times* împăturit pe măsuţa de cocktail.

– Şi ce-o să faci dacă îl aduc aici, oricum?

– O să-l rog să plece.

– Asta nu e şi casa mea?

Erau atâtea răspunsuri la întrebarea asta, încât nu putu alege nici unul. Trase din ţigară.

– Deci? zise ea, uitându-se cu ochii sticloşi la el.

Inutil să-i spună că de dragul lui Brian s-ar fi putut purta mai frumos. Inutil. Totul era inutil.

– Ţi-am spus, o să-i cer să plece dacă îl aduci. O să plece, să ştii.

– Dacă faci asta, divorţez. Vic zâmbi. Nu crezi că vorbesc serios, nu? Să ştii că am s-o fac. Cred că sunt gata să-ţi accept oferta de pensie alimentară. Mai ţii minte?

– Mai ţin minte.

– Păi... oricând.

Acum se ridica în picioare, cu mâinile în şolduri, cu trupul lung relaxat şi capul lăsat puţin în jos, cum îl ţinea mereu când se certa, precum capul unui animal în luptă.

– Şi de unde vine toată chestia asta? întrebă Vic, ştiind foarte bine de unde venea. Simţi din nou acea teroare rece pe şira spinării. Melinda nu îi răspundea. Domnul Cameron?

– Cred că e mult mai drăguţ decât tine. Ne înţelegem bine.

– În viaţă contează mai mult decât să te înţelegi bine, zise Vic iute.

– Ajută!

Se fixară cu privirea unul pe altul.

– Mă crezi, nu? zise Melinda. Bine, Vic, vreau să divorţăm. M-ai întrebat acum două luni dacă vreau. Mai ţii minte?

– Mai ţin minte.

– Deci, mai e valabilă oferta?

– Eu mă ţin mereu de cuvânt.

– Să încep procedurile?

– Aşa se procedează de obicei. Poţi să mă acuzi de adulter.

Ea luă o ţigară de pe măsuţa de cocktail şi o aprinse cu un aer nonşalant. Apoi se întoarse şi se duse în camera ei. O clipă mai târziu se întoarse din nou.

– Câtă pensie alimentară?

– Am zis o pensie generoasă. O să fie generoasă.

– Cât?

Se forţă să gândească.

– Cincisprezece mii pe an? Nu va trebui s-o întreţii pe Trix din ei.

O vedea calculând. Cincisprezece mii pe an însemna că el nu va putea tipări atâtea cărţi pe an, că va trebui să-l dea afară pe Stephen sau să-i micşoreze salariul, ceea ce Stephen probabil ar accepta. Pentru un capriciu de-al ei, Stephen şi familia lui vor trebui să se obişnuiască cu mai puţin.

– Sună bine, zise ea în cele din urmă.

– Iar Cameron nu e tocmai un sărăntoc.

– E un bărbat minunat şi *adevărat*, răspunse ea, de parcă el l-ar fi numit într-un fel jignitor. Păi, atunci presupun că ne-am înţeles. O să încep luni ce am de făcut.

Cu un semn din cap în loc de concluzie, se duse înapoi în camera ei.

Brian intră în casă câteva minute mai târziu, iar el şi Vic se duseră în camera lui Vic ca să continue selecţia celor şaizeci de poeme din cele o sută douăzeci din manuscrisul lui Brian. Acesta le clasificase în trei teancuri, preferatele lui, preferatele de gradul al doilea, şi restul. Erau în cea mai mare parte despre natură, cu nuanţe sau teme metafizice şi etice, care le dădeau savoarea odelor şi epodelor lui Horaţiu – cu toate că Brian spusese, cerându-şi scuze, că nu i-a plăcut niciodată Horaţiu şi că nu îşi aminteşte nici măcar unul dintre poemele lui. Brian îl prefera pe Catullus. Erau şi câteva poeme pătimaşe de dragoste, poeme de dragoste mai mult sau mai puţin extatice şi deloc fizice, însă la fel de sublime ca ale lui Donne. Poemele lui despre oraş, New York, nu erau la fel de sigure precum celelalte, dar Vic îl convinse să includă unul sau două în carte de dragul varietăţii. Brian era foarte convingător în dimineaţa aceea, într-o bună dispoziţie extatică, iar Vic avu impresia de câteva ori că Brian nu ascultă ce spune. Însă când Vic sugeră o supracopertă de un roşu-maroniu, Brian se trezi şi nu fu de acord. El voia albastru-deschis, un albastru-deschis anume. Avea o bucăţică de coajă de ou de pasăre, pe care o găsise în dimineaţa aceea, care era tocmai de culoarea pe care şi-o dorea. Culorile erau foarte importante pentru el, spuse. Vic puse cu grijă bucăţica de coajă în sertarul de la birou. Apoi Vic descrise colofoanele ornamentale la care se gândise pentru sfârşitul anumitor poeme – o pană, fire de iarbă, o pânză de păianjen, un cocon de molie, iar pe acestea Brian le aprobă cu entuziasm. Vic experimentase cu tipărirea ofset a tuturor acestor obiecte şi obţinuse rezultate splendide.

Brian se ridică fără astâmpăr şi întrebă:

– Melinda este?

– Cred că e în camera ei, zise Vic.

– I-am spus că mergem cu barca în după-amiaza asta.

Nu terminaseră de ales poemele, dar Vic văzu că lui Brian nu-i mai stătea gândul la asta. Avea să fie timp după ieşirea cu barca şi înainte de cină.

– Du-te, zise Vic, simţindu-se slăbit dintr-odată.

Brian se duse.

Cameron sosi la şapte în seara aceea şi se instală în living cu jovialitatea zâmbitoare a unui bărbat care aşteaptă o cină copioasă. Brian o ajuta pe Melinda în bucătărie. Ea pregătea un purceluş de lapte, iar Vic îşi amintea vag că spusese că Brian a insistat să-l cumpere când l-a văzut

într-o măcelărie din Wesley în după-amiaza aceea. Toată după-amiaza fusese vagă pentru Vic. Nu știa cum au trecut orele, nu-și putea aminti ce a făcut, decât că la un moment dat a folosit un ciocan la ceva și s-a lovit la degetul mare de la mâna stângă, care acum îi zvâcnea când îl lipea de arătător. Se trezi vorbind cu Cameron, care nu tăcea niciodată, fără să se gândească la nimic din ce spunea. Se forță să se concentreze o clipă pe ce spunea Cameron și auzi: „... eu n-am prea stat niciodată pe la bucătărie. Știi, ori te pricepi, ori nu!“ Vic îl ignoră din nou, ca pe o emisiune radio pe care nu voia s-o asculte. Ceva îl tulbura la faptul că Brian era în bucătărie. De ce nu era Brian în living, discutând cu el despre lucruri care îi interesau? Cameron ar fi trebuit să tacă. Apoi își aminti că în dimineața aceasta dăduse un ultimatum în legătură cu prezența lui Cameron în seara asta, și că Melinda promisese că va începe procedura de divorț luni dimineață, mâine, iar Cameron se afla aici în seara asta, oricum, cu o expresie deosebit de mulțumită de sine. Oare Melinda îi spusese deja despre procedura de divorț?

Cameron se urni de pe canapea și anunță că se duce să arunce un ochi în bucătărie.

După câteva minute ieși din nou, rânjind.

– Ia zi, Vic, ce zici, să iau două-trei duzini din melcii tăi? Știu eu un sos simplu de unt și usturoi cum nu găsești nicăieri! Poate să-l facă și un copil și e la fel de gustos ca în New Orleans! Își plesni palmele și le frecă una de alta. Vrei să-i iei tu sau să-i iau eu? Melinda a zis să te întreb mai întâi.

– Melcii nu sunt de mâncat, spuse Vic.

Lui Cameron îi căzu puțin fața.

– Aha. Păi, atunci pentru ce naiba sunt? întrebă el, râzând. Melinda a spus...

– Nu-i folosesc la nimic. Sunt inutili, zise Vic, scuipând cuvintele cu o amărăciune deosebită.

Melinda ieși din bucătărie.

– Care e problema dacă luăm câțiva melci? Brian vrea câțiva și Tony zice că știe să-i facă. Hai să avem o adevărată cină de gală!

Făcu un gest larg cu lingura de gătit, se întoarse și nimeri aproape în brațele lui Cameron și îl bătu pe obraz.

Vic se uită la Brian, care o urmase pe Melinda afară din bucătărie.

– Tocmai i-am spus lui Tony că melcii nu sunt de mâncat, zise Vic.

– Du-te afară și adu câțiva, Tony, spuse Melinda.

Era pe cale să se îmbete.

Tony porni și apoi se opri, uitându-se fix la Vic.

– Melcii nu sunt de mâncat, zise Vic.

– Uite... eu n-am zis că *vreau* melcii, începu Brian stânjenit, fără să se adreseze Melindei sau lui Vic în mod deosebit. Adică, *eu* n-am spus asta.

– Probabil au gust bun, sunt aşa de bine hrăniţi. Friptură şi morcovi, şi salată verde. Du-te afară şi adu câţiva, Tony!

Apoi Melinda aproape căzu în uşa batantă când o împinse să se întoarcă în bucătărie.

Tony se holba la el ca un animal prost, ca un câine care nu e tocmai sigur de semnal, cu corpul gros gata să se mişte.

– Ce zici, Vic? Nici n-o să-ţi lipsească trei duzini.

Vic îşi încleştase pumnii şi ştia că Brian îi remarcase mâinile, şi totuşi ţinea pumnii strânşi în continuare.

– Nu poţi să mănânci melcii imediat, să ştii, spuse el pe un ton brusc lejer, aproape zâmbind. Trebuie să-i înfometezi două zile ca să fie curaţi. Ai mei au mâncat cu toţii. Presupun că ştii asta.

– A, zise Cameron, mutându-şi greutatea uniform pe tălpile masive. Păcat.

– Da, păcat, zise Vic.

Îi aruncă o privire lui Brian.

Brian îl urmărea încordat, cu mâinile la spate, lipit de panoul lateral al vitrinei, cu cămaşa albastră întinsă bine peste pieptul său puternic şi rotunjit. În ochi avea o privire circumspectă şi surprinsă, pe care Vic nu o mai văzuse până atunci.

Vic se uită la Cameron, zâmbind.

– Îmi pare rău. Poate data viitoare ţin minte să-ţi scot câţiva melci şi să-i ţin două zile fără mâncare.

– Bine, spuse Cameron, nesigur.

Îşi frecă din nou palmele, zâmbi şi îşi flexă umerii. Apoi fugi în bucătărie.

Brian zâmbi.

– Să ştiţi că n-am avut intenţia să stârnesc nici un scandal pe tema melcilor. A fost ideea Melindei. Eu am zis că pentru mine e în regulă dacă vă stă în obicei să-i mâncaţi. Mi-am dat seama că de fapt sunt animale de companie.

Vic îi făcu complimentul de a nu spune nimic drept răspuns, îl luă de braţ şi-l trase spre living. Dar nici nu se aşezaseră măcar, când Melinda strigă: „Brian!“ din bucătărie.

Nu mai avuseseră niciodată o astfel de masă, nici măcar de vreun Crăciun. Melinda se pare că încercase să gătească tot ce avea în bucătărie – trei feluri de legume, cartofi dulci şi piure de cartofi, trei feluri de deserturi care stăteau pe bufet, două duzini de chifle, asta, pe lângă purceluşul de lapte din centrul mesei, aşezat precar pe două tăvi

puţin adânci pentru prăjituri şi o tavă mare de plăcintă între ele, astfel încât să nu se scurgă grăsime pe faţa de masă, cu toate că se scurgea la amândouă capetele fiindcă tava de plăcintă făcea tăvile de prăjituri să se încline în jos. Vic găsi purceluşul zâmbitor foarte tulburător, iar abundenţa mâncării mai degrabă dezgustătoare, cu toate că cei doi oaspeţi şi Trixie, care se întorsese de undeva la şapte şi jumătate, păreau să o ia drept un mare picnic în interior şi se distrau într-un fel zgomotos. La masă, Vic îşi dădu seama ce îl face să se simtă stânjenit din pricina lui Brian: acesta manifesta o parte din stilul direct al lui Cameron faţă de Melinda. Vic ştia că Brian o consideră atrăgătoare, însă felul în care îi zâmbea, felul în care o ajuta să-şi scoată şorţul sugerau că, în mod conştient sau inconştient, preluase acest semnal de la Cameron, că Melinda e la dispoziţia oricui, aşa că avea de gând să se bucure şi el de o parte din ea. Vic îşi dădu seama că Brian trebuie să fi tras nişte concluzii din felul în care îl tolera el pe Cameron şi simţi foarte clar că s-a făcut de râs în faţa lui. Îşi imagină, începând cu altercaţia pe tema melcilor de duminică seară, că Brian îl tratează cu mai puţin respect.

Seara se sfârşi mizerabil. Melinda se îmbătă prea tare ca să mai vrea să iasă cu Cameron, care o invită în oraş, şi stătea pe canapea mormăind glume întru câtva, mormăind prostiile unui om beat, pe care Brian le asculta – din politeţe sau curiozitate, Vic nu ştia –, forţându-se să râdă din când în când. Cameron stătea crăcănat pe fotoliul lui Vic, aplecându-se în faţă cu o doză de bere în mână, într-un fel de aburi ai unei beatitudini neroade care era evident că îl face imun la plictiseală sau la senzaţia de simplă oboseală ce l-ar fi inspirat să spună noapte bună. Se lăsară tăceri lungi. Pentru prima dată în mai multe luni de zile, Vic bău vreo cinci cocktailuri tari. Imaginea sordidă a acestei scene îl afectă la fel de mult ca orice durere mentală de care suferise vreodată, şi totuşi nu se putea convinge să-l cheme pe Brian în camera lui, ceea ce ar fi arătat ca o retragere totală din partea sa. Vic făcuse eforturi chinuitoare să vorbească cu Cameron despre pietrele de construcţii, despre pânza freatică, despre următorul său proiect din Mexic, însă ochii injectaţi de un albastru palid ai lui Cameron erau atraşi iar şi iar de Melinda, care stătea pe canapea, şi măcar în acele momente vocea i se mai stingea. Cameron a rămas până la două şi douăzeci dimineaţa. Brian, care stătuse într-o poziţie pe jumătate întinsă în celălalt colţ al canapelei faţă de Melinda, visând cu ochii deschişi sau contemplând, sau savurând, sau orice fac poeţii, se ridică imediat după ce se ridică şi Cameron şi îi ură noapte bună cu o cordialitate surprinzătoare.

Uitându-se la ceas, Brian spuse că nu şi-a dat seama că e atât de târziu şi că ar fi trebuit să spună noapte bună mai devreme.

– Mai avem nişte lucruri de discutat înainte să iau trenul de unsprezece, nu-i aşa, domnule Van Allen?

– Cred că da, câteva.

– Atunci mâine o să renunţ la plimbarea de dimineaţă ca să avem puţin timp. Făcu o plecăciune, puţin timid. Noapte bună, Melinda. A fost un banchet de neuitat. Ai fost foarte amabilă să te deranjezi. Mulţumesc.

– Ideea ta, zise Melinda. Purceluşul tău.

Brian râse.

– Noapte bună, domnule, îi spuse lui Vic şi se duse în camera lui.

„Domnule" şi „domnule Van Allen" şi „Melinda" i se învârtiră prosteşte lui Vic în minte timp de câteva secunde. Apoi spuse:

– O seară încântătoare.

– Nu-i aşa? Ar fi trebuit să-ţi placă. A fost linişte.

– Da. Ce s-a întâmplat cu discurile noi?

O sclipire de amintire îi veni în ochii sticloşi.

– Am uitat de ele. La naiba. Începu să se ridice.

Vic o lăsă să traverseze jumătate de cameră înainte să se hotărască să încerce s-o oprească, luând-o uşor de un braţ, de deasupra cotului.

– Aşteaptă până mâine. Brian n-o să poată să doarmă.

– Lasă-mă! zise ea, iritată.

El o lăsă. Ea rămase clătinându-se în mijlocul podelei, privindu-l sfidător.

– M-a surprins că n-am auzit nimic din partea lui Cameron în seara asta, zise Vic. Nu crezi că ar trebui să-şi declare intenţiile în faţa mea?

– L-am rugat eu să nu spună nimic.

– Aha.

Îşi aprinse o ţigară.

– Totul e stabilit, totul e în regulă. Iar *eu* sunt bine.

– Eşti beată.

– Pe Tony nu-l deranjează dacă sunt beată. Tony înţelege de ce mă îmbăt. El mă înţelege *pe mine*.

– Tony e pur şi simplu un bărbat extraordinar de înţelegător.

– Da, zise ea hotărâtă. Şi o să fim foarte, foarte fericiţi împreună.

– Felicitări.

– Iar Tony are deja două bilete pentru – făcu o pauză să gândească – Ciudad de México! Acolo e următorul lui proiect.

– Aha. Şi tu te duci cu el.

– Asta e tot ce poţi să spui. „Aha."

Se roti pe călcâie, cum făcea adesea când era beată într-un fel vesel, şi îşi pierdu echilibrul, însă Vic o prinse. Îi dădu drumul imediat.

– Nu pot să-ți explic ce plăcere a fost și pentru mine seara asta, zise el, făcând o mică plecăciune, la fel cum făcuse Brian. Noapte bună.

– Noapte bună, zise ea, imitându-l.

21

La zece şi jumătate în dimineaţa următoare, Vic, Brian, Trixie şi căţeluşul erau în drum spre Wesley în maşina lui Vic, ca să prindă trenul de unsprezece al lui Brian. Şcoala lui Trixie participa la un concurs de grupuri muzicale între şcolile generale din Massachusetts, aşa că ea nu trebuia să fie la şcoală până la unsprezece fără un sfert, când avea să urce într-un autocar ce avea să ducă grupul muzical al Şcolii Highland la Ballinger. Trixie făcea parte dintr-un cor de cincizeci de copii care urma să interpreteze „Lebăda" în concurs. Vic avusese timp în dimineaţa aceea s-o mai asculte o dată exersând – cu toate că ea îşi pierduse răbdarea la jumătate şi se oprise. Glasul ei era ascuţit şi precis, deşi uşor tremurător la notele înalte. Vic o lăsă la poarta şcolii şi îi promise că va fi la Ballinger la douăsprezece fix ca să-i asculte refrenul.

– Melinda nu merge? întrebă Brian.

– Nu. Nu cred, zise Vic.

Melinda nu avea nici cel mai mic interes faţă de corul lui Trixie. Dormea în dimineaţa aceea când ei ieşiseră din casă, aşa că Brian nu avusese ocazia să-şi ia rămas-bun.

– E o femeie *extrem de remarcabilă*, zise Brian, pronunţând cuvintele rar şi ferm, dar nu cred că ştie ce vrea.

– Nu?

– Nu. E păcat. Are atâta vitalitate.

Vic nu avea replică. Nu ştia exact ce gândeşte Brian în legătură cu Melinda şi chiar nu-i păsa. Se simţea extrem de agitat şi de irascibil în dimineaţa aceea, simţea genul de agitaţie care vine din teama că întârzii undeva, şi se tot uita la ceas de parcă le-ar fi luat o grămadă de timp să ajungă Wesley.

– Eu m-am simţit foarte bine aici, *cu siguranţă*, zise Brian. Şi vreau să vă mulţumesc că v-aţi dat atât de mult silinţa în privinţa... formatului. Nu mai există nici un alt editor pe lumea asta care să-şi dea silinţa cât v-aţi dat-o dumneavoastră.

– Îmi face plăcere, zise Vic.

La gară, mai aveau vreo cinci minute până să sosească trenul. Brian scoase o hârtie din buzunar.

– Am scris un poem aseară, spuse el. L-am scris în vreo cinci minute, aşa că probabil nu e dintre cele mai bune ale mele, dar aş vrea să-l vedeţi. I-l întinse brusc lui Vic.

Vic citi:

Ce s-a făcut nu poate fi desfăcut.
Efortul suprem făcut înaintea ultimatumului,
Gestul optimist şi debordant făcut,
Şi iubirea pierdută ca o floare plutind
Pe pârâu în jos, dincolo, prea iute
Ca mâna s-o prindă din nou.
Nu pot face pârâul să se întoarcă,
Fiindcă iată-mă plutind la rându-mi,
Chiar în urma florii ce dispare.

Vic zâmbi.

– Pentru cinci minute, nu cred că-i rău deloc.

Îi dădu hârtia înapoi lui Brian.

– A, puteţi s-o păstraţi. Mai am un exemplar. Mă gândeam că aţi putea să i-l arătaţi Melindei.

Vic încuviinţă din cap.

– În regulă.

Ştia că Brian avea să spună asta. Ştia de la primul vers că poemul era inspirat de Melinda şi că obiectivitatea poetului faţă de propria muncă îi îngăduise lui Brian nu doar să-i arate poemul, ci să-i ceară să-l şi înmâneze.

În minutele rămase se plimbară încet în susul şi în josul peronului, cu Vic stând cu ochii pe mica valiză a lui Brian în locul lui, fiindcă Brian nu se uita deloc la ea. Brian îşi întindea spatele în timp ce mergea, cu mâinile în buzunare şi ochii privind în depărtare, peste tot, cu optimismul înflăcărat, lipsit de planuri şi de îndoieli al tinereţii, la fel cum privea când sosise în Little Wesley, îşi amintea Vic. Vic se întrebă dacă el se gândise la ce s-ar putea să însemne Cameron în viaţa lui şi a Melindei, sau dacă întâlnirea sa cu Melinda a fost suficientă în sine – ca una dintre acele pasiuni trecătoare pe care Goethe le avea atât de des faţă de cameriste şi barmaniţe, şi bucătăresele altora, care lui Vic îi dăduseră mereu impresia că sunt *infra dignitatem* şi cumva ridicole, cu toate că Goethe reuşise să scrie un poem sau chiar două de pe urma lor. Biologia chiar era miracolul major al existenţei. Că acest tânăr devotat, cu o inimă ca o foaie curată de geam, căzuse, fie şi pentru câteva ore, sub vraja Melindei. Cât de mult se bucura că Brian nu rămâne aici! Atât de mult, încât începu să zâmbească.

Trenul se apropia.

Brian scoase deodată mâna din buzunar.

– Aş vrea să vă dau asta.

– Ce? zise Vic, fără să vadă cu adevărat ceva în pumnul osos al

băiatului.

– E ceva ce i-a aparţinut tatălui meu. Am trei perechi. Le preţuiesc foarte mult, dar aveam de gând – dacă vă plăceam – să vă ofer o pereche. Sper să le primiţi. Îmi place de dumneavoastră şi sunteţi prima persoană care îmi publică – îmi publică prima carte.

Se opri de parcă s-ar fi înecat. Pumnul său încă era întins.

Vic întinse mâna, iar Brian lăsă să-i cadă în palmă ceva înfăşurat într-un şervеţel mototolit. Vic îl deschise şi văzu doi butoni de cămaşă cu heliotrop montat în aur.

– Tatăl meu m-a încurajat mereu să scriu poezie, spuse Brian. Nu v-am povestit prea mult despre el. A murit de tuberculoză a gâtului. De-asta şi-a dat atât de mult silinţa să mă facă să-mi placă natura. Brian se uită la trenul care se oprea. Îi veţi primi, nu-i aşa?

Vic începu să protesteze, dar ştia că Brian ar fi fost nemulţumit.

– Da, am să-i primesc. Mulţumesc, Brian. Mă simt foarte onorat.

Brian zâmbi şi dădu din cap, neştiind ce să mai spună. Urcă scările trenului cu valiza şi se opri să-i facă cu mâna lui Vic, fără un cuvânt, de parcă ar fi fost la kilometri distanţă.

– Am să-ţi trimit şpalturile în ziua când sunt gata! strigă Vic.

Puse butonii în buzunarul sacoului şi se întoarse la maşină, întrebându-se dacă Melinda s-a trezit deja, dacă avea întâlnire cu Cameron în Ballinger sau unde avea să pornească procedura de divorţ. Melinda nu s-ar fi dus cu Cameron în biroul unui avocat, dar probabil l-ar fi rugat să o aştepte afară. Vic o cunoştea bine. Avea să se trezească astăzi cu o mahmureală, încărcată de o energie agitată, distrugătoare şi plină de remuşcări, şi avea să pună lucrurile în mişcare. Vic îşi putea închipui faţa avocatului cu care avea să stea de vorbă, în Ballinger sau aiurea. Trebuia să fie undeva aproape – poate avea s-o facă chiar în Wesley, după o vizită de îmbărbătare la soţii Wilson –, iar avocatul avea să ştie fără îndoială cine e Victor Van Allen. Încornoratul numărul unu din Little Wesley. Vic înălţă capul şi începu să fredoneze. Din cine ştie ce motiv, fredona „My Old Kentucky Home".

Conducând prin partea principală a orăşelului Wesley, se uită în jur după Don Wilson şi după June Wilson. Îl văzu pe Cameron. Cameron ieşea dintr-un magazin de trabucuri, strigând şi zâmbind la cineva şi vârând ceva într-un buzunar de la pantaloni. Vic îl văzu când era la jumătate de stradă în faţa lui, pe partea dreaptă a drumului, şi fără să ştie cu adevărat ce are de gând să facă, opri maşina în mijlocul străzii, chiar în locul prin care Cameron avea să traverseze strada.

– Salut! strigă Vic vesel. Ai nevoie să te duc undeva?

– Ia te uită! Salut! rânji Cameron. Nu, am maşina chiar peste stradă.

Vic aruncă o privire. Melinda nu era în maşină.

– Dacă ai câteva minute – urcă şi hai să stăm puţin de vorbă, zise Vic.

Zâmbetul lui Cameron se prăbuşi dintr-odată, apoi, de parcă s-ar fi gândit că trebuie să-şi vină în fire şi să-l înfrunte ca un bărbat, trase în sus de cureaua pantalonilor, zâmbi şi spuse: „Sigur". Deschise portiera maşinii şi urcă.

– Ce zi frumoasă, nu-i aşa? spuse Vic prietenos, pornind maşina.

– Frumoasă, da.

– Cum merge treaba?

– A, grozav. Domnul Ferris nu e prea mulţumit de viteză, dar...

Cameron râse şi îşi puse palmele mari pe genunchi.

– Presupun că eşti obişnuit cu aşa ceva din partea clienţilor.

Conversaţia continuă aşa încă nişte replici. Era genul de conversaţie care îi plăcea lui Cameron, singurul gen, presupuse Vic. Hotărâse să n-o pomenească pe Melinda, nici măcar în cel mai degajat mod. Hotărâse să-l ducă pe domnul Cameron la cariera de piatră. Îi venise în minte dintr-odată, chiar după ce spusese: „Dacă ai câteva minute..." Avea mult timp, mult timp să ajungă la Ballinger la spectacolul lui Trixie împreună cu corul. Vic era dintr-odată calm şi stăpân pe sine.

Vorbiră despre dezvoltarea oraşului Wesley din ultimii ani. Aspectul plictisitor al acestei conversaţii era că oraşul nu prea se dezvoltase în ultimii ani.

– Unde mergem? întrebă Cameron.

– Mă gândeam să mergem la cariera aceea de piatră despre care ţi-am povestit aseară. Vechea carieră East Lyme. Facem doar vreo două minute de aici.

– Ah, da. Cea de care spuneai că e abandonată?

– Da. Proprietarul a murit şi nu a mai venit nimeni până să rugineasc toate echipamentele. E o privelişte extraordinară. Un om întreprinzător ar mai putea face ceva cu ea dacă ar avea bani s-o cumpere. Piatra de acolo nu are nici o problemă.

Vic nu se auzise niciodată vorbind mai calm.

Vic ieşi de pe şoseaua din East Lyme pe un drum de pământ, apoi, într-un anumit punct, invizibil până ajungeai la el, intră pe un drum prăpădit, cu o singură bandă, atât de năpădit de copaci tineri şi tufişuri, încât le auzea cum se freacă de laturile maşinii în timp ce treceau printre ele.

– Ăsta e un loc în care nu vrei să te întâlneşti cu cineva care vine din faţă, zise Vic, iar Cameron râse de parcă ar fi fost extraordinar de amuzant. Aseară a fost o seară grozavă, continuă Vic. Trebuie să vii mai des.

– Sunteţi cei mai primitori oameni pe care i-am cunoscut vreodată, să fiu al naibii, zise Cameron, scuturând din cap şi râzând cu o stângăcie grosolană.

– Am ajuns, spuse Vic. Trebuie să ieşi ca s-o vezi cum trebuie.

Vic oprise maşina într-o zonă mică dintre marginea pădurii şi abisul carierei. Ieşiră, iar Roger sări şi el afară odată cu ei. Cariera se întindea în faţa lor şi dedesubtul lor, o excavaţie impresionantă de vreo patru sute de metri lungime şi de circa două sute în adâncime. Pe fundul ei era un lac, mai puţin adânc în stânga, unde fragmente de piatră alunecaseră pe peretele de stâncă aproape alb, căzând în apă, dar adânc în dreapta, unde excavaţiile curate ale inginerilor scoseseră calcarul în blocuri cu unghiuri drepte, ca nişte trepte uriaşe, şi unde apa acoperea nişte pietre cu numai un metru, dar devenea neagră de adâncime dincolo de ele. Ici şi colo, în perimetrul carierei, se înălţau macarale ţepene şi ruginite, în diferite unghiuri, de parcă muncitorii s-ar fi oprit pur şi simplu într-o zi la sfârşitul programului şi nu s-ar mai fi întors.

– Ia te uită! zise Cameron, punându-şi mâinile în şolduri şi măsurând-o cu privirea. E colosală, ce mai! Habar n-aveam că e atât de mare.

– Da, zise Vic, mutându-se puţin spre dreapta şi mai aproape de margine. Căţeluşul îl urmă. A mai rămas piatră din belşug, nu crezi?

– Aşa se pare!

Cameron se apropia şi el de margine acum.

Locul unde stăteau era locul unde Vic, Melinda şi Trixie veneau în trecut la picnic, iar Vic îi spuse asta lui Cameron, însă nu adăugă şi că au încetat să mai vină fiindcă era prea stresant să se tot uite ca Trixie să nu se apropie prea mult de margine.

– E şi un loc foarte bun de înot, acolo, jos, spuse Vic. Poţi să cobori la apă pe o cărare îngustă. Se îndepărtă de margine.

– Pun pariu că lui Ferris i-ar fi plăcut culoarea asta, zise Cameron. Se plânge că piatra pe care am luat-o e prea albă.

Vic ridică o piatră ascuţită, de un alb murdar, cam de mărimea capului său, pasămite ca s-o examineze. Apoi îşi luă avânt şi o aruncă, ţintind spre capul lui Cameron, tocmai când acesta se întoarse spre el.

Cameron avu timp să se ferească o fracţiune, iar piatra îi atinse doar vârful capului, însă îl dezechilibră puţin, mai aproape de margine. Cameron îl privea încruntat, ca un taur nedumerit, iar Vic – în ceea ce păru să dureze un minut întreg – luă încă o piatră de două ori mai mare decât cealaltă, şi fugind cu ea un pas sau doi, o lansă spre Cameron. Îl nimeri pe Cameron în coapse, după care urmă un zvâcnet iute din braţe, un muget pe jumătate strigăt, pe jumătate răget, al cărui ton se schimbă pe măsură ce Cameron cădea. Vic se duse la margine, la timp cât să-l

vadă pe Cameron ricoşând de panta abruptă, foarte aproape de fundul prăpastiei, rostogolindu-se apoi fără zgomot pe piatra netedă. Nu se auzi nici un sunet atunci, decât şiroaiele tot mai mici de pietricele care îi urmau traseul lui Cameron în jos. Apoi căţeluşul scoase un scâncet entuziasmat, iar Vic, când se întoarse, îl văzu pe Roger cu picioarele din faţă în jos şi fundul în sus, gata de joacă.

Vic aruncă o privire în jurul marginii carierei de piatră, la fiecare lizieră, apoi în jos, în capătul puţin adânc al lacului, unde mai văzuse uneori câţiva băieţi sau un bărbat care se plimba. Acum nu era nimeni.Se duse în maşină după o frânghie. Credea că are o frânghie în portbagaj.

Nu avea, şi apoi îşi dădu seama că trecuseră luni de zile de când frânghia aceea nu mai era acolo şi că o folosise la ceva ce vrusese Trixie. Se gândi la un colac de sfoară grea versus unul dintre lanţurile lui de zăpadă, şi luă un lanţ.

Apoi se duse în fugă pe marginea carierei până la cărarea pe care o ştia. Cărarea era abruptă şi uneori aluneca aproape un metru drept în jos, prinzându-se cu mâna de câte un tufiş mai rezistent ca să încetinească, dar nu se grăbea deloc, simţi el, şi se uită alene în urmă să vadă dacă Roger se descurcă. O dată, Roger ezită şi scânci într-un loc abrupt, iar Vic se întinse şi îi puse o mână sub piept şi-l ridică.

Cameron zăcea pe spate, cu un braţ deasupra capului, o poziţie pe care ar fi putut s-o aibă şi în somn. Faţa lui mare şi pătrată era ascunsă de sânge, şi avea pete late de sânge pe cămaşă, sub sacoul de tweed descheiat. Vic se uită în jur după o piatră potrivită. Erau o mulţime de pietre din care să aleagă. Alese una care avea o formă asemănătoare cu un cap turtit de cal, şi o duse până la marginea lespezii de calcar pe care zăcea Cameron. Va fi nevoie de mai multe pietre, se gândi Vic, aşa că mai alese încă patru netede. Apoi trase corpul lui Cameron, grijuliu, ca să evite să se păteze cu sângele lui, până la marginea pietrei pe care o atingea apa. Roger ţopăia în jurul lui Cameron, adulmecând petele de sânge şi lătrând de parcă s-ar fi aşteptat ca acesta să se ridice şi să se joace cu el, iar Vic pocni automat din degete ca să-l cheme la el.

Vic întinse lanţul pe piatră şi rostogoli cadavrul lui Cameron peste el. Apoi, cuprins de o inspiraţie bruscă, desfăcu cureaua lui Cameron din piele de aligator, îi desfăcu pantalonii şi împinse o parte dintr-o piatră alungită în pantalonii lui, îi încheie la loc şi încheie cureaua şi nasturii sacoului. Puse două dintre pietrele cele mai grele pe coastele lui Cameron şi înfăşură cele două capete ale lanţului deasupra lor. Lanţul avea o bridă flexibilă, de vreo treizeci de centimetri lăţime, cu închizătoare reglabilă. Era o închizătoare de genul celor de la zgărzile de câini, şi puteai s-o ajustezi la oricare lungime. Încheie lanţul cât putu de strâns peste pietre

şi îl închise în diagonală, într-o za. Apoi aruncă o privire în apă, găsi cel mai întunecat punct, chiar lângă colţul lespezii pe care stătea, şi rostogoli cadavrul greu în apă. Fu dureros de conştient de colţul ascuţit şi ieşit în afară al pietrei care intră în şira spinării lui Cameron când se rostogoli peste margine, şi i se păru că mortul îşi arcuieşte spatele să nu-l împungă piatra.

Cameron se duse la fund cu un bolborosit surd, în apa neagră-verzuie, iar cu coada ochiului stâng, în timp ce Vic urmărea locul unde Cameron se scufundase – cu toate că după două secunde nu se mai vedeau decât nişte bule învârtejite –, Vic zări o treaptă palidă de calcar la vreun metru sub apă, cu marginea aliniată cu o latură a stâncii pe care stătea. Arăta ca linia lungă şi severă a unui mormânt. Dumnezeu ştie ce fel de trepte uriaşe erau tăiate sub apă. Locul în care îl rostogolise pe Cameron avea vreo doisprezece metri adâncime, îşi aminti Vic că auzise pe cineva spunând odată, când stătuse acolo cu Melinda şi Trixie. Însă direct dedesubt, văzu de îndată ce apa se linişti, era încă o treaptă – o lespede de morgă şi mai înfiorătoare –, la vreo patru metri şi jumătate sau şase sub apă. Nu vedea nimic pe ea şi speră că deja Cameron alunecase.

Roger lătra vesel. Îşi împinse labele din faţă până la marginea pietrei, îşi vârî botul în apă, apoi se retrase, scuturând din cap şi dând din coadă. Se uită la Vic, rânjind atât cât poate să rânjească un boxer, şi dând din ciotul său de coadă de parcă ar fi spus: „Bravo!“

Vic se lăsă pe vine şi îşi spălă mâinile în apă. Apoi se duse înapoi la locul unde zăcuse Cameron, văzu sânge pe pietre şi începu să le şteargă cu pantoful, trăgând pietricele ascuţite şi praf de calcar peste pete până când cel puţin nu se mai vedeau din vârful stâncii. Însă i se păru că să-şi vadă de treabă e mai important decât să-şi acopere urmele în momentul acela, aşa că îl fluieră pe Roger şi porniră din nou pe cărare în sus.

Înapoi la maşină, Vic îşi şterse cu grijă pantofii de praf, se uită la ei să nu aibă zgârieturi sau pete de sânge, apoi îşi verifică laturile maşinii. Maşina lui fusese pe multe alei năpădite de buruieni, inclusiv aceasta, în lunile de vară când frunzişul era cel mai bogat, iar aripile şi laturile aveau multe zgârieturi, dacă ar fi vrut cineva să examineze eventualele zgârieturi de pe maşină. Nu era nici una adâncă şi nouă de la călătoria de azi.

– Hai sus, Roger! zise Vic, iar Roger, căruia îi plăceau maşinile, sări ascultător pe locul din faţă şi rămase în picioare, uitându-se pe geamul lateral deschis.

Vic se întoarse încet pe drumul îngust, claxonând prevăzător la cel mai îngust colţ în caz că s-ar fi apropiat altă maşină, dar nu era nici o maşină, iar el n-ar fi fost deloc alarmat chiar şi dacă ar fi văzut vreuna, se gândi

el. Probabil ar fi fost cineva pe care-l cunoştea sau pe care-l ştia destul cât să se salute, şi s-ar fi oferit politicos să se retragă unul din calea celuilalt, iar Vic ar fi ajuns să dea cu spatele, şi ar fi zâmbit, şi ar fi schimbat o vorbă, şi ar fi mers mai departe.

Vic merse cu maşina până în Ballinger, la clădirea pătrată, acoperită cu viţă, a liceului unde stăteau parcate o jumătate de duzină de autobuze şcolare lângă aleea de pietriş. Părinţii încă soseau cu maşinile şi pe jos, dar se grăbeau de parcă ar fi întârziat. Era douăsprezece fără cinci. Vic parcă în spatele unuia dintre autobuze şi intră prin intrarea laterală a clădirii, încotro se duceau şi ceilalţi părinţi, prezentând cartonaşul alb pe care i-l dăduse Trixie cu aproape o săptămână în urmă. „Două persoane" scria pe cartonaş.

– Salut, Vic!

Vic se întoarse şi-i văzu pe Charles Peterson şi pe soţia lui.

– Salut! Janey cântă?

– Nu. Are tuse convulsivă, spuse Charles. Am venit aici să-i vedem câteva prietene care sunt în cor şi să-i dăm raportul.

– Janey e bolnavă fiindcă nu poate să cânte azi, spuse Katherine Peterson. Sper din tot sufletul că n-o să facă şi Trixie tuse convulsivă. A stat două după-amiezi cu Janey în ultimele cinci zile.

– Trixie a mai avut tuse convulsivă, spuse Vic. Aţi încercat Adamson's Elixir? Are gust de sirop de zmeură şi sigur o să-i placă lui Janey.

– Nu, n-am încercat, zise Charles Peterson.

– Se găseşte într-o sticlă de modă veche. Îl puteţi lua de la farmacia aceea mică de pe strada Church. La farmacia principală nu se găseşte. Lui Trix a trebuit să-i dăm cu porţia, că ar fi băut toată sticla odată. Şi chiar ajută la tusea convulsivă.

– Adamson's Elixir. O să ţinem minte, zise Charles.

Vic le făcu cu mâna şi se mută puţin mai departe, astfel încât să se poată aşeza undeva singur în sală. Mai salută două sau trei mame ale prietenelor lui Trixie pe care le ştia foarte puţin, însă reuşi să se aşeze lângă oameni pe care nu-i cunoştea. Prefera să fie singur în timp ce asculta corul în care era Trixie, dar nu din cauza a ceea ce tocmai făcuse la cariera de piatră, se gândi el. Ar fi preferat oricând să fie singur la un asemenea eveniment. Amfiteatrul avea ferestre alungite, cu obloane pe ambele laturi, un balcon deasupra şi o scenă uriaşă care făcea ca siluetele îngrămădite ale copiilor să pară nişte pitici, nici unul dintre ei neavând mai mult de zece ani. Ascultă apreciativ un cor care interpretă cântecul de leagăn din *Hänsel şi Gretel*, şi apoi un cântec zburdalnic de tabără, ale cărui versuri erau despre bezele moi, păduri şi copaci, asfinţituri şi bălăceli în miez de noapte. Apoi un cântec de leagăn dulce şi melodios de

Schubert, şi apoi Şcoala Highland care interpreta „Lebăda“ de Saint-Saëns.

Peste a-pe le-bă-da albă ca zăpada…

Erau băieţei şi fetiţe laolaltă, şi cu toate că băieţii păreau să aibă glasuri mai stridente, fetele erau mai zgomotoase şi mai entuziasmate. Lunecau uşor în refrenul repetat pe care o auzise pe Trixie fredonându-l prin casă săptămâni întregi. Apoi, în timp ce ultimele versuri se pierdeau, simbolizând lebăda care dispare, lui Vic i se păru că aude numai vocea lui Trixie de pe scena aglomerată. Trixie era în primul rând, ridicându-se când şi când pe vârfuri, cu gura deschisă, cu colţurile ridicate.

Lebăda – ca prin ceaţă dispare – cu lumina – lumina…

I se păru că Trixie cântă în semn de celebrare fericită a dispariţiei lui Cameron, şi nu a lebedei. Foarte bine, se gândi el.

22

Când Vic veni acasă în ziua aceea de la birou, Melinda era la telefon în camera ei. Închise aproape de îndată ce el închise uşa şi intră în living cu o expresie încruntată şi iritată pe faţă.

– Bună, îi spuse Vic. Cum mai eşti azi?

– Bine, zise Melinda.

Avea o ţigară într-o mână şi o băutură în cealaltă.

Trixie ieşi din camera ei.

– Bună, tati! M-ai auzit?

– Sigur că da! Ai fost bună. Te-am auzit peste toţi ceilalţi!

O luă în braţe şi o ridică în aer.

– Dar n-am câştigat premiul întâi! ţipă ea, dând din picioare şi chicotind.

Vic se feri de pantofiorii ei maro solizi şi o lăsă jos.

– Aţi câştigat premiul doi. Care e problema?

– Nu e premiul întâi!

– Ai şi tu dreptate. Mă rog, mie mi s-a părut că ai fost bună. A fost frumos.

– Mă bucur că s-a terminat, zise Trixie, închizând ochii şi ştergându-şi languros fruntea, un gest pe care-l învăţase de la mama ei.

– De ce?

– Mi s-a luat de cântecul ăla.

– Pun pariu.

Melinda oftă greoi, nerăbdătoare ca de obicei ca discuţia lor să ia sfârşit.

– Trixie, *de ce* nu te duci în camera ta?

Trixie se uită la ea, prefăcându-se mai jignită decât se simţea de fapt, se gândi Vic, apoi porni ţopăind pe holul dinspre camera ei. Pentru Vic era întotdeauna o surpriză că Trixie o asculta pe Melinda, şi se simţea mereu liniştit că psihicul extravertit al lui Trixie era practic indestructibil.

– L-am dus pe Brian la trenul de unşpe, zise Vic. Vârî mâna în buzunarul interior al sacoului şi scoase poemul lui Brian. M-a rugat să-ţi dau asta. E un poem pe care l-a scris aseară.

Melinda îl luă cu o expresie acră şi absentă, se încruntă la el o clipă, apoi îl lăsă să cadă pe măsuţa de cocktail. Se duse spre o fereastră cu paharul în mână. Purta tocuri înalte, o fustă neagră strâmtă, o bluză albă de bumbac proaspăt spălată, şi arăta de parcă s-ar fi îmbrăcat să iasă cu

cineva, cu toate că își suflecase parțial mânecile bluzei, neîngrijit, în vreo clipă de nerăbdare.

– Ți-ai dus mașina la schimbul de ulei? întrebă Vic.

– Nu.

– Vrei s-o duc eu mâine? Ar fi trebuit dusă acum vreo zece zile.

– Nu, nu vreau s-o duci tu.

– Bun... Ai început azi procedura de divorț? întrebă Vic.

Ea așteptă ceva timp, apoi zise:

– Nu, n-am început-o.

– Vine Cameron în seara asta?

– S-ar putea.

Vic încuviință din cap, cu toate că nu avea cine să-l vadă, fiindcă Melinda stătea cu spatele.

– La ce oră? La cină?

– Nu știu!

Telefonul sună și Melinda țâșni să răspundă din camera ei.

– Alo? Cine?... A... Nu, nu e, dar aștept să mă sune. Să-l rog să vă dea un telefon?... Înțeleg... Da... Da, și eu aș vrea să știu. Trebuia să mă sune în după-amiaza asta... Ascultați! Dacă vă sună, vă rog să-l rugați să mă sune *și pe mine*. Ce ziceți?... Mulțumesc. La revedere, domnule Ferris.

Melinda se întoarse în living, își luă paharul de pe pervaz și-l duse în bucătărie să-l umple din nou. Vic se așeză cu ziarul de seară. Ar fi mers un pahar, dar era o mică dovadă de disciplină pentru el să renunțe în seara asta la băutură. Melinda se întoarse cu noua ei băutură și se așeză pe canapea. Trecură vreo zece minute în liniște. Vic se hotărâse să nu mai spună nimic despre Cameron și să nu spună nimic despre telefonul de la Ferris sau despre orice alt telefon pe care l-ar mai fi putut primi.

Apoi telefonul sună din nou, iar Melinda fugi în dormitorul ei.

– Alo? zise ea plină de speranță. A, bună... *Nu*, tu ai auzit ceva?... O... *Doamne!* explodă ea cu atâta surprindere încât Vic se încordă puțin. E ciudat... Nu-i stă deloc în fire... Știu, Don, și îmi pare tare rău, dar eu îl așteptam *pe el*. Am sunat-o pe June mai devreme, știi, pe la șase... Nu, nimic, n-am făcut absolut nimic toată ziua, decât să aștept... Da, spuse ea cu un oftat.

Vic își putea imagina conversația. Don îi invitase probabil pe Melinda și pe Cameron la cocktailuri, să sărbătorească inițierea procedurii de divorț. Ultimul „Da" probabil că era răspunsul la întrebarea dacă Vic se află acolo. Vic mai auzise același „Da" de multe ori.

– Îmi pare rău, Don... Salută-l pe Ralph din partea mea...

În seara asta, deasupra taberei dușmane avea să fie un nor.

Când Melinda se întoarse, Vic își încălcă promisiunea și întrebă:

– A fugit Cameron?

– Probabil are de lucru până târziu undeva.

– Probabil a fugit, zise Vic.

– De ce?

– De tine.

– Cum să nu!

– E un efort mare pentru un bărbat. Se pare că nu-ți dai seama. Nu cred că poate să suporte.

– Ce e un efort?

– Ce încerca el să facă. Probabil a folosit unul dintre biletele alea pentru Ciudad de México, zise Vic și o văzu pe Melinda cum se oprește din fâțâit și se uită la el, și îi citea pe față la fel de ușor de parcă ar fi fost tipărit că se gândește că există totuși o posibilitate ca el să fi făcut asta.

Apoi ea zise:

– Dacă tot pare să te intereseze așa de mult, și-a lăsat mașina descuiată în Wesley, cu geamul deschis și hârtii și chestii pe scaun. Așa că mă îndoiesc că a plecat în Mexic.

– Ei, mă rog, nu mă prea interesează. Doar am impresia că a fugit și mă îndoiesc că o să mai ai vreo veste de la el.

Roger veni și se așeză la picioarele lui Vic, zâmbindu-i de parcă împărțeau o glumă secretă foarte amuzantă. Vic întinse mâna și-l scărpină pe cap.

– Roger a mâncat? întrebă el.

– Nu știu.

– Ai mâncat, Roger? întrebă el, apoi se ridică și se duse în capătul holului și bătu la ușa lui Trixie.

– Intră!

Trixie era sprijinită confortabil pe perne, citind o carte.

– I-ai dat de mâncare lui Roger?

– Aha. La cinci.

– Aha. Mulțumesc. Nu i-ai dat prea mult din nou, da?

– Nu i-a fost rău, zise Trixie pe un ton rece, arcuindu-și sprâncenele.

– Asta e bine. Și tu? Ție nu ți-e foame?

– Vreau să mănânc cu tine și cu mami! zise ea, începând să se încrunte, protestând deja față de posibilitatea de a fi nevoită să mănânce mai devreme și singură.

– Ei, nu sunt sigur că mami o să mănânce aici. S-ar putea să iasă la cină cu Tony undeva.

– Bine. Atunci o să mâncăm noi împreună.

Vic zâmbi.

– În regulă. Vrei să vii să mă ajuți să fac de mâncare?

El şi Trixie pregătiră cina pentru trei persoane şi puseră masa pentru trei, cu toate că Melinda refuză să se aşeze cu ei la masă. Melinda nu fusese la cumpărături, aşa că Vic deschisese o conservă cu pui întreg care stătea pe raft de cine ştie când. Deschisese şi o sticlă de Niersteiner Domtal din fundul dulapului cu băuturi şi turnase puţin pentru Trixie şi pentru el în pahare cu picior, peste câteva cuburi de gheaţă. Făcuse piure de cartofi dulci cu bezele moi încălzite deasupra, fiindcă lui Trixie îi plăceau la nebunie. Vic şi Trixie avură o discuţie lungă despre vinuri, despre cum se fac şi de ce au culori diferite, iar Trixie se ameţi destul cât să insiste să clasifice berea fără alcool drept vin, soiul ei preferat, zise ea, aşa că Vic o lăsă să-i spună vin fără să o corecteze.

– Ce faci, îmbeţi copilul? întrebă Melinda, trecând pe lângă ei cu al patrulea sau al cincilea pahar.

– Ei, un pahar şi jumătate, spuse Vic. O să doarmă mai bine. Ar trebui s-o consideri o binecuvântare.

Melinda dispăru în living, dar Vic simţea cum frustrarea ei creşte din ce în ce în atmosfera casei. N-ar fi fost surprins dacă ar fi auzit trosnetul unei lămpi azvârlite sau plesnetul unei reviste aruncate în perete sau pur şi simplu sunetul uşii din faţă smulse din ţâţâni, urmat de adierea răcoroasă care ar fi trecut prin casă când ar fi lăsat uşa deschisă să iasă afară, pe gazon, sau poate să urce în maşină ca să se ducă Dumnezeu ştie unde. Apoi pe Trixie o apucă chicotitul şi aproape se înecă încercând să-i povestească despre un băiat de la şcoală care putea să-şi care cărţile în turul pantalonilor.

Vic o auzi pe Melinda dând un telefon, iar în clipa aceea anume Vic îşi dori o ţigară, aşa că se duse în living după ea şi auzi suficient din ce spunea Melinda cât să ştie că suna la hotelul lui Cameron din Wesley ca să întrebe dacă au primit vreun mesaj din partea lui. Nu primiseră. Vic se duse înapoi s-o servească pe Trixie cu desertul ei preferat – frişcă simplă cu zahăr, pe care Vic o bătuse cu mâna lui, o aranjase în spirală într-un castronel şi o încununase cu o cireaşă maraschino.

Mai bău nişte vin la ţigară şi continuă să stea de vorbă prietenește cu Trixie, cu toate că ea aproape adormea pe scaun.

– Ce sărbătoriţi voi doi? întrebă Melinda, aplecându-se în uşa dintre living şi separeul de luat masa.

– Viaţa, spuse Vic. Vinul.

Ridică paharul.

Melinda se îndreptă încet. Îşi şterse rujul muşcându-şi buzele şi rămăsese cu acel contur vag care nu arăta atât că machiajul i se scurgea, cât că mintea i se tulbura. Vic se uită fix la ea, întrebându-se dacă înce-

ţoşarea emana din ochii ei, care îi indicau întotdeauna din prima cât de mult băuse. Însă acum ochii ei îl fixau direct.

– Ce i-ai spus lui Tony? întrebă ea.

– Nu l-am văzut azi pe Tony, spuse Vic.

– Nu?

– Nu.

– *Tony pony!*[β] ţipă Trixie, chicotind.

Melinda ridică paharul şi luă o înghiţitură mare, făcând apoi o grimasă.

– Ce i-ai spus? întrebă ea.

– Nimic, Melinda.

– Nu l-ai văzut în Wesley?

Vic se întrebă dacă Don nu cumva i-a văzut.

– Nu, răspunse el.

– De ce eşti aşa vesel în seara asta?

– Că Tony nu-i aici! chiţăi Trixie.

– Taci din gură, Trixie! Ce i-ai făcut? întrebă Melinda, înaintând către Vic.

– Ce i-am făcut? Nu l-am văzut.

– Unde ai fost toată după-amiaza?

– Am fost la birou, zise Vic.

Melinda se duse în bucătărie după încă un pahar.

Trixie moţăia pe scaunul ei. Vic îşi mută scaunul mai aproape de al ei, ca s-o prindă dacă s-ar fi răsturnat.

Melinda se întoarse cu o groază îngheţată şi beată pe faţă, de parcă tocmai ar fi văzut ceva înfiorător în bucătărie, iar Vic era gata s-o întrebe ce s-a întâmplat, când ea zise:

– L-ai omorât? L-ai omorât şi pe el?

– Melinda, nu fi absurdă.

– Lui Tony nu i-ar fi teamă să mă sune. Tony n-ar uita. Tony nu se teme de nimic, nici măcar de tine!

– Nici nu credeam că îi e teamă de mine, zise Vic. Asta e evident.

– De-asta ştiu că n-a uitat! zise Melinda, începând să-şi piardă răsuflarea. De-asta ştiu că i s-a întâmplat ceva! Şi am să le spun *tuturor* – chiar acum!

Trânti paharul pe masă, iar în clipa aceea se auzi un tunet adânc şi somnoros, iar Vic se gândi imediat că ploaia din seara aceea – şi observase că părea că urmează să plouă încă de pe la patru – avea să spele urmele cauciucurilor maşinii sale, dacă s-ar fi văzut, de pe drumul de pământ, iar o ploaie sănătoasă ar fi spălat petele de sânge de pe pietrele albe.

Melinda era în camera ei, luându-şi haina, presupuse el. Nu se temea deloc de ceea ce ar fi putut să spună ea oricui, însă se temea că i s-ar putea întâmpla ceva dacă îşi conducea maşina în starea aceasta. Vic se ridica să se ducă în camera ei când o văzu pe Trixie aplecându-se într-o parte, şi cu o mişcare fulgerătoare a braţului stâng o prinse şi îi apără capul greu să nu se lovească. Îi puse capul pe umărul său şi se duse în camera Melindei.

– Nu cred că ar trebui să conduci în starea asta, Melinda, zise el.

– Am condus şi mai rău. Ştii dacă soţii Meller sunt acasă?

El scoase un hohot de râs involuntar. Soţii Meller erau mai departe decât soţii Cowan sau MacPherson, care erau în direcţia oraşului Wesley şi a lui Ralph, şi a soţilor Wilson, aşa că îi pusese întrebarea ca să scuteas-că un drum. Se uită la ea cum se apleacă peste măsuţa de toaletă, adunându-şi rujul şi cheile, legănându-se în haina de culoarea smântânii, şi simţi deodată că nu-i pasă de ce se va întâmpla cu ea în seara asta, fiindcă avea să-l denunţe din nou şi ar fi meritat să se izbească într-un copac sau să rămână blocată într-un şanţ la un viraj strâns. Apoi se gândi la virajul ascuţit de pe dealul aflat la jumătatea drumului dintre casa lor şi a soţilor Meller. Acolo era o stâncă, iar în seara asta drumul sigur era alunecos. Se gândi la corpul lui Cameron la sfârşitul căderii, izbindu-se fără zgomot de panta finală şi rostogolindu-se într-o tăcere moartă.

– Unde vrei să te duci? întrebă el. Te duc eu.

– Mulţumesc! Se întoarse valvârtej şi privirea ei se chinui să-l găsească. Se încruntă şi clipi. Mulţumesc mult! strigă ea, cu nişte cuvinte nepotrivit de ascuţite şi de limpezi.

Vic îşi trecea neliniştit palma în sus şi în jos pe coapsa moale a lui Trixie, îmbrăcată în salopetă. Deodată, se întoarse şi o duse pe Trixie în camera ei, o aşeză delicat pe pat şi se întoarse în camera Melindei la fix cât să se ciocnească cu ea când ieşea în fugă pe uşă. Impactul îi făcu pe amândoi să se clatine, apoi Vic îşi pierdu capul sau poate cumpătul, şi dintr-odată se trezi deasupra Melindei pe pat, încercând s-o ţină de braţe, ţintuindu-i un braţ, însă nereuşind să-l prindă pe celălalt.

– Nu poţi să conduci în starea asta! ţipă el.

Genunchiul Melindei era la pieptul lui şi deodată îl împinse cu o forţă extraordinară, iar el fu catapultat în spate, aproape făcând o tumbă, şi auzi un trosnet exploziv în urechi. Apoi fu un fel de acalmie, în timpul căreia era conştient că zâmbeşte prosteşte, şi văzu foarte clar firele covorului gri pentru o clipă lângă pantoful lui, şi îşi dădu seama că încearcă să se ridice în picioare dintr-un genunchi. Se clătină puţin şi observă pe covorul gri aproape o duzină de puncte roşii, auzi vaietul ascendent al maşinii Melindei care pornea afară şi care îi provocă o

stranie senzaţie de greaţă, apoi simţi cum sângele cald i se prelinge la ceafă, pe sub guler.

Se ridică şi se îndreptă mecanic spre baie. Paloarea chipului său îl sperie într-atât încât încetă să se mai uite la el. Îşi pipăi ceafa umedă, încercând să găsească rana. Era ca o gură mare şi căscată în părul lui şi îşi dădu seama că va avea nevoie de copci. Se gândi să-şi toarne un whisky înainte să telefoneze după un doctor, versus posibilitatea de a leşina înainte să-şi poată lua whisky-ul şi să dea telefonul, petrecu un minut dezbătând problema prosteşte, apoi se duse drept la telefonul Melindei.

Formă numărul operatoarei şi-i ceru să sune la dr. Franklin, apoi, gândindu-se mai bine, la dr. Sewell, alt medic din Little Wesley, pentru că nu voia ca dr. Franklin să vadă încă o criză domestică în care erau implicaţi soţii Van Allen. Vic nu mai vorbise niciodată cu dr. Sewell, aşa că mai întâi se prezentă.

– Alo, domnule doctor Sewell. Sunt Victor Van Allen de pe Pendleton Road... Da. Foarte bine. Dumneavoastră ce mai faceţi?

Peretele de culoarea piersicii din faţa lui Vic se dezintegra, însă îşi păstră glasul foarte calm.

– Mă întrebam dacă aţi putea să veniţi în seara asta la mine acasă şi să aduceţi ce vă trebuie ca să puneţi câteva copci.

Tony poneiul (în limba engleză)

23

Vic se întrebase uneori ce s-ar întâmpla dacă el, sau Horace Meller, cineva cu obiceiuri destul de regulate, ar fi dispărut brusc şi inexplicabil. Se întrebase cât de repede s-ar alarma cineva şi cât de logic s-ar desfăşura ancheta. Urma să aibă ocazia să afle în cazul lui Cameron.

În dimineaţa de după ce îşi sparse capul, în timp ce lua micul dejun cu Trixie, sună telefonul şi răspunse el, însă auzind în receptor un murmur al Melindei şi apoi un glas spunând: „Bună dimineaţa, doamnă Van Allen. Sunt Bernard Ferris", închise. Câteva minute mai târziu, Melinda trecu ca o furtună prin sufragerie, în drum spre bucătărie, după sucul de portocale.

– Era clientul lui Tony, îi spuse lui Vic. Spune că firma lui Tony o să facă o anchetă *amănunţită*.

Vic nu spuse nimic. Se simţea uşor slăbit de la pierderea de sânge, se gândi el, sau poate că somniferul pe care i-l dăduse doctorul aseară îi înceţoşa puţin mintea. Dormise atât de adânc, încât nici nu o auzise pe Melinda intrând.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Trixie pe Vic. Încă avea ochii mari de mirare de când îi văzuse bandajul de pe cap, cu toate că Vic nu o luase în serios şi-i spusese că s-a lovit în bucătărie.

– Se pare că Tony a dispărut, zise Vic.

– Nu se ştie unde e?

– Nu. Se pare că nu.

Trixie începu să zâmbească.

– Adică se ascunde undeva?

– Probabil, zise Vic.

– De ce? întrebă Trixie.

– Nu ştiu. Nu-mi pot imagina.

Din felul grăbit în care Melinda se tot învârtea prin casă în dimineaţa aceea, Vic bănui că are o întâlnire cu cineva, poate cu domnul Ferris. Bănuia că firma la care lucra Cameron avea să trimită un detectiv în oraş, astăzi sau mâine. Vic se duse la lucru la ora obişnuită. Stephen şi Carlyle, şi gunoierul care le lua resturile de la tipografie îl întrebară pe Vic ce a păţit la cap, fiindcă purta un bandaj gros, în formă de disc, chiar în locul unde călugării se rad de obicei în cap, iar Vic le povesti tuturor că s-a ridicat în bucătărie sub o uşă metalică de dulap şi s-a izbit serios de ea.

Pe la cinci după-amiază, Melinda sosi cu un detectiv care se prezentă drept Pete Havermal de la Biroul de Investigaţii Star din New York. Detectivul spuse că un domn Grant Houston din Wesley l-a văzut pe

Cameron urcând într-o maşină pe care o conducea Vic pe strada principală din Wesley la un moment dat între unsprezece şi douăsprezece ieri dimineaţă.

– Da, zise Vic. Este corect. Am dat peste Tony după ce am lăsat un prieten la...

– Cum adică aţi dat peste el? îl întrerupse nepoliticos detectivul.

– Adică l-am văzut când ieşea dintr-o tutungerie, cred, traversa strada aproape în faţa maşinii mele, şi m-am oprit şi l-am salutat. L-am întrebat dacă pot să-l duc undeva.

– De ce nu mi-ai spus asta aseară? întrebă Melinda zgomotos. Mi-a zis că nu l-a văzut pe Tony toată ziua! îl informă ea pe detectiv.

– A zis că are maşina chiar acolo, continuă Vic, dar voia să vorbească cu mine despre ceva, aşa că a urcat.

– Aha. Şi unde v-aţi dus? întrebă Havermal.

– Păi... nicăieri. Nu ne-am fi mişcat deloc dacă am fi putut rămâne acolo. Dar eu nu eram parcat.

– Unde v-aţi dus? repetă detectivul, începând să-şi ia notiţe într-un carnet.

Era un bărbat durduliu, însă cu o înfăţişare dură, cu ochi de purcel, serios, undeva spre cincizeci de ani. Arăta de parcă ar fi putut să fie şi dur, la nevoie.

– Cred că am dat ocol pe vreo două străzi – spre sud-est, ca să fiu mai exact.

Vic se întoarse spre Carlyle, care stătea în uşa dinspre sala de tipar, ascultând ca vrăjit, cu scuipătoarea în mâini.

– Nu e important, Carlyle. Poţi pleca, zise Vic.

Carlyle se întoarse şchiopătând în sala de tipar, cu scuipătoarea după el.

– Aţi dat ocol pe vreo două străzi, spuse detectivul. Cât timp?

– Păi, probabil vreo cincisprezece minute sau aşa ceva.

– Şi apoi?

– Apoi l-am dus pe domnul Cameron înapoi la maşina lui.

– Chiar aşa, zise Melinda.

– A urcat în maşină? întrebă detectivul.

Vic pretinse că încearcă să-şi amintească.

– Nu pot să spun, fiindcă nu cred că m-am uitat.

– Şi asta la ce oră a fost?

– Aş zice că pe la unsprezece şi jumătate.

– Şi apoi ce aţi făcut?

– Am mers până la Ballinger ca s-o ascult pe fiica mea cum cântă la un concurs şcolar.

– Aha. La ce oră?

– Puţin înainte de douăsprezece. Concursul a început la douăsprezece.

– Dumneavoastră aţi fost acolo, doamnă Van Allen?

– Nu, zise Melinda.

– Aţi văzut pe cineva cunoscut la concursul şcolar? întrebă detectivul, mijind un ochi de porc spre el.

– Nu... Ah, ba da, pe soţii Peterson. Am stat de vorbă puţin.

– Soţii Peterson, zise Havermal, notând. Şi asta la ce oră a fost?

Vic era obosit. Scoase un hohot de râs.

– Nu ştiu... exact. Poate că ştiu soţii Peterson.

– Hmm. Şi despre ce voia Cameron să vorbiţi?

Vic se prefăcu din nou că încearcă să se gândească.

– M-a întrebat... Ah, da, dacă cred că o să se mai construiască prin Ballinger sau prin Wesley în următorii ani. I-am spus că, sincer, nu ştiu. În ultimul timp nu prea s-a construit.

– Despre ce altceva a mai vorbit?

– Vă pierdeţi vremea! îi zise Melinda lui Havermal.

– Nu ştiu. Mi s-a părut puţin agitat, puţin stânjenit. A zis ceva despre deschiderea propriei firme de construcţii în zonă, fiindcă îi place zona rurală. Nu era foarte hotărât.

Melinda pufni neîncrezătoare.

– Nu l-am auzit niciodată să spună că vrea să-şi deschidă o firmă aici.

– În ce fel părea agitat? întrebă Havermal. V-a spus de ce era agitat sau v-a menţionat vreun lucru pe care urma să-l facă în ziua aceea?

– Vă spun eu un lucru pe care urma să-l facă, domnule Havermal, începu Vic, lăsându-şi deliberat furia să iasă la iveală. Urma să se întâlnească cu soţia mea, care urma să înceapă procedura de divorţ împotriva mea, în scopul căsătoriei cu domnul Cameron. Aveau bilete de avion pentru Ciudad de México. Arătaţi de parcă n-aţi auzit acest lucru. Nu v-a spus soţia mea? Sau v-a spus doar că l-am omorât pe domnul Cameron?

Era uşor de văzut din expresia detectivului că Melinda nu-i spusese nimic despre vreun divorţ. Havermal se uită de la unul la altul.

– E adevărat, doamnă Van Allen?

– Da, e adevărat, spuse ea, morocănoasă şi emfatică.

– Nu cred că e nevoie să mă întrebaţi pe mine sau pe oricine altcineva de ce domnul Cameron se simţea stânjenit în preajma mea, continuă Vic. Ce e de mirare e că mi-a putut cere părerea despre planurile lui de afaceri sau că s-a urcat în maşina mea.

– Sau că v-aţi oferit să-l duceţi cu maşina, zise detectivul.

Vic oftă.

– Eu încerc să fiu politicos – de cele mai multe ori. Domnul Cameron a venit frecvent în vizită la noi acasă, să ştiţi. Poate că soţia mea v-a spus asta. Dacă vreţi să ştiţi de ce am negat că l-am văzut pe Cameron luni, asta a fost fiindcă mi se luase de el şi fiindcă îi trăsese clapa soţiei mele când n-a venit la o întâlnire pe care au avut-o în seara aceea, iar ea era supărată şi pe cale să se îmbete. N-am vrut să discut despre Cameron cu ea. Cred că mă înţelegeţi.

Havermal se uită la Melinda.

– Spuneţi că îl cunoaşteţi pe Cameron de vreo lună?

– Cam aşa, zise Melinda.

– Şi aveaţi de gând să vă măritaţi cu el?

Havermal se uita la ea de parcă începea să-i pună la îndoială sănătatea mintală.

– Da, spuse ea, lăsând o clipă capul în jos ca o elevă vinovată, apoi ridicându-l dintr-odată la loc.

– Acum cât timp aţi hotărât să vă măritaţi cu el? întrebă detectivul.

– Doar acum câteva zile, se oferi Vic.

Detectivul îl privi cu asprime pe Vic.

– Presupun că nu vă plăcea de Cameron.

– Nu, spuse Vic.

– Cameron, după cum ştiţi, a dispărut ieri la un moment dat înainte de ora unu. Avea o întâlnire la prânz la care nu s-a prezentat, spuse Havermal.

– Nu, nu ştiam, zise Vic, de parcă nici nu i-ar fi păsat.

– Da. A dispărut.

Vic scoase o ţigară dintr-un pachet de pe birou.

– Ce să zic, era un tip foarte ciudat, remarcă el, folosind intenţionat timpul trecut. Încerca mereu să fie amabil, încerca mereu să se dea bine pe lângă mine, Dumnezeu ştie de ce. Nu-i adevărat, Melinda? întrebă el, nevinovat.

Ea se încrunta la el.

– Ai avut timp să... să-i faci ceva între unsprezece şi un sfert şi douăsprezece.

– Pe Commerce Street, în mijlocul oraşului? întrebă Vic.

– Ai avut timp să te duci altundeva. Nimeni nu te-a văzut când l-ai adus înapoi la maşină, zise ea.

– De unde ştii? Ai întrebat pe toată lumea din Wesley? Vic continuă către detectiv: N-aş fi putut să-i fac lui Cameron nimic din ce n-ar fi vrut. Era de două ori cât mine.

Detectivul păstra o tăcere gânditoare.

– Mi-a dat impresia că e speriat ieri, spuse Vic, speriat poate de ce a început cu soţia mea. Eu cred că a fugit de toată treaba asta.

– Nu i-aţi spus dumneavoastră să fugă, domnule Van Allen? întrebă Havermal.

– Nu, chiar nu. Nici măcar n-am pomenit de soţia mea.

– Tony oricum nu se sperie, zise Melinda cu mândrie.

Havermal arăta în continuare uluit.

– L-aţi mai văzut pe Cameron ieri?

– Nu, răspunse Vic. Mi-am petrecut după-amiaza aici.

– Cum v-aţi lovit la cap? întrebă Havermal indiferent.

– A, m-am lovit de un dulap din bucătărie.

Vic o privi pe Melinda şi zâmbi.

– Aha. Se uită lung la Vic un minut, cu o privire impenetrabilă profesionistă. Dunga subţire a gurii lui putea să zâmbească sau să rânjească superior sau să exprime dispreţul. Nu-ţi dădeai seama. În regulă, domnule Van Allen. Cred că asta e tot deocamdată. O să revin.

– Oricând.

Vic îi conduse la uşă pe detectiv şi pe Melinda.

Fără îndoială, detectivul avea să-i pună Melindei câteva întrebări despre relaţia ei cu Cameron. Cu siguranţă avea să pună toată povestea într-o altă lumină. Vic oftă şi zâmbi, întrebându-se ce avea să se întâmple după aceea.

În ediţia de seară a ziarului *New Wesleyan* era o fotografie mică a lui Cameron – cu faţa pătrată, serios, puţin speriat, sugerându-i expresia din clipa dinainte să cadă peste marginea carierei de piatră. Dedesubt scria: „L-aţi văzut pe acest om?“ „Prietenii“ lui Cameron i-au raportat dispariţia târziu în seara precedentă. Compania la care lucra, Pugliese-Markum Contractors, Inc. din New York, efectua o căutare amănunţită şi trimisese un anchetator în Wesley. „Având în vedere caracterul fizic al muncii sale, există temeri că i s-ar fi întâmplat un accident“, specula ziarul.

Horace îl sună pe Vic puţin după ora şapte şi-l întrebă dacă ştie unde ar putea fi Cameron sau ce i s-ar fi putut întâmpla. Vic spuse că nu ştie şi după aceea Horace nu păru prea interesat de poveste. Îl întrebă pe Vic dacă el şi Melinda pot veni la cină, fiindcă un prieten de-al lor care era în Maine tocmai trimisese un butoi cu homari în gheaţă. Vic refuză mulţumind, şi spuse că deja se apucaseră de pregătirea cinei acasă. Vic se apucase, dar Melinda nu era acasă. Bănuia că e cu detectivul sau cu soţii Wilson şi că s-ar putea să nu sune sau să se întoarcă deloc.

La nici o oră mai târziu, în timp ce Vic şi Trixie îşi terminau masa împreună, o maşină trase afară. Era Horace, furios. Vic ştia ce se

întâmplase.

– Putem să mergem în camera ta, Vic? Sau undeva? Nu vreau...

Aruncă o privire către Trixie.

Vic se duse la Trixie, îşi puse braţul în jurul ei şi o sărută pe obraz.

– Îmi permiţi, Trix? Am o treabă de discutat. Bea-ţi laptele şi dacă mai mănânci din prăjitură, ia o bucată mică. Ai înţeles?

Traversară garajul şi se duseră în camera lui Vic. Vic îi oferi lui Horace singurul său scaun confortabil, dar Horace nu vru să stea jos. Vic se aşeză pe pat.

– Tocmai am primit vizita detectivului – după cum probabil ai ghicit, zise Horace.

– Aşa. Melinda era cu el?

– Nu. Ne-a scutit de asta. Să ştii că te acuză din nou! izbucni Horace. Aproape l-am dat afară din casă pe domnul Havermeyer sau cine o fi. De fapt, l-am dat afară în cele din urmă, dar nu înainte să-i spun vreo două. La fel şi Mary.

– Îl cheamă Havermal. Nu e vina lui. Doar îşi face treaba.

– O, nu. Tipul ăla e genul care ar inspira pe oricine să-i tragă un pumn în nas. Sigur, nu ajută să-l ai în living şi să te întrebe dacă nu crezi că prietenul tău cel mai bun s-ar fi putut înfuria într-atât încât să omoare pe cineva. Sau măcar să-l facă să dispară din oraş. I-am spus că Vic Van Allen nu s-ar fi obosit. Am spus că poate domnul Cameron a văzut o blondă care i s-a părut că îi place mai mult decât Melinda şi a fugit cu ea în alt oraş!

Vic zâmbi.

– Care-i treaba cu zvonul că ai fi ultima persoană care l-a văzut?

– Nu ştiu. Sunt? L-am văzut ieri pe la unsprezece şi jumătate.

Horace ridică din umerii săi înguşti.

– Se pare că nu găsesc pe nimeni care să-l fi văzut după douăsprezece. Şi când te gândeşti, Vic, că a trebuit să ascult prostia aia copilărească despre Melinda care ar fi vrut să divorţeze ca să se mărite cu el! I-am zis lui Havermal că ar face bine să nu împrăştie zvonul. I-am spus că o cunosc pe Melinda la fel de bine cum te cunosc pe tine – aproape – şi că ştiu că face ameninţări exagerate când se enervează.

– Nu sunt sigur că a fost doar o ameninţare, Horace. Melinda părea destul de hotărâtă să divorţeze acum câteva zile.

– *Poftim?* Mă rog, fapt e că n-a început nici o procedură. Ştiu pentru că am întrebat. L-am întrebat pe Havermal ce a descoperit ca să justifice ideea cu divorţul. N-a găsit nimic.

Vic rămase tăcut.

În cele din urmă, Horace se aşeză.

– Bun, Vic... ce s-a întâmplat de fapt când l-ai luat pe Cameron şi aţi mers cu maşina?

Vic simţi cum ochii i se măresc într-o privire fixă protectoare.

– Nimic. Melinda n-a fost pomenită. Făcea conversaţie. A fost prima dată când l-am văzut purtându-se puţin nesigur pe el. Vezi tu, Horace, continuă el, forţându-şi norocul cu Horace la fel cum şi-l forţase cu Havermal, asta e ceea ce mă face să cred că Melinda îmi spunea adevărul când a zis că vrea să divorţeze. De fapt, trebuia să iniţieze procedura ieri. Poate că n-a avut o întâlnire cu un avocat, dar urma s-o iniţieze ieri, aşa mi-a spus. Apoi a pomenit de Cameron care avea două bilete pentru Ciudad de México, şi că ea va pleca cu el. Nu-i de mirare că el nu se simţea în largul lui cu mine. Nu-l obliga nimeni să urce în maşina mea, desigur, dar ştii şi tu cum e. Mai întâi face şi după aceea gândeşte, asta, dacă mai gândeşte măcar. Mi-a trecut prin minte că s-ar putea să fi avut o întâlnire cu Melinda la cabinetul vreunui avocat ieri după-amiază. Ar fi destul de bădăran cât să se ducă acolo şi să stea cu ea cât timp iniţiază procedura.

Horace scutură din cap, dezgustat.

– Dar, după cum i-am spus detectivului itinerant, Cameron e posibil şi să fi fugit de toate. Ar trebui să fugă şi de muncă, desigur. Cel puţin de proiectul ăsta. N-ar fi putut să dea ochii cu Melinda în Little Wesley după ce ar fi fugit.

– Nu. Înţeleg ce vrei să spui, zise Horace, gânditor. Probabil asta a şi făcut.

Vic se ridică şi deschise un dulap din partea din spate a biroului.

– Cred că ţi-ar prinde bine un pahar, nu crezi? Ştia întotdeauna când îi prindea bine un pahar lui Horace. Mă duc să iau nişte gheaţă.

– Nu, mulţumesc. Mie, fără gheaţă. O să-l iau în scop medicinal – şi, de regulă, mi se pare mai medicinal fără gheaţă.

Vic luă un pahar din partea de sus a biroului, îl spălă în baia sa mică, iar pentru el îşi luă paharul de pe chiuvetă. Turnă trei degete pentru fiecare. Horace îşi sorbi apreciativ băutura.

– Am nevoie de asta, zise Horace. Se pare că lucrurile astea mă afectează mai mult decât pe tine.

– Aşa se pare, zise Vic, zâmbind.

– Şi ţi se mai pregăteşte una. E ca după treaba cu De Lisle.

– Un an bun pentru agenţiile de detectivi, spuse Vic şi-l văzu pe Horace privindu-l.

Horace încă nu-l întrebase de la obraz dacă domnul Carpenter fusese detectiv.

– E ciudat că firma lui Cameron nu-l caută la New York sau la Miami sau oriunde s-ar duce un tip precum Cameron, spuse Horace. Sau la Ciudad de México. Mă rog... poate că-l caută.

Vic schimbă intenţionat subiectul, oarecum, vorbind despre posibilitatea de a găsi un om care a ales, să spunem, să plece în Australia ca să se ascundă. Şansele ar fi practic nule să fie găsit, dacă poate să eludeze autorităţile de imigrare şi să intre în Australia. Apoi trecură la subiectul chimiei individuale a sângelui. Horace spuse că acum poţi identifica o persoană după un pic din sângele uscat, găsit pe un obiect personal, şi la luni de zile după dispariţia sa. Şi Vic auzise despre asta.

– Dar presupunând că n-ai persoana respectivă? întrebă Vic, iar Horace râse.

Vic se gândi la sângele lui Cameron de pe pietrele albe din carieră, şi la Cameron la vreo doisprezece metri sub apă. Dacă ar fi găsit sângele, ar fi căutat în mod logic şi cadavrul în apă, dar poate că nu mai era sânge în corp, iar degetele nu mai aveau piele. Dar poate Cameron ar mai fi fost identificabil. Vic îşi dori să se ducă să se mai uite o dată la petele de sânge, să facă tot ce poate ca să le şteargă, dar nu îndrăznea să meargă la carieră de teamă să nu fie văzut. Părea singurul lucru neglijent şi stupid pe care l-a făcut vreodată în viaţă – să lase o urmă unde nu voia să lase o urmă, să nu fi reuşit să facă aşa cum trebuie un lucru atât de important.

Când Horace se ridică să plece, râdea. Dar nu era râsul obişnuit al lui Horace. Cu un efort de a părea vesel, spuse:

– Ei, am trecut noi prin multe, nu-i aşa, Vic? O să-l găsească undeva pe Cameron. Poliţia trebuie să fi fost alertată în toate oraşele mari. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Vic îi mulţumi pentru vizită, apoi Horace plecă. Vic rămase în garaj, ascultând cum maşina lui se îndepărtează şi gândindu-se că Horace nu l-a întrebat unde e Melinda sau când se întoarce, ştiind că Vic probabil n-ar fi ştiut şi că întrebările l-ar fi jenat. Vic se duse la acvariile melcilor.

Hortense şi Edgar făceau dragoste, iar Edgar se întindea în jos de pe o piatră ca s-o sărute pe Hortense pe gură. Hortense stătea ridicată pe capătul piciorului, legănându-se uşor sub mângâierea lui, ca o dansatoare lentă, vrăjită de muzică. Vic îi privi vreo cinci minute, fără să se gândească la absolut nimic, nici măcar la melci, până când văzu cum excrescenţele în formă de ceaşcă încep să apară pe partea dreaptă a capetelor ambilor melci. Cum se mai adorau unul pe altul şi cât de desăvârşiţi erau împreună! Ceştile cleioase crescură şi se atinseră, buză în buză. Gurile lor se îndepărtară.

Vic se uită la ceas. Zece fără cinci minute. Îl fulgeră gândul că e o oră straniu de deprimantă a serii. Casa era complet tăcută. Se întrebă dacă

Trixie doarme. Îşi drese glasul şi sunetul mic şi raţional pe care-l scoase fu la fel de zgomotos ca o talpă peste pietriş.

Melcii nu scoteau nici un sunet. Hortense împunse prima cu săgeata. Rată. Sau oare făcea parte din joc? După câteva clipe, Edgar încercă, rată, se retrase şi lovi din nou, nimerind locul potrivit, astfel că săgeata pătrunse acolo, ceea ce o inspiră şi pe Hortense să încerce din nou. Ei îi fu mai greu, fiindcă ţintea în sus, însă reuşi după trei încercări deliberate şi răbdătoare. Apoi, de parcă ar fi fost şocaţi şi cuprinşi de o transă mai profundă, îşi dădură capetele puţin pe spate, tentaculele aproape li se retraseră de tot, iar Vic ştia că dacă ar fi avut pleoape, acestea ar fi fost închise. Melcii erau acum nemişcaţi. Se uită la ei până când văzu primele semne că marginile cupelor lor urmau să se separe. Apoi merse încoace şi încolo pe podeaua garajului preţ de un minut, suferind de un sentiment neobişnuit de neastâmpăr. Mintea i se întoarse către Melinda şi se duse din nou la melci ca să nu se mai gândească la ea.

Unsprezece fără un sfert. O fi fost la soţii Wilson? Oare toate gurile vorbeau deodată? Oare detectivul era acolo sau s-o fi dus la culcare după ziua aceasta grea? Oare s-ar fi gândit cineva la cariera de piatră?

Vic se aplecă deasupra melcilor, privindu-i acum printr-o lupă. Erau conectaţi doar prin cele două săgeţi. Ştia că aveau să rămână astfel încă o oră, cel puţin. În seara asta el nu le împărtăşea răbdarea. Se duse în camera lui să citească.

24

Hortense petrecu douăzeci şi patru de ore depunându-şi ouăle vreo cinci zile mai târziu, iar detectivul Havermal încă dădea târcoale prin comunitate, făcând o treabă mult mai amănunţită şi mai la vedere decât făcuse Carpenter în cazul De Lisle. Havermal îi vizită pe soţii Cowan, MacPherson, Stephen Hines, Peterson, pe bătrânul Carlyle, pe băcanul Hansen, pe Ed Clarke, proprietarul magazinului de bricolaj (Vic era foarte respectat la Clarke's Hardware şi probabil cheltuia mai mulţi bani acolo decât oricare dintre ceilalţi clienţi ai lui Ed), pe Sam de la barul de la Lord Chesterfield, pe Wrigley, distribuitorul de ziare, care le livra ziarele soţilor Van Allen, şi pe Pete Lazzari şi George Anderson, cei doi gunoieri care strângeau gunoiul de la tipografie şi de la casa Van Allen. Havermal îi vizită făcându-şi scopul mai mult sau mai puţin evident, înţelese Vic – de a-l face pe Vic responsabil de dispariţia lui Cameron – şi puse întrebări directe. Atitudinea generală a celor interogaţi, află Vic, era una de precauţie extremă în a-i da vreun fel de declaraţii lui Havermal, precum şi una plină de resentimente. Pentru Havermal era păcat că avea o personalitate care atrăgea atâta ostilitate. Până şi gunoierii, nişte oameni simpli, au înţeles importanţa insinuărilor lui Havermal şi au reacţionat negativ.

Pete Lazzari îi spuse lui Vic:

– Pe mine nu mă-nteresează ce face doamna Van Allen, zîc io. Ştiu că bea ceva, atâta tot. Încerci să-nhaţi un tip c-ar fi făcut moarte de om. Asta-i destul de-nteresant. Îl ştiu pe domnu' Van Allen de şase ani, zîc io, şi alt tip mai cumsecade n-o să găsiţi în oraş. Am auzit io de puşlamale ca mata, îi zîc. Ştii unde ţi-i locu'? zîc. În camionu' meu cu restu' mizeriilor!

Pete Lazzari era numai trunchi, cu nişte picioare scurte, şi putea să azvârle tomberoanele pline cu gunoi la trei metri şi jumătate în aer, peste marginea camionului, fără probleme.

La a doua sa vizită la soţii Meller, Horace îl întoarse din drum la uşă. Stephen Hines îi ţinu o predică despre principiul englezesc al dreptului care spune că un om e nevinovat până când e dovedit vinovat, şi despre deteriorarea acestuia în America din cauza unor persoane needucate şi ticăloase ca Havermal.

Melinda îl informă pe Vic că au fost verificate companiile aeriene şi că Tony nu s-a urcat în nici un avion. Dar Cameron cumpărase două bilete. Havermal descoperise asta, precum şi faptul că erau pe numele de domnul şi doamna Anthony Cameron.

– Poate că a renunţat la bilet şi a cumpărat altul pe alt nume, zise Vic.

– Nu, n-ar fi putut, zise Melinda triumfător. Trebuie să ai un card turistic ca să intri în Mexic, şi se uită la card înainte ca avionul să plece din New York. Mi-a spus Tony.

Vic zâmbi.

– Mai ţii minte povestea pe care ne-au spus-o soţii Cowan când s-au dus în Mexic acum câţiva ani? Evelyn îşi pierduse certificatul de naştere şi n-au avut timp să-i facă unul, aşa că i-au zis funcţionarului de la consulatul mexican cum îi cheamă şi el le-a completat carduri turistice amândurora fără să le ceară vreo dovadă de identitate. Treaba asta cu cardurile turistice e doar un mod de a stoarce trei dolari, sau cât o costa, de la fiecare turist care intră pe teritoriul Mexicului. Altfel te-ar lăsa să intri cu un paşaport obişnuit, cum fac atâtea alte ţări.

Melinda nu avea răspuns la asta. Părea neliniştită şi agitată, şi căpătă un aer învins pe măsură ce şederea lui Havermal în Little Wesley se prelungi la o săptămână. Havermal epuizase tot ce avea de încercat. Umblase prin zonele de ţară din jurul oraşului Wesley, spuse Melinda, pe raza distanţei pe care ar putea-o parcurge o maşină dacă s-ar şi întoarce la Ballinger în vreo treizeci şi cinci de minute. Vic nu ştia dacă descoperise cariera de piatră sau nu – probabil folosea o hartă a districtului, dar Vic ştia că unele hărţi nu indică şi cariera –, iar de data asta Vic nu îşi forţă norocul s-o întrebe pe Melinda dacă aşa e. Plouase zdravăn de două ori de când venise Havermal în Little Wesley. Erau pete de rugină pe unele dintre pietrele netede din jurul carierei, unde zăcuseră sau unde încă mai zăceau echipamente. Probabil ar fi fost greu să decidă care pete erau de sânge şi care de rugină. Era incredibil, se gândi Vic, că Havermal nu s-a uitat la cariera de piatră până acum, dar se pare că nu o făcuse. Părea să-şi petreacă o jumătate bună din timp cutreierând şoselele, cum spunea Melinda, şi poate scormonea prin tufişuri după un cadavru.

Havermal îi mai făcu o vizită lui Vic la tipografie. Nu mai avea nimic concret de lansat în direcţia lui Vic, decât nişte afirmaţii critice pe care le făcuse Don Wilson.

– Don Wilson crede că ştie ce vă poate pielea. Crede că l-aţi ucis şi pe De Lisle. E destul de ciudat când un tip cu un mobil puternic în ambele cazuri se întâmplă să fie ultimul tip cu care sunt văzuţi doi *morţi*, zise Havermal.

– Adică aţi găsit cadavrul lui Cameron? întrebă Vic, cu ochii mari, însă Havermal nu-l inspira, de fapt, nici măcar să scoată puţină distracţie din interviu.

– Da, am găsit cadavrul, spuse Havermal, privindu-l pe Vic atât de atent încât Vic îşi dădu seama că nu era adevărat, însă răspunse cu un

ingenuu:

– *Unde?* De ce n-aţi spus aşa?

Insolent, Havermal nu dădu nici un răspuns, iar după câteva secunde trecu la altceva. Când veni din nou vorba de Don Wilson, Vic spuse cu un zâmbet blând:

– Don Wilson ar face bine să aibă grijă. Pot să-l dau în judecată pentru calomnie şi nu cred că şi-ar permite aşa ceva. Soţia lui e foarte amabilă, nu credeţi?

– Şi proastă, comentă Havermal.

– Ei bine, spuse Vic, încă afabil, nu cred că o să scoateţi prea multe de la oamenii de aici dacă începeţi să-i jigniţi.

– Mersi, zise Havermal pe tonul unei gâşte gâgâitoare.

– Aş vrea să vă mulţumesc pentru un lucru înainte să plecaţi din Little Wesley, spuse Vic, şi anume pentru că mi-aţi arătat cât de solidă este comunitatea în... ei bine, în a mă plăcea. Nu că m-aş fi străduit vreodată să obţin aprobarea comunităţii sau că mi-aş fi dorit-o în mod deosebit, dar e foarte frumos să ştiu că e alături de mine.

Havermal plecă la scurt timp după aceea, fără măcar vreo înţepătură de despărţire la adresa lui. Vic ridică cele două mucuri de ţigară pe care Havermal le stinsese pe podea şi le aruncă în coşul de gunoi. Apoi se duse înapoi în sala de tipar. Era în mijlocul aranjării unui schelet uscat de frunză de stejar şi a unui cocon turtit de molie într-o compoziţie graţioasă care să servească drept colofon sub unul dintre poemele lui Brian Ryder.

Vic mai primi o demonstraţie a loialităţii comunităţii în seara aceea. Hal Pfeiffer, redactorul ziarului *New Wesleyan* din Wesley, îl sună să-i spună că un detectiv pe nume Havermal a venit în biroul lui să-i prezinte o relatare defăimătoare a unei anchete pe care o făcea în legătură cu cazul Cameron şi rolul „posibil“ jucat de Victor Van Allen şi de soţia sa, oferindu-i povestea pasămite ca pe o ştire locală, iar domnul Pfeiffer nu l-a luat în seamă şi i-a arătat uşa.

– Nu v-am întâlnit niciodată, domnule Van Allen, dar am auzit despre dumneavoastră, zise domnul Pfeiffer la telefon. M-am gândit să vă spun despre asta în caz că sunteţi îngrijorat că s-ar putea întâmpla asemenea lucruri. *New Wesleyan* nu vrea să aibă nimic de-a face cu personaje precum Havermal.

Vic îi raportă întâmplarea Melindei.

Apăru o poveste şi de la curăţătoria lui Vic. Când Vic se duse să ridice nişte rufe care erau gata, Fred Warner, managerul, se aplecă peste tejghea şi îi şopti că „detectivul ăla“ a venit să arunce o privire la rufele lui Victor Van Allen pe care le-a adus în ultimul timp. Detectivul găsise o

pereche de pantaloni cu sânge pe ei, dar doamna Van Allen era cu el şi îi explicase, zise Warner, că pantalonii sunt pătaţi de sângele lui Vic, fiindcă şi-a spart capul într-o seară.

– Petele de sânge erau toate pe partea din spate a pantalonilor, zise Warner chicotind, pe partea din sus. Uşor de văzut că sunt câţiva stropi de la un accident la cap, dar trebuia să vezi cât de dezamăgit a fost detectivul! E un adevărat copoi – doar că nu unul foarte bun, eh, domnule Van Allen?

Apoi Havermal plecă dintr-odată.

Tot oraşul păru să scoată un oftat de uşurare, se gândi Vic. Oamenii de pe stradă păreau să zâmbească mai mult, să-şi zâmbească unii altora, de parcă ar fi vrut să spună că solidaritatea lor a mai înfrânt un intrus detestat. Începură petrecerile. Chiar şi soţii Peterson îi invitară pe Vic şi pe Melinda la o petrecere la care Vic întâlni mai mulţi oameni pe care nu-i mai întâlnise până atunci, oameni care îl tratau cu mult respect. La această petrecere – alcătuită din oameni pe care Melinda ar fi încercat de obicei să-i privească de sus – remarcă Vic pentru prima dată că Melinda se schimbase. Nu era deosebit de călduroasă sau fermecătoare, cum fusese la petreceri după incidentul cu De Lisle, însă zâmbea, chiar şi lui Vic, nu făcea grimase din cauza punciului pe care el ştia că îl detestă, şi nu insulta pe nimeni, din câte ştia Vic. Comportamentul ei stârni câteva speculaţii dezarticulate în mintea lui Vic. Nu se purta ca de obicei ca să schimbe o părere publică proastă despre el, fiindcă nu era nevoie de aşa ceva acum. Să fi fost pur şi simplu obosită să se prefacă posomorâtă, epuizată de atâta emanare a urii? Ura era o emoţie obositoare, dar Melinda nu avea altceva de făcut cu ea însăşi. Să fi fost oare mulţumită că e un fel de oaspete de onoare la petrecerea soţilor Peterson? Dar ea nu fusese niciodată mulţumită de aşa ceva. Vic se întrebă inclusiv dacă nu cumva făcea parte dintr-o conspiraţie împreună cu Havermal, să-l prindă pe picior greşit şi apoi să vină cu nişte dovezi despre care încă nu-i spuseseră. Dar nu, avea convingerea copleşitoare că Havermal trăsese ultima săgeată în Little Wesley şi ratase. Zilele astea, Melinda nu avea nici o bucurie răutăcioasă. Era doar puţin mai dulce, mai tandră. Gândindu-se în urmă, Vic îşi aminti chiar şi câteva zâmbete din partea ei acasă. Iar ea nu se mai dusese în vizită la Don Wilson de o săptămână, se gândi Vic.

– Ce mai face Don Wilson? întrebă Vic după ce sosiră acasă de la petrecerea soţilor Peterson. N-ai mai vorbit despre el în ultimul timp.

– Am vorbit vreodată despre el? întrebă Melinda, însă glasul ei nu era beligerant.

– Nu. Presupun că nu, zise Vic. Deci, ce mai face? E totul bine cu afacerile?

– Oh, se agită cu niște chestii, spuse Melinda pe un ton curios de preocupat care îl făcu pe Vic să se uite la ea. Ea îl privea de pe canapeaua din living unde se așezase să-și scoată pantofii. Zâmbea. Și nu era deloc beată. De ce întrebi?

– Fiindcă n-am mai auzit nimic de el în ultimul timp.

– Cred că ai auzit destule la un moment dat. Havermal mi-a spus că ți-a zis ce a spus.

– Nu era prima dată. Nu m-a deranjat.

– Păi... n-a ajuns la nici un rezultat, nu?

Vic se uită la ea, nedumerit, cu toate că își păstră expresia calmă și plăcută ca o mască.

– Nu, într-adevăr. Nu voiai să ajungă la un rezultat?

– Presupun că voiam să știu adevărul. Aprinse o țigară cu aroganța ei familiară, azvârlind chibritul în șemineu, fără să nimerească nici pe departe. Don părea să aibă niște teorii bune. Presupun că au fost doar teorii.

Îl privi cu o urmă de jenă, de parcă nu s-ar fi așteptat ca el să creadă că vorbește serios.

El nu credea că vorbește serios. Ea juca un fel de joc. Încet, Vic își umplu pipa, lăsând câteva clipe să treacă, timp în care ea ar fi putut să continue. El nu avea de gând să continue, dar nici nu avea de gând să plece imediat în camera lui, ceea ce ar fi vrut să facă.

– Chiar ai făcut impresie în seara asta, zise ea în cele din urmă.

– David împotriva goliaților. Iar micul David a câștigat. Nu-i așa? întrebă el cu zâmbetul său ambiguu, știind că încă e ambiguu pentru Melinda.

Ea îl privea fix și își contempla vizibil următoarea mișcare. Era una fizică. Plesni din palme, se ridică și zise:

– Ce zici de o băutură sănătoasă după toată limonada aia roz? Doamne, a fost oribilă!

Porni spre bucătărie.

– Pentru mine nu, Melinda. E puțin cam târziu.

– Ora două? Ce te-a apucat?

– Somnul, zise el zâmbind în timp ce se îndrepta spre ea. O sărută pe obraz. Ea ar fi putut să fie o statuie, însă nemișcarea ei era probabil mai degrabă surprindere decât indiferență, se gândi el. Noapte bună, dragă. Presupun că Trixie își petrece toată ziua de mâine la soții Peterson, așa e?

Trixie se dusese la soții Peterson cu Vic și Melinda, iar pe la ora zece urcase în dormitorul lui Janey să se culce.

– Presupun.

– Bine, noapte bună.

Când el ieşi pe uşa ce dădea spre garaj, ea încă stătea acolo, de parcă era nehotărâtă dacă să-şi pregătească o băutură singură sau nu.

Următoarea surpriză pe care o primi Vic fu din partea lui Horace, care îi spuse că Melinda a fost în vizită la Mary şi „şi-a pierdut cumpătul“ şi a zis că îi pare rău că a spus vreodată ceva împotriva lui Vic, că regretă că s-a făcut de râs în aşa hal şi că a dat impresia că e o nevastă atât de infidelă, şi că se întreabă dacă va putea vreodată să scape de ruşine.

– A zis „o bleagă în atâtea privinţe“, se corectă Horace, încercând să-şi amintească discuţia cuvânt cu cuvânt pentru Vic. Mary chiar m-a sunat la laborator ca să-mi povestească.

– Serios, zise Vic, a doua oară. Am observat o schimbare la ea în ultimul timp, dar nu m-am gândit niciodată că o să se căiască – mai ales în faţa lui Mary.

– Ei bine... Horace părea jenat de reacţia sa jubilatorie. Mary a zis că ieri n-ar fi putut fi mai amabilă. Am încercat să te sun aseară, să văd dacă putem să ne vedem, dar ieşiserăţi.

– Melinda şi cu mine am dus-o pe Trixie la un film pe care voia să-l vadă, răspunse Vic.

Horace zâmbi de parcă ar fi fost mulţumit să audă că el şi Melinda au mers împreună la un film.

– Presupun că lucrurile se îndreaptă. Ştii, în vreo două zile, Horace, o să am exemplarele din cartea lui Ryder şi aş vrea s-o vezi. Mai ţii minte că ţi-am zis că folosesc pene şi frunze, şi insecte adevărate după care să tipăresc.

– Sigur că mai ţin minte! Mă gândeam să cumpăr un exemplar să i-l dau lui Mary ca dar de Crăciun, dacă e gata la timp.

– Da, o să fie gata. Îţi dau eu un exemplar pentru ea. În afara penelor, şi poemele sunt destul de bune.

– O cumpăr. Cum o să mai câştige Greenspur Press vreun bănuţ dacă tu dai totul degeaba?

– Cum vrei, Horace.

– Păi, Vic...

Stăteau la colţul dintre străzile principală şi Trumbull, unde se întâlniseră din întâmplare. Era şapte, se lăsase înserarea, iar un vânt răcoros din munţi bătea dinspre est, un vânt de toamnă care te făcea – dacă erai în dispoziţia potrivită pentru aşa ceva – să te simţi viguros şi optimist.

– Păi, mă bucur că Melinda a vorbit cu Mary, zise Horace. A făcut-o pe Mary să se simtă mult mai bine. Îşi doreşte atât de mult să vă placă pe

amândoi, Vic.

– Ştiu.

– Încă nu poate simţi acelaşi lucru şi pentru Melinda, dar sunt sigur că se va întâmpla.

– Aşa sper. Mă bucur că te-am văzut, Horace!

Ridicară o mână fiecare şi porniră spre maşinile lor.

Vic fluieră în drum spre casă. Nu ştia cât de mult avea să dureze beatitudinea Melindei, dar era plăcut să se ducă acasă şi să găsească mâncarea pe foc, livingul ordonat, să primească un „bună“ plăcut şi un zâmbet.

25

Ziua de trei decembrie era ziua de naştere a lui Vic. Vic nu se gândise la ziua lui până pe 29 noiembrie, când calcula data la care trebuia să sosească o comandă de cerneluri de sepie, apoi îşi scoase iarăşi din minte ziua de naştere, fiindcă nu auzise nici o vorbă despre ea în casă. Două sau trei zile de naştere de-ale lui, din ultimii ani, trecuseră neobservate, mai puţin de către Stephen şi Carlyle, care îşi aminteau mereu şi-i dădeau un cadou, fie singuri, fie împreună. Pe 3 decembrie, Stephen îi dădu o carte mare şi costisitoare cu gravuri englezeşti din secolul al optsprezecelea, iar Carlyle o sticlă de brandy, pe care Vic o deschise de îndată şi o probă împreună cu el.

Apoi, când Vic intră din garaj în living în seara aceea, Melinda, Trixie şi soţii Meller îl salutară cu un zgomotos „*La mulţi ani!*“ Masa scânteia de lumânări, iar pe ea era un tort mare, de culoare roz cu alb, cu nişte lumânările roz, în număr de treizeci şi şapte, presupuse Vic. Vârî în buzunar melcul adormit pe care tocmai îl găsise pe cadrul uşii garajului când intrase. La un capăt al canapelei era un morman de cadouri.

– Doamne sfinte! zise Vic. Cum aţi ajuns aici? Aţi zburat?

– I-am luat eu cu maşina ca să nu o vezi pe a lor când ai fi venit, îi spuse Melinda. Purta o rochie neagră foarte feminină şi atrăgătoare, cu dantelă neagră la umeri.

– Iar tu va trebui să ne duci înapoi, zise Horace. Asta înseamnă că pot să beau cât vreau în seara asta. Am început deja, mă tem, dar o să ciocnim din nou în sănătatea ta.

Cu toţii îi cântară refrenul de la „Mulţi ani trăiască, dragă Vic“ cu paharele ridicate, iar Roger lătră pe toată durata urărilor. Până şi Roger purta o fundă roşie legată de partea din spate a zgărzii. Apoi veniră cadourile. Melinda îi dădu trei cutii legate laolaltă de la Brooks Brothers, fiecare dintre ele conţinând câte un pulover – unul de culoarea muştarului, de purtat pe sub sacou, unul albastru cu roşu, importat din Italia, şi al treilea, un pulover alb de tenis cu o dungă roşie. Vic adora puloverele bune. Fu emoţionat într-atât încât simţi un nod în gât că Melinda îi oferise trei. Horace îi dădu un aparat de bărbierit electric, remarcând că încearcă de ani de zile să-l convertească de la briciul lui obişnuit şi că s-a gândit că singurul mod era să-i pună un aparat electric în mână. Apoi, primi de la Trixie o perie şi un pieptene de abanos, iar de la Roger, o cravată de lână. Mary îi oferi cea mai nouă ediţie dintr-un manual de tâmplărie şi dulgherie, o carte fără de care Vic nu umbla niciodată, cu toate că nu cumpărase ediţia de faţă.

– Mă întreb dacă să-i dau celălalt cadou acum sau după cină, îi întrebă Melinda, neliniştită, pe soţii Meller.

Soţii Meller spuseră să i-l dea acum, iar Melinda se duse în camera ei şi se întoarse cu o cutie mare învelită în hârtie aurie. O puse jos pe podea.

– Nu eram sigură cum funcţionează, aşa că l-am ţinut în întuneric în fundul dulapului, zise ea.

Horace râse. Era evident că el şi Mary ştiau ce este şi îl priveau în expectativă în timp ce el despachetă şi deschise cutia de carton ondulat dinăuntru.

Era un contor Geiger cu tot cu căşti, sondă şi curea de ţinut pe umăr. Erau până şi probe de minereu. Vic era încântat, fără cuvinte. Se duse la Melinda şi o înconjură cu braţul.

– Melinda – mulţumesc, zise el, şi îşi lipi buzele de obrazul ei.

Când le aruncă o privire soţilor Meller, aceştia îi priveau pe el şi pe Melinda cu nişte zâmbete mulţumite, iar Vic se simţi dintr-odată jenat şi puţin prostuţ. Nu-i stătea în fire, poate asta era. Fiindcă Melinda se purta cum nu-i stătea în fire. Juca teatru, la fel cum şi el se obişnuise să joace teatru, afişând deliberat o emoţie sau o atitudine care nu semăna deloc cu emoţia sau atitudinea pe care o simţea în sine. El şi Melinda făcuseră practic schimb de atitudini, simţea Vic, de vreme ce acum credea că purtarea lui era mai sinceră şi mai aproape de ceea ce simţea cu adevărat decât îşi îngăduise să fie de ani întregi, şi că Melinda se prefăcea binevoitoare.

În timpul cinei – friptură de porumbel, piure de cartofi, andive înăbuşite şi salată de năsturel – încercă să se relaxeze şi chiar să nu gândească, fiindcă în minte pipăia după indicii, după piste, cum ar pipăi un bărbat într-o cameră întunecată în care nu a mai fost niciodată, căutând întrerupătorul becului, ştiind că acesta există, însă neavând habar unde. Spera că joaca fără ţintă a creierului său avea să atingă întâmplător motivul bunătăţii Melindei. După moartea lui De Lisle, purtarea ei cuviincioasă fusese pentru public, însă asta era pentru el. Era grijulie şi politicoasă cu el când nu era nimeni în preajmă s-o vadă. Dar sigur că reacţia publicului la a doua crimă – îl surprinse puţin că îi spunea „crimă“ acum în gândurile sale – fusese şi ea diferită. Fuseseră mult mai multe suspiciuni la adresa lui în privinţa lui De Lisle faţă de a lui Cameron. Avusese noroc că Havermal a fost un tip atât de nepopular. Povestea lui Havermal despre idila şi fuga pregătită a Melindei şi a lui Cameron, aşadar, fusese considerată extrem de suspectă sau exagerată foarte mult de majoritatea oamenilor care o auziseră. Vic fusese impresionat de faptul că Trixie nu venise acasă cu nici măcar o poveste neadevărată despre el. Singurul lucru pe care i-l povestise fusese că una

dintre colegele ei a zis că părinţii ei au spus că oamenilor le place să se ia de oamenii care sunt diferiţi de alţi oameni. Trixie nu prea înţelesese ce spunea fata, iar Vic trebuise şi el să se gândească bine ca să găsească noima cuvintelor, dar părea să fie vechea poveste a majorităţii conformiste împotriva nonconformistului, în cazul de faţă nonconformismul său fiind reprezentat de veniturile sale, bănui el, tipografia neprofitabilă, toleranţa aventurilor soţiei sale, casa fără televizor şi poate inclusiv maşina lui ieşită la pensie. Vic îi ţinuse apoi lui Trixie un discurs despre minorităţile şi persoanele persecutate, cu exemple din istorie. Trixie avea să fie o conformistă *par excellence* când avea să crească, Vic era sigur de asta, însă îi plăcea să creadă că a deschis o uşiţă în mintea ei care ducea la nonconformim. Făcuse povestea despre Galilei cât de interesantă fusese în stare.

Când veni timpul să-i ducă pe soţii Meller acasă, Melinda vru şi ea să vină. Asta nu se mai întâmplase de ani de zile.

Nimeni nu ar fi putut spune că seara nu a fost un succes. Rivaliza, se gândi Vic, cu prima zi de naştere pe care şi-o sărbătorise Melinda în Little Wesley cu vreo nouă ani în urmă, când îi invitaseră tot pe soţii Meller. Dar când porni pe uşă spre garaj, cu puloverele şi cu contorul Geiger, fu frapat de contrastul izolării sale de acum cu apropierea sa de Melinda de atunci, şi se opri, se întoarse pe călcâie şi se duse înapoi în living.

Melinda era în dormitorul ei, începând să-şi scoată rochia.

– Nu eram sigur că ţi-am mulţumit îndeajuns, zise Vic. E cea mai frumoasă zi de naştere pe care mi-o amintesc.

– Cred că mi-ai mulţumit, zise ea, zâmbind. Te superi dacă te rog să-mi desfaci asta? Nu ajung la mijloc.

El puse totul pe pat şi îi desfăcu restul copcilor care îi coborau la jumătatea spatelui.

– Cine te-a încheiat?

– Trixie. A adormit acum. Vrei un pahar înainte de culcare?

Un fior slab îi urcă pe şira spinării.

– Nu, mulţumesc. Mă gândeam să mă duc şi să testez contorul pe roca aia conglomerată ciudată din camera mea.

– Ce rocă?

– Cred că n-ai văzut-o. Dar e acolo de câteva luni. În colţul de lângă fişet.

Ea arăta de parcă era gata să spună: „Vreau să vin cu tine să mă uit şi eu la ea“, iar el speră că ea nu va spune acest lucru.

Nu îl spuse. Se uită de la el la podea, apoi se întoarse şi începu să-şi tragă rochia peste cap.

– Îţi zic noapte bună atunci, spuse Vic, îndreptându-se spre uşă.

– Noapte bună, Vic. Şi la mulţi ani!

El testă contorul, urmând instrucţiunile din manual. După o clipă auzi un clic, apoi altul, apoi o pauză mai lungă şi încă trei. Rocile din conglomerat erau de vârste variabile, desigur. Puse setul deoparte, simţindu-se obosit şi puţin tulburat. De îndată ce se întinse în pat, se gândi la felul în care Melinda îl întrebase dacă vrea un pahar înainte de culcare – timid, de parcă nu l-ar fi cunoscut. Sau să nu fi fost asta? Simţi un ecou al aceluiaşi fior neplăcut. Era frică, de ce simţea aşa ceva? De ce ar fi avut să se teamă dacă ar fi băut un pahar cu ea în camera ei, s-ar fi aşezat în patul ei, poate chiar ar fi şi dormit în patul ei? Mintea lui se feri de alte închipuiri şi se întoarse la frica pe care o simţise. Nu ştia de ce Melinda era atât de prietenoasă. Asta era o parte. Presupunea că e partea principală. Hotărî să procedeze cu şi mai multă precauţie – nu să fie rece sau nereceptiv, ci pur şi simplu să procedeze cu precauţie. De prea multe ori îi înghiţise momeala şi se trezise zvârcolindu-se în cârlig. Tot ce-şi dorea era pace în casă, îşi reaminti el. Odată ce va fi pace cu adevărat, o pace în care puteai avea încredere... Ei bine, putea s-o ia de acolo când venea momentul.

În seara următoare, fără nici o precauţie, de fapt, Vic bău un pahar înainte de culcare împreună cu Melinda, în camera ei. Ea nu îl invitase în camera ei, însă el îi adusese pur şi simplu paharul şi se aşezase pe un scaun. Dar odată ajuns acolo, se simţi stânjenit şi începu să discute cu ea despre cum să cumpere nişte draperii noi pentru camera ei.

– O, nu-mi pasă, spuse Melinda. Draperiile sunt extrem de scumpe, iar la urma urmei, cine le vede?

– Corect, cine le vede? Tu le vezi.

– Nu mă uit niciodată la ele. Stătea în faţa măsuţei de toaletă, pieptănându-şi părul. Ştii, Vic, mă bucur că n-am fugit cu Tony. Îmi place mai mult de tine, zise ea direct. Nu te deranjează, nu-i aşa?

– Nu-u.

– Ia zi, nu te deranjează?

Ea îi zâmbi.

El îi găsi jena fascinantă.

– Nu.

– Mă bucur că te-ai purtat aşa cum te-ai purtat. Şi în privinţa lui Charley.

– Cum adică „m-am purtat“?

– Oh – adică nu ţi-ai pierdut niciodată controlul, şi totuşi amândoi ştiau că nu îi placi şi că ţi-ai dori să dispară. Poate că Tony chiar a dispărut. A plecat în alt oraş, adică.

Ea aşteptă.

– Ei bine, mă bucur că-ţi dai seama de acest lucru, zise el cu blândeţe, după o clipă. Poate o să-ţi dea un semn într-o bună zi – un bilet în care îşi va cere iertare. El are conştiinţă.

– Conştiinţă? Aşa crezi?

– Mai mult decât De Lisle, în orice caz.

– De la el n-o să mai primim nici o veste, nu?

– Deloc, probabil. Sărmanul de el.

– Amândoi sunt nişte sărmani – în comparaţie cu tine.

Stătea lângă lampa de pe noptieră acum, pilindu-şi o unghie.

– Ce te face să crezi asta dintr-odată?

– Tu crezi asta, nu-i aşa?

– Da. Dar tu n-ai crezut-o niciodată, nici măcar când eram proaspăt căsătoriţi.

– O, Vic, nu-i adevărat!

– Îmi amintesc imediat după ce ne-am căsătorit. Erai fericită şi totuşi nu erai. Nu te puteai hotărî dacă ai făcut o greşeală sau dacă n-ai fi putut găsi pe cineva mai bun. Aşa că ochii au început să-ţi umble după alţii – cu mult înainte s-o faci şi tu.

– Doar mă uit cu atenţie la oameni, zise ea cu un zâmbet timid.

El îi zâmbi la rându-i.

– Nu mă uit cu atenţie şi la tine în ultimul timp?

– Ba da. De ce?

– Am motivele mele.

– Pun pariu! râse el.

Ea făcu ochii mari, pierzându-şi siguranţa.

– Nu glumi cu mine, Vic.

– Ţi-a zis Trixie gluma pe care a auzit-o azi? Două ţestoase mergeau...

– Şi nu schimba subiectul. Pentru numele lui Dumnezeu, încerc să fiu drăguţă! strigă ea.

El zâmbi apreciativ. Părea din nou ea însăşi.

– Voiam doar să spun... Încercam să-ţi spun că te admir şi că te plac. Îmi place tot ce faci. Chiar şi faptul că ai melci. Şi îmi pare rău de cum m-am purtat în trecut.

– Discursul ăsta sună la fel de dificil ca discursul de la ultimul clopoţel.

– Ei bine, nu e dificil. Am spus-o... pentru că am impresia că trebuie să mă revanşez pentru multe lucruri.

– Melinda, ce pui la cale?

Ea veni spre el.

– Nu putem să mai încercăm o dată, Vic?

– Sigur că da, spuse el, zâmbind. Eu am tot încercat.

– Ştiu.

Îi atinse părul.

El abia se abţinu să nu tresară. Se uită fix la marginea covorului din cealaltă parte a camerei. Îi detesta atingerea. Era insultător, simţea el, pur şi simplu insultător, având în vedere tot ce se întâmplase. Se bucură când Melinda luă mâna de pe el.

– Mâine e sâmbătă, zise ea. Ce-ai zice să pregătim un picnic de prânz şi să mergem undeva cu Trixie?

– Mi-ar plăcea, dar i-am promis lui Horace că merg cu el la Wesley să luăm nişte materiale de construcţii. Ridică un şopron. Nu se face cam frig pentru picnicuri?

– Nu cred.

– Duminică ce are?

– Cred că Trixie face ceva duminică.

– A! Păi, poate că mergem noi doi la picnic duminică, spuse el cu amabilitate. Noapte bună, Melinda. Somn uşor.

Ieşi din cameră.

26

Trixie făcea ceva duminică. Un băieţel pe nume Georgie Tripp dădea o petrecere, iar Trixie era invitată şi voia să meargă. Vic trebui s-o conducă acolo la ora unu după-amiaza. Trixie crezuse că ştie cum să ajungă la casa familiei Tripp – era afară din oraş, pe un drum de ţară, iar ea mai fusese acolo –, dar se rătăci, iar Vic trebui să se întoarcă acasă după indicaţiile pe care i le dăduse Melindei doamna Tripp la telefon în dimineaţa aceea. Când Vic se întoarse acasă, o găsi pe Melinda la telefon cu Don Wilson. Era cu spatele la el, fiindcă stătea în picioare la telefonul din camera ei, şi din cine ştie ce motiv, poate fiindcă el nu închisese uşa maşinii, ea nu-l auzi întorcându-se. Îşi dădu seama după vocea ei intensă când spuse: „Nu ştiu, Don. Nu pot să-ţi zic nimic... Nu." Apoi paşii lui Vic făcură zgomot pe podeaua din hol – nu încerca să meargă în linişte, se apropia pur şi simplu încet, cu toate că purta pantofii sport cu talpă de cauciuc –, iar Melinda se întoarse şi păru surprinsă. Apoi zâmbi la telefon şi zise: „Păi, atât deocamdată. Trebuie să închid. La revedere."

– Cred că mai bine iau foaia aia cu indicaţii, până la urmă, spuse Vic. Trixie s-a rătăcit.

Melinda luă foaia de pe noptieră şi i-o dădu. Mirarea speriată încă i se citea pe chip, iar lui Vic îi aminti puţin de expresia ei când îi dăduse să mănânce ouă jumări noaptea târziu, doar că acum nu era beată.

– Ce mai face Don? întrebă Vic, întorcându-se deja să iasă din casă.

– Oh, bine, presupun.

– Păi, ne vedem în vreo jumătate de oră, spuse Vic, zâmbind. Poate puţin mai mult.

Vic se întoarse de la familia Tripp în treizeci şi cinci de minute şi porniră aproape imediat.

– Te superi dacă mergem la carieră? întrebă Melinda. De ce nu, de vreme ce Trixie nu-i cu noi?

– Chiar aşa, de ce nu? zise el.

Petrecu următoarele secunde evaluându-i tonul vocii, încercând să decidă dacă bănuieşte ceva în legătură cu cariera sau nu, se plictisi de asta şi se plictisi de caracterul trivial – al lui, la urma urmei – care îl făcuse să se întrebe dacă ea bănuieşte ceva. Şi dacă bănuia? Asta nu avea să-l tulbure. Se vedea pe el şi pe Melinda în câteva minute, ghemuiţi lângă un foc bătut de vânt, molfăind oase de pui, oameni ai peşterii fără un acoperiş. Chicoti.

– Ce e? întrebă ea.

– A, nimic. Sunt doar fericit, atâta tot.

– Uneori am impresia că îţi pierzi minţile. Te-ai gândit vreodată la asta?

– Probabil le-am pierdut de mulţi ani. Nu-ţi face griji. Pe când se apropia de aleea năpădită de buruieni care ducea la carieră dinspre drumul de pământ, întrebă: Pe aici era?

– Nu ştii?

– N-am mai fost aici de mult timp.

Nici o reacţie.

Crenguţele, aspre şi mai desfrunzite acum, îi zgâriară laturile maşinii pe măsură ce înainta greoi pe alee. Apoi ieşiră pe bucata netedă şi familiară din faţa excavaţiei şi se opriră. Vic făcu o remarcă despre cât de frumoasă şi senină era ziua, iar Melinda murmură un răspuns. Arăta de parcă se gândea din nou la o strategie. Dar nu avea să fie o strategie în legătură cu cariera de piatră, se gândi Vic. Începu să fluiere în timp ce strângea surcele pentru foc. Lăsă căutarea surcelelor să-l ducă la marginea carierei, la doi metri de punctul unde Cameron se prăvălise. Micul golf în care se scufundase Cameron era ascuns pe jumătate de umbre, dar nu părea să plutească nimic acolo. Orice pete, desigur, ar fi fost probabil invizibile de la înălţimea asta, dar el se lăsă pe vine, îşi odihni bărbia în degetul mare şi se uită după ele, oricum. Nu vedea nimic. Când se ridică, întorcându-se în acelaşi timp, Melinda era la nici un metru şi jumătate distanţă. Se apropia de el cu o expresie fixă şi solemnă, iar el îşi propti instinctiv tălpile în pământ şi zâmbi.

– Păi, atâta am găsit, spuse el, ridicând nişte vreascuri pe care le adunase. Să încercăm?

Porni spre stânca pe care o aleseseră drept adăpost pentru foc, dar Melinda nu îl urmă. Vic se uită în spate când ajunse la stâncă şi o văzu cum se uită în jos, la carieră. Se întrebă dacă avea de gând să-i propună o plimbare până jos şi hotărî că nu va coborî în nici un caz. Nu că locul l-ar fi tulburat, se gândi el, ci că ar putea fi pete de sânge acolo, iar ea le-ar putea observa. Poate că nu arată ca nişte pete de rugină. Dar în clipa aceasta, ea nu avea nici un plan. Îşi dădu seama după privirea ei relaxată şi lipsită de orice scop de la buza carierei. După o clipă, se întoarse la el şi propuse să bea ceva.

Turnară două pahare de scotch cu gheaţă şi apă din termos şi mâncară câte un ou umplut drept aperitiv. Focul ardea frumos după un început încăpăţânat. Nu era deloc cald, însă Melinda îşi scoase cu stoicism pardesiul, îl întinse ca să se aşeze pe el, şi se întinse pe piatra din faţa focului. Purta pantalonii ei reiaţi vechi, de culoare galben-ocru, şi puloverul ei maro vechi, care avea găuri în coate. Uitaseră să aducă

pledul, îşi dădu seama Vic. Se aşeză pe piatră, destul de incomod, lângă Melinda.

– Ce ţi-a zis Tony de fapt în ziua când a urcat în maşină cu tine? întrebă Melinda dintr-odată.

– Ţi-am spus ce a zis.

– Nu te cred.

– De ce nu?

Ea încă se uita lung în foc.

– Nu l-ai luat cu maşina şi l-ai aruncat undeva – mort?

– Mort cum?

– Strâns de gât, poate, zise ea cu un calm surprinzător. Nu l-ai aruncat undeva în pădure?

Vic scoase un hohot scurt de râs.

– Doamne sfinte, Melinda!

Aştepta să-i treacă prin minte cariera de piatră, poate. Probabil că acum se gândea la toate locurile din pădure unde ar fi putut arunca un cadavru. Melinda cunoştea atât de bine drumurile acestea. Nu se gândise oare la carieră? Sau se gândea oare că nu ar fi putut să-l ia prin surprindere pe un tip masiv precum Cameron suficient cât să-l arunce peste margine? Asta era singura explicaţie a lui Vic pentru faptul că ea nu se gândea la carieră.

– Nu ţi s-a făcut foame? întrebă Vic. Eu abia aştept o bucată de pui.

Melinda se ridică greoi ca să-l ajute pe Vic să descarce coşul de picnic. Roger era foarte interesat de pui, însă nu primi deloc. Vic îl trimise după un băţ. Apoi el şi Melinda – exact cum prevăzuse – se ghemuiră lângă foc şi îşi molfăiră puiul, dar Vic se întrebă dacă până şi în vremurile primitive, un bărbat şi o femeie a căror relaţie era mai mult sau mai puţin maritală cunoscuseră vreodată o asemenea lipsă de încredere unul în celălalt. Conversaţia din urmă cu câteva minute nu îi răpise pofta de mâncare Melindei. Vic zâmbi, privind-o cum se concentrează asupra unui piept de pui. Discutară despre posibilitatea de a-i cumpăra lui Trixie o bicicletă de Crăciun. Era ideea lui Vic.

Apoi Melinda spuse:

– Să ştii, Vic, eu cred că l-ai omorât pe Charley, şi pe Tony la fel – aşa că de ce nu vrei să recunoşti în faţa mea? Pot să suport.

Vic zâmbi, confirmându-i-se bănuielile. Scopul purtării ei vesele şi dulci din ultimul timp fusese ca să-l convingă că e de partea lui.

– Şi apoi să mă trezesc că te duci la poliţie şi le spui că am mărturisit?

– Soţia nu poate să depună mărturie împotriva soţului, aşa am auzit.

– Eu am auzit că nu e obligată. Dar poate.

– Dar voiam doar să spun – atât timp cât eu ştiu...

– Asta e tot ce puteţi inventa tu şi cu Wilson? întrebă el. Nu e suficient.

– Atunci recunoşti?

Se uită la el cu o privire plină de triumf.

– Nu, nu recunosc, spuse el încet, cu toate că se simţea enervat.

Sau poate că simţea doar jenă, pentru ea. Îşi aminti afecţiunea aceea prefăcută şi jenantă din seara când se aşezase în camera ei. Furia îl făcu să se ridice. Se duse la marginea carierei şi privi în jos.

Iar acum, în apa clipocitoare, îl văzu. Era lângă treapta de pe care-l împinsese, paralel cu marginea treptei, exact acolo unde te-ai fi aşteptat să se ridice cadavrul, dacă s-ar fi ridicat. Se ridicase.

– Cafea, Vic? auzi glasul Melindei.

Se uită mai atent, fără să se aplece, fiindcă nu voia să stârnească curiozitatea Melindei, dar încordându-se ca să-şi concentreze toată forţa ochilor. Un capăt era mai jos decât celălalt. Arăta cam bej, dar asta putea fi produs de clipocirea nenorocită a apei, care deschidea nuanţa maronie a sacoului de tweed al lui Cameron. Greutatea dintr-un capăt s-ar putea să fie piatra din pantalonii lui. În orice caz, lanţul se desprinsese.

– Nu vrei cafea, Vic?

Se mai uită lung o dată, încercând să estimeze cât de vizibilă i-ar părea acea formă unui om obişnuit care ar sta în locul lui, un om obişnuit, care nu bănuieşte nimic. Oricine ar fi văzut-o s-ar fi uitat de două ori, ba chiar ar fi coborât să investigheze, mai ales dacă i-ar fi trecut prin minte povestea cu Cameron.

Vic se întoarse încet.

– Vin acum, spuse el şi porni încet.

Deşi Vic ar fi propus să plece aproape imediat, ca să asculte la radio concertul pe care-l asculta de obicei în după-amiezile de duminică, simţi că gestul ar fi fost o palidă concesie făcută neliniştii sale, aşa că aşteptă până când Melinda îşi bău cafeaua şi fumă o ţigară şi sugeră chiar ea să plece. Strânseră coşul împreună.

Ajunseră acasă la trei şi douăzeci şi cinci, iar Vic porni imediat radioul din living. Auzi ritmul insistent şi palpitând al celei de-a patra mişcări din Simfonia a cincea de Şostakovici. Cel puţin credea că e mişcarea a patra. Nu avea nici un chef să-i pese dacă are sau nu dreptate. Găsi muzica oarecum tulburătoare, însă o lăsă pornită.

Înainte să se termine concertul, Melinda ieşi din cameră, se duse la maşina lui şi intră din nou în casă.

– Vic, mi-am uitat eşarfa. Am pus-o sub o piatră şi cred că am uitat-o.

– Vrei să mă duc după ea? întrebă el.

– O, nu acum, asculţi concertul. Poate poţi s-o iei mâine în drum spre sau dinspre lucru, dacă nu te superi. Sau mă duc eu. Îmi place eşarfa aia.

Am împăturit-o şi am pus-o sub o piatră, destul de aproape de foc, în stânga, cum te uitai la el.

– Bine, dragă. O aduc la prânz.

Vic îşi aminti eşarfa cu piatra pusă deasupra, să n-o ia vântul. Arăta cât de supărat era, se gândi el, faptul că nu o observase când strângeau toate celelalte lucruri.

După cină, în seara aceea, când Vic citea în living, Melinda veni din camera ei şi îl întrebă dacă vrea un pahar înainte de culcare. Vic spuse că nu crede. Melinda se duse în bucătărie să-şi prepare băutura ei. La întoarcerea prin living, zise:

– Nu trebuie să-mi aduci eşarfa la prânz mâine, dacă nu vrei, că am o întâlnire la prânz şi oricum n-o să fiu acasă.

– Bine, spuse el. Nu avea de gând să pună nici o întrebare. Ea dăduse cel puţin două telefoane din camera ei în seara aceea, se gândi el.

27

A doua zi, Vic plecă de la tipografie cu un sfert de oră mai devreme ca de obicei, ca să se ducă acasă la prânz, cu toate că orele sale de plecat la prânz şi seara erau atât de neregulate, încât nimeni nu ar fi remarcat o diferenţă de cincisprezece minute în plus sau în minus. Merse cu maşina la cariera dintre Wesley şi East Lyme. De data aceasta luase un colac de funie rezistentă – frânghie de rufe – din garaj, şi avea de gând să folosească un capăt ca să prindă o piatră de mărime corespunzătoare şi celălalt capăt ca să înconjoare cadavrul lui Cameron pe sub braţe. Era o zi luminoasă, cu soare, iar Vic nu întârzie să se mai uite o dată la cadavrul din apă înainte să coboare pe cărare. Avu grijă la coborâre, nevrând să-şi rupă pantalonii în tufe sau să-şi zgârie pantofii.

Odată ajuns pe lespede, se apropie încet de locul faptei, evitând să se uite la cadavru până când ajunse aproape la marginea treptei.

Era un sul de hârtie – hârtie îmbibată cu apă, zdrenţuită la capăt şi legată cu sfoară în două locuri pe care le putea vedea. Surpriza, absurditatea faptului, îl făcu aproape să se enerveze preţ de o clipă. Apoi oftă, iar durerea care-i străbătu corpul îl făcu să înţeleagă cât de încordat fusese.

Ridică privirea la cerul albastru şi la creasta aspră de pe latura opusă a carierei. Nimeni nu-l privea de sus, doar câţiva copaci. Se uită din nou la sulul de hârtie. Un capăt era mai jos decât celălalt şi era scufundat cam pe patru cincimi. Vic se întrebă leneş ce-l ţinea la suprafaţă, se întrebă dacă avea un mosor de lemn de vreun fel în mijloc. Dacă ar fi putut să-l ajungă cu talpa, l-ar fi împins de pe colţ, dar nu ajungea la el. Probabil fusese în carieră de luni de zile, plutind ici şi colo în bătaia vântului. Se duse mai aproape de margine şi se uită drept la locul unde se scufundase Cameron. Vedea slab treapta aceea îngrozitoare, la câţiva metri sub apă, şi arăta destul de palidă, de parcă nu era nimic pe ea.

Se întoarse şi se uită după pete de sânge. Nu era nici una. Era ca şi cum i s-ar fi jucat încă o festă. Apoi văzu uşoara culoare roşiatică dintre nişte pietre mici. Ce se întâmplase, înţelese el, era că ploaia sau vântul împrăştiaseră praful de calcar şi mici fragmente de piatră peste acele pete. Împingând pietrele la o parte cu pantoful, văzu acum pata, o urmă lungă de vreo zece centimetri şi lată de doi şi jumătate. Dar acum era atât de palidă. Nu merita să-şi facă griji. Se uită critic în jurul picioarelor sale. Nici o pată nu se vedea, cu excepţia celei pe care o scosese la iveală intenţionat. Ar fi putut scuti drumul până jos, se gândi el. Cu grijă,

mătură cu mâna pietricelele şi praful înapoi peste pata pe care o descoperise.

– Salut! auzi o voce, iar cealaltă latură a carierei o făcu să răsune.

Vic se uită drept în sus şi văzu capul şi umerii unui bărbat deasupra marginii stâncii, şi-l recunoscu aproape instantaneu pe Don Wilson.

– Salut! strigă şi Vic.

Se ridicase. Acum începu să se întoarcă degajat la aleea care ducea sus, înţepenit de groază şi ruşine dintr-odată, fiindcă îşi aduse aminte că a auzit – cu nici două minute în urmă – un mic impact, care părea foarte îndepărtat şi pe care hotărâse să-l ignore, şi care îşi dădu seama acum că trebuie să fi fost uşa maşinii lui Wilson închizându-se. Ar fi fost pregătit dacă ar fi fost atent, dar se gândise că vine de mai departe decât zona netedă unde îşi lăsase maşina.

Wilson se îndrepta spre Vic de-a lungul buzei carierei, căutând evident o cărare. O găsi şi îşi dădu drumul până jos. Vic, aflat deja pe cărare într-un punct prea îngust ca să treacă pe lângă cineva, coborî distanţa pe care o urcase. Wilson ajunse repede jos, alunecând şi agăţându-se de buruieni.

– Ce faci? întrebă Wilson.

– A, mă plimbam. Melinda şi-a lăsat eşarfa pe undeva.

– Ştiu. Am luat-o eu, zise Wilson, ridicând-o. Frânghia pentru ce e?

– Tocmai am găsit-o, zise Vic. Arată practic ca nouă.

Wilson dădu din cap, se uită în jur, iar Vic văzu cum privirea lui se fixează deodată pe sulul de hârtie din apă.

– Ce mai faci, Don? Ce mai face June?

Wilson coborî pe lespede, aparent să se uite mai bine. Se opri brusc de parcă şi el era surprins să vadă că e doar un sul de hârtie maro. Apoi Vic îl văzu pe Wilson uitându-se în jos la picioare, încercând să vadă ce îl interesase pe piatră. Vic porni din nou pe cărare. Wilson era cel cu care se întâlnise Melinda la prânz, bănui Vic, şi probabil îl rugase să-i ia eşarfa în drum spre Little Wesley. Atât de simplu. Simplu şi înfiorător.

– Hei! strigă Wilson.

Vic se opri şi se uită înapoi. Se vedeau bine unul pe celălalt. Wilson era ghemuit în locul unde Vic descoperise pata.

– La asta te uitai? Arată ca nişte pete de sânge! Sunt destul de sigur că sunt pete de sânge!

Vic ezită intenţionat.

– Şi eu m-am gândit la fel, dar cred că e rugină, zise el şi începu din nou să urce.

Wilson încerca să găsească sursa petelor în apă, remarcă Vic.

– Hei, stai puţin! strigă Wilson şi porni spre el, cu mâinile în buzunarele pardesiului, strâmbând din faţa încruntată.

Îşi lovi degetul mare de o piatră şi merse mai departe.

– Ce ştii despre petele alea? De ce încercai să le acoperi?

– Nu încercam să le acopăr, zise Vic şi continuă să urce.

– Ascultă, Vic, aici l-ai omorât pe Cameron? O să pun poliţia să arunce o privire, să ştii. O să-i pun să arunce o privire în apă. Cum te face asta să te simţi?

Îl făcea să se simtă gol şi vulnerabil. Detesta să se întoarcă cu spatele la Wilson în timp ce urca pe cărare. Când ajunse în vârf, văzu că maşina lui Wilson era adânc între copaci, oprită pe alee. Wilson probabil că îi recunoscuse maşina şi se oprise intenţionat să-l spioneze de undeva de unde nu putea fi auzit.

– Dacă maşina ta blochează aleea, îi spuse Vic lui Wilson în timp ce acesta urca pe cărare, te rog să dai cu spatele. Sau să vii cu ea pe platou.

Wilson păru o clipă confuz şi furios, apoi porni brusc în direcţia aleii. Mai trecu vreun minut până ce Vic auzi maşina pornind, mai aşteptă câteva momente ca să afle ce avea de gând Wilson să facă şi auzi motorul apropiindu-se. Vic urcă în maşină şi o porni. Se gândi că dacă se descotoroseşte de celălalt lanţ de zăpadă din portbagaj, atunci cel de pe Cameron nu ar putea fi identificat cu siguranţă. Dar mai era, desigur, şi Melinda, care ar fi fost bucuroasă să-l identifice şi care ar fi spus probabil că-l poate identifica şi dacă n-ar fi putut de fapt. Vic mută maşina de îndată ce putu şi îi făcu lui Don cu mâna când trecu pe lângă el.

Singura lui şansă, se gândi Vic, era ca Wilson să nu poată convinge poliţia să dragheze cariera. Dar dacă poliţia ar fi fost convinsă că petele acelea erau de sânge – şi, din păcate, ar fi fost convinsă –, atunci nu ar fi avut nevoie de nici un imbold ca să se uite în apă. Vic aruncă o privire în oglindă după maşina lui Don. Ieşi de pe drumul de pământ pe autostrada care ducea spre Little Wesley fără să o vadă. Lui Don probabil că îi era greu să iasă de pe alee.

Wilson se va duce acum la poliţie, se gândi Vic, de îndată ce va ajunge în Little Wesley. Vic îşi imagină poliţia sosind la el acasă în timp ce el îşi pregătea liniştit prânzul, poate chiar în timp ce mânca. O să încerce să blufeze din nou în faţa lui Wilson. Poliţia ştie deja că Wilson e un scandalagiu. Poliţia este, la urma urmei, de partea lui. Poate că va reuşi să descurajeze poliţia să se ducă să se uite la petele de sânge, se gândi Vic. Nu-i trebuia decât stăpânire de sine.

Dar ştia că nu aşa vor sta lucrurile. Poliţia se va uita la petele de sânge. Dacă nu, Wilson va informa compania lui Cameron sau îl va informa pe Havermal.

Vic nu prea ştia ce să facă.

Se gândi la Trixie. Soţii Peterson aveau s-o ia la ei, se gândi el, dacă se întâmpla ceva cu el. Nu se mai gândi la asta. Era defetism. Melinda avea s-o ia, oricum. Gândul acela era şi mai urât.

Dar tot nu ştia ce să facă.

O să-şi vadă de treabă. Era singura soluţie pe care o vedea.

Se aşteptase ca Melinda să fie plecată când ajunse acasă. Maşina ei era în garaj. Vic ieşi din maşină în linişte, fără să închidă uşa, şi se duse în living. Melinda era la telefon în camera ei, iar el o auzi încercând să încheie conversaţia rapid, fiindcă ştia că el intrase în casă.

Ea veni în cameră, iar el îşi dădu seama de pe faţa ei că discutase cu Don. Pe chipul ei se citea un amestec confuz de surprindere, triumf şi groază. Apoi, în timp ce el se apropia de ea, Melinda făcu un pas în spate. El îi zâmbi. Era îmbrăcată frumos, să iasă în oraş, probabil să se întâlnească cu Don la Lord Chesterfield.

– Tocmai am vorbit cu Don, zise ea, inutil.

– A, tocmai ai vorbit cu Don! Ce te-ai face fără telefon?

Trecu pe lângă ea şi intră în camera ei, îşi înfăşură firul telefonului în jurul încheieturii mâinii şi-l smulse din perete.

– Na, că acum nu mai ai!

Apoi traversă livingul, ajungând la telefonul din hol, şi-i smulse firul în acelaşi fel, atât de tare încât carcasa lui ieşi din perete.

Melinda stătea lângă gramofon, cutremurându-se de-a dreptul într-o atitudine de groază exagerată, i se păru lui Vic, cu gura deschisă, cu colţurile căzute, ca o mască a tragediei. Medeea, ucigaşă de prunci şi castratoare de soţi. Soarta a pus în sfârşit stăpânire pe ea. Aproape zâmbi. Ce făcea până la urmă? Mergea spre ea.

– *Vic!*

– Ce e, dragă?

– Don vine încoace! zise ea pe nerăsuflate. Nu-mi face nimic, Vic!

El o lovi peste cap.

– Deci vine Don şi mai cine, şi mai cine? Cameron şi Charley şi toţi ceilalţi?

O mai lovi o dată.

Ea se întinse după vaza cloisonné de pe gramofon şi o răsturnă. Apoi el o lovi din nou, iar ea era în patru labe pe podea.

– Vic!... *Ajutor!*

Întotdeauna acel ţipăt adresat altora! Mâinile lui se încleştară în jurul gâtului ei, iar el o scutură. Teroarea stupidă din ochii ei îi făcea mâinile să se încleşteze şi mai tare. Apoi, deodată, în dădu drumul.

– Ridică-te, zise el. La urma urmei, nu voia s-o omoare. Ea tuşea. Melinda...

Apoi auzi o maşină afară, ultima barieră a furiei sale se făcu fărâme, iar el se năpusti asupra ei. Îşi închipui că vede silueta deşirată a lui Wilson şi chipul său încruntat intrând pe uşă şi puse toată presiunea de care fu în stare pe gâtul Melindei, furios fiindcă ea îl făcea să se înfurie. Ar fi putut câştiga, se gândi el, dacă n-ar fi fost ea. Ar fi putut câştiga dacă n-ar fi fost telefonul care-i adusese pe Jo-Jo şi pe Larry, şi pe Ralph, şi pe De Lisle, şi pe Cameron în casă: Ralph, băiatul mamei, Cameron, pachidermul...

Se auzi un strigăt la uşa din faţă, apoi Wilson, sigur pe sine, grav, băgăcios, se aplecă deasupra Melindei, vorbind cu ea. Buzele ei se desfăcuseră. Pleoapele îi căpătaseră o nuanţă albăstruie, sau era fard? Sau o iluzie? Vic îl auzi pe Wilson murmurând că e moartă, apoi, urmărind direcţia în care privise Wilson, Vic văzu un poliţist stând în picioare.

– La ce zâmbeşti? întrebă poliţistul, fără să zâmbească.

Vic era gata să-i spună „La credinţă, speranţă şi caritate“, când poliţistul îl luă de braţ. Vic se ridică, îndurând atingerea dezgustătoare, care deveni comică după o clipă, la fel ca panica Melindei, cu supuşenia lui obişnuită. Wilson bolborosea ceva în urma lui, iar Vic auzi cuvintele „carieră“ şi „De Lisle“, şi „sângele lui Cameron“, iar el continuă să meargă cu bărbaţii care nu erau demni nici să-i lustruiască ghetele. O văzu pe Trixie ţopăind pe peluză şi oprindu-se surprinsă când îl văzu cu poliţistul, dar încruntându-se la iarbă, Vic văzu că nu e de fapt acolo. Soarele strălucea, iar Trixie era în viaţă, undeva.

Dar Melinda e moartă, iar eu la fel, se gândi el. Apoi îşi dădu seama de ce se simte gol: fiindcă îşi părăsise viaţa în casa din spatele său, vinovăţia şi ruşinea, realizările şi eşecurile, eşecul experimentului său, şi gestul său final, brutal, de răzbunare irascibilă.

Începu să meargă cu pas vioi (drumul până la maşina poliţistului din capătul aleii părea nesfârşit), şi începu să se simtă liber şi binedispus, şi lipsit de vinovăţie. Se uită la Wilson, care mergea lângă el, intonându-şi în continuare informaţiile plictisitoare, şi, simţindu-se foarte calm şi fericit, Vic se uită încontinuu la maxilarul în mişcare al lui Wilson, gândindu-se la multitudinea de oameni ca el de pe pământ, poate că jumătate din oamenii de pe pământ erau de genul lui, sau potenţial de genul lui, şi gândindu-se că nu e deloc rău să-i părăsească. Păsările urâte, fără aripi. Cei mediocri, care perpetuau mediocritatea, care chiar luptau şi mureau pentru ea. Zâmbi la chipul sumbru şi ranchiunos al lui Wilson,

care parcă spunea „lumea îmi datorează existența“, care era reflexia minții mărunte și șterse din spatele său, iar Vic blestemă acea minte și tot ce reprezenta ea. În tăcere, cu un zâmbet, cu tot ce mai rămăsese din el, o blestemă.

În colecţia Buzz BOOKS au apărut:

Celeste Ng, *Tot ce nu ţi-am spus*
L.S. Hilton, *Maestra*
Jonathan Dee, *Privilegiaţii*
Emma Healey, *Elizabeth a dispărut*
Peter Swanson, *Cei care merită să moară*
Fiona Barton, *Văduva*
Carla Guelfenbein, *Cu tine în depărtare*
Carla Guelfenbein, *Restul e tăcere*
Austin Wright, *Tony şi Susan*
Martin Suter, *Maestrul bucătar*
J.P. Delaney, *Fata dinainte*
Patricia Highsmith, *Carol*
Alexandra Oliva, *Supravieţuitoarea*
Charles Belfoure, *Arhitectul parizian*
Ottessa Moshfegh, *Eileen*
Elan Mastai, *Omul care a cucerit timpul*
Carla Guelfenbein, *Femeia vieţii mele*
L.S. Hilton, *Domina*
Susanna Tamaro, *Mergi unde te poartă inima*
Agatha Christie, *Crima din Orient Express*
Sana Krasikov, *Patrioţii*
Celeste Ng, *Mici focuri pretutindeni*
Darcey Bell, *O mică favoare*
Fiona Barton, *Copilul*
Michel Faber, *Cartea Lucrurilor Noi şi Ciudate*
Maria Semple, *Unde ai dispărut, Bernadette?*
Tim Johnston, *Coborârea*
Susanna Tamaro, *Ascultă glasul meu*
Matthew FitzSimmons, *Dispariţia*
Agatha Christie, *Casa strâmbă*
Agatha Christie, *Vinovat fără vină*
Agatha Christie, *Zece negri mititei*
A.J. Finn, *Femeia de la fereastră*
Jonas Bonnier, *Jaf cu elicopterul*
Aimee Molloy, *O mamă perfectă*
Greer Hendricks, Sarah Pekkanen, *Soţia dintre noi*
Niklas Natt och Dag, *1793. În umbra morţii*
Donna Tartt, *Sticletele*
Linda La Plante, *Văduve*
Stefan Ahnhem, *Victimă fără chip*

Cynthia D'Aprix Sweeney, *Moştenirea*
L.S. Hilton, *Ultima*
Sarah Pinborough, *Prin ochii ei*
Alex Michaelides, *Pacienta tăcută*
Sarah Vaughan, *Anatomia unui scandal*
Agatha Christie, *Ucigaşul ABC*
Christine Mangan, *Necunoscuta din Tanger*
Shirley Jackson, *Casa bântuită*
Chloé Esposito, *Rea*
Stefan Ahnhem, *Al nouălea mormânt*
J.P. Delaney, *Crede-mă când mint*
Adrian McKinty, *Lanţul*
Peter Swanson, *O minciună perfectă*
Emily Gunnis, *Fetiţa din scrisoare*
Christopher Bollen, *Prietenie trădată*
Jean Hanff Korelitz, *Ar fi trebuit să ştii*
Bernard Cornwell, *Nebuni şi muritori*
Anonim, *Nume de cod: Kingfisher*
Ann Napolitano, *Dragă Edward*
Stefan Ahnhem, *Motivul X*
Daniel Silva, *Cealaltă femeie*
Peter Swanson, *Fata cu un ceas în loc de inimă*
Christy Lefteri, *Apicultorul din Alep*
Jeanine Cummins, *Pământ american*
Kate Elizabeth Russell, *Vanessa mea cea întunecată*
Megan Campisi, *Devoratoarea de păcate*
Sarah Pinborough, *Prietena mea de suflet*
Alex Marwood, *Micile ticăloase*
Daniel Silva, *Fata cea nouă*
Stefan Ahnhem, *X feluri de a muri*
Anders Roslund, *Trei zile*
Josh Malerman, *Malorie*
Jasper DeWitt, *Pacientul*
Affinity Konar, *Gemenele de la Auschwitz*
Lisa Jewell, *O viaţă regăsită*
Daphne du Maurier, *Rebecca*
Max Seeck, *Vânătoarea de vrăjitoare*
Jean Hanff Korelitz, *De la început*
John le Carré, *Pe serviciul adversarului*
Daphne du Maurier, *Verişoara mea Rachel*
Ashley Audrain, *Îndoiala*

John le Carré, *Omul nostru din Panama*
Patricia Highsmith, *Ape adânci*